

De wonderhand van Tristán Hallet

(Deel 1)

Door

Roos

Louise's haar is rood. Vlammen rood. Als een vuurgolf hangt het over haar rug. Maar het brengt haar geen geluk. Verdreven door haar vader moet ze als kindslaaf werken in een steengroeve. De bewakers in de steengroeve zijn onmenselijk hard en deinzen er niet voor terug een kind tot bloedens te slaan. En door haar rode haar wordt Louise ook nog eens extra gepakt. Geen wonder dat het meisje ernaar verlangt vrij te zijn.

En op een dag is er een nieuwe bewaker in het kamp. Hallet is anders dan de andere bewakers. Hij geeft Louise nieuwe hoop. Maar zal ze met haar rode haar echt vrijheid kunnen vinden?

© Roos, 2010

Bewerkt door Nanine Kamp © 2011

Dit verhaal is geschreven op de verhalen site:

<http://www.ngjmkamp.nl/verhalen/>

Inhoud:

HOOFDSTUK 1: HET KAMP.....	4
HOOFDSTUK 2: HALLET.....	13
HOOFDSTUK 3: DE ONTSNAPPING.....	28
HOOFDSTUK 4: WEER THUIS.....	49
HOOFDSTUK 5: OMA DUNCAN	64
HOOFDSTUK 6: HENRY JOHNSON.....	79
HOOFDSTUK 7: WEER ONTSNAPT	91
HOOFDSTUK 8: DE REIS NAAR LESORITH	96
HOOFDSTUK 9 (DEEL 1): TRISTÁN HALLET.....	119

Hoofdstuk 1: Het kamp

Het uiteinde van de zweep vloog door de lucht, op weg naar zijn slachtoffer. Hij kwam neer op de rug van een jongen. Louise beet op haar lip. Die arme Loek. Hij kon al amper meer verder. Stil lag hij daar op de grond. Toen Louise naar hem toe wilde gaan, kreeg ze een harde trap in haar rug. Kwaad draaide ze zich om. Achter haar stond de opper, de leider van het kamp. Vals grijnzend keek hij haar aan.

“Rooie! Aan het werk!”

Hij trapte haar weer in haar rug, zodat ze voorover struikelde. Ze kwam overeind en sjordde de mand met stenen op haar rug. Die mand was even groot als zij zelf en zat bomvol zware stenen. Gebukt onder de zware last liep ze moeizaam naar de lange rij met kinderen. Ze ging achter het laatste kind staan. Nou ja, eigenlijk zag ze het hele kind niet eens. Het enige wat ze zag was een grote mand met stenen en daaronder twee vuile voetjes. Het kind was veel jonger dan dat zij was.

Langzaam schoof de rij vooruit. Eindelijk kwam Louise bij de grote tafel. Achter die tafel zat een dikke man die controleerde of je genoeg stenen in je mand had. Voor de man lag een groot boek met allemaal namen. Als je het goed had gedaan kreeg je een streepje achter je naam. Waar dat voor was, wist Louise niet. Het enige wat ze wist, was dat ze moesten werken, werken en nog eens werken.

Toen ze haar mand had ingeleverd, liep ze naar het kindje toe dat voor haar had gestaan in de rij. Nu het kind zijn mand had afgeleverd kon ze eindelijk zien wie het was. Het was een jongetje met lange zwarte lokken. Ze haalde hem in en keek in het vuile gezichtje.

“Hoe heet je?” vroeg Louise.

“Alex,” zei het ventje.

“Hoe oud ben je?” informeerde Louise.

“Weet ik niet” antwoordde Alex, terwijl hij strak voor zich uit keek.

De oogjes waren moe en het leek alsof ze door haar heen keken. Louise schatte het joch op een jaar of acht. Ze begreep het niet, want alle andere kleintjes onder de tien jaar werkten op de sorteerplaats. Zij zelf moest alle dagen stenen hakken tot ze een mand vol had. Die mand bracht ze dan bij de houten tafel waar ze werden gecontroleerd. Vanaf die tafel gingen ze naar de sorteerplaatsen waar de kleintjes de stenen sorteerden en in manden deden. Daar vandaan werden ze naar de vrachtwagens gebracht en afgevoerd.

Ze liep met Alex mee naar de winplaats. Daar werden ze gescheiden door een van de opzichters door Louise een harde zweepslag te geven. Het touw striemde langs haar rug. Haar rug was ondertussen al helemaal open en bij elke zweepslag bloedde hij weer. Nooit kregen de ruggen van de vele kindertjes die daar werkten rust. Elke dag werden ze zo vaak mogelijk geslagen. De opzichters hadden er plezier in te zien dat die kindertjes daar hard werkten en ze vonden het leuk om ze te slaan.

Zo ging het al dag in, dag uit voor Louise. Ze werkte al jaren op die werkplaats. Elke avond -beter gezegd nacht- als ze in bed lag, kwamen haar gedachten weer op gang. De hele dag zette ze ze uit en werkte. Maar 's avonds deed ze ze weer aan! Dan begon ze er over na te denken over hoe gek het was dat ze hier nu werkte en hoe dat nou kwam.

Vroeger, toen ze klein was woonde ze gewoon in een huis. Ze wist dat haar vader een hekel aan haar had. Waarom? Ze was een meisje én ze had rood haar! Rood haar, dat steil op haar schouders neer viel. Ach ja, ze kon het ook wel begrijpen. Haar vader was knap, echt knap. Hij was erg rijk en trouwde daarom met -natuurlijk- ook een knap meisje die rijk was. Haar ouders hadden allebei zwart krullend haar en het hele voorgeslacht was zo geweest.

Het was vreemd dat je dan een dochttertje kreeg dat rood haar had. Haar vader had altijd graag een zoon gehad, maar hij kreeg alleen

een dochter. En ook nog wel een met rood haar. Haar vader had daarom een hekel aan haar, maar haar moeder had haar altijd beschermd. Tot haar moeder weer zwanger werd. Bij de geboorte van Louise's broertje stierf ze. Het broertje voldeed helemaal aan haar vaders verwachting. Hij was slim, leek als twee druppels water op zijn vader.

Toen haar moeder er niet meer was, nam haar vader een werkster in huis die moeders werk overnam. Vader was blij met zijn zoon en zijn dochter kon weg! Hij had nu een andere erfgenaam dus Louise kon ophoepelen. En dat gebeurde. Ze werd naar dit kamp gestuurd. Maar dat wist Louise allemaal niet meer, het was al een poos geleden en als je haar zou vertellen dat ze rijk had geleefd, had ze je nooit geloofd. Louise was 7 jaar toen ze naar dit kamp kwam en ze werkte er nu al 6, bijna 7 jaar.

Louise wist niet dat ze voor elke mand een beetje geld kreeg. Dat werd haar niet verteld, nee, dat geld ging naar haar vader. Louise wist daar niets van. Waarschijnlijk zou ze hier haar hele leven werken. Haar hele leven geslagen worden en half verhongeren.

De volgende dag werd Louise wakker door het geluid van de ochtendbel. 'Werken!' betekende dat. Louise zuchtte en geeuwde. Bah, 4 uur 's ochtends. Het werd een sleur. 4 uur eruit, werken, een paar korstjes brood eten om 1 uur, werken, om 7 uur een kommetje watersoep en dan nog werken tot 9 uur. Het was vermoeiend en zwaar werk. Oké, ze kon dit best volhouden als ze maar niet zo vreselijk geslagen werden.

Louise maakte Tessa en Sofie wakker. Zij waren twee meisjes die jonger waren dan zij en lagen bij haar in bed. In elk bed sliepen 3 kinderen. Tessa en Sofie waren erg moe en Louise moest ze lang heen en weer schudden tot ze wakker waren. Ze klommen uit het stapelbed die zij aan zij in een grote barak stonden. Toen Louise naar buiten stapte, bevroor ze bijna. In de barak was het ook altijd koud met een dunne, gescheurde deken per bed. Maar nu was er een sneeuwstorm geweest en de bevroren stukjes ijs waaiden in haar gezicht.

Weer klonk de bel. Alle kinderen verzamelden zich op het grote plein waar jassen uitgedeeld werden. Elk kind kreeg lappen om zijn voeten gewonden en kregen een jas. Louise was verbaasd. Anders hadden ze nooit iets aan hun voeten en werden er niet zo maar kleren uitgedeeld. De jassen waren dun, maar toch boden ze wat bescherming tegen de wind als je de kraag goed hoog opzette. In lange rijen vertrokken de kinderen naar de winplaats. Anders waren de rijen heel ordelijk, nu niet. Dat kwam door die harde wind, je werd bijna omver geblazen.

Een stukje verder zag Louise een kleine gedaante lopen. Het kind strompelde door de dikke sneeuw. Ze liep naar hem toe, het was Alex. Ze nam het kind bij de hand en hielp hem naar de winplaats. Nog steeds begreep ze niet waarom hij hier werkte, hij was veel te jong. Ze was verbaasd, het jochie zei helemaal niets, terwijl alle andere kinderen allemaal zeurden dat ze het koud hadden. Alex klaagde niet. Hij sloeg zich overal doorheen. Al was hij zo klein, hij kon bijna alles.

Een ding van dit weer beviel Louise wel. Door de kou bleven veel opzichters binnen in hun warme huizen. Ze zouden dus minder geslagen worden. Tenminste, dat hoopte ze. Bij de winplaats aangekomen werd er hard geklingeld met de bel.

“Wat nu weer?” dacht Louise.

De kinderen stroomden naar het grote plein bij de winplaats. Daar stond de opper.

“Kinderen!” riep hij, “we hebben een nieuwe opzichter. Hij komt in de plaats van Jefferson. Jefferson is ziek en zal geruime tijd niet op kunnen letten.”

Louise voelde een warm gevoel naar boven komen. Yes! De oude Jefferson was weg. Jefferson was de oudste opzichter, van in de zeventig, maar afranselen dat hij kon! Ook de andere kinderen waren blij.

“Aan het werk!” brulde de opper nu en hij liet zijn zweep boven de kinderen knallen. De kinderen maakten dat ze wegkwamen.

Louise ging weer aan het werk. Ze was benieuwd wie de nieuwe opzichter zou zijn. Ze had tot nog toe geen onbekende gezien. De

hele dag sleepte ze heen en weer met haar mand. Haar rug deed pijn, maar klagen deed ze niet. Wat zou het helpen? Toen zag ze hem, de nieuwe opzichter. Hij was groot en breed en hield zijn zweep goed vast.

“Nee...,” dacht Louise. “Dat is er een die hard kan slaan!”

Een andere opzichter die de nieuwe moest opleiden grijnsde vals toen hij Louise zag. “Kijk eens, daar is een rooie!” riep hij.

Louise voelde zich vernederd. Iedereen had een hekel aan rooien, daarom werden zij het hardst geslagen van allemaal. Alleen maar om hun te pesten.

“Hé rooie! Loop eens wat sneller.”

Louise ging iets sneller lopen. De opzichter begon met de nieuwe te praten.

“Zie je dat,” zei hij, “veel te langzaam. Dan moet je ze slaan. Huppekee!”

De opzichter gaf de nieuwe een duw in zijn rug.

Die liep met zijn zweep naar Louise toe. De man hief zijn hand met daarin de zweep omhoog. Louise keek hem in de ogen. Ze keek hem zo vernederend aan dat hij zijn zweep liet zakken.

“Nou, komt er nog wat van!” brulde de opzichter. “Anders doe ik het!”

De man bracht zijn zweep weer omhoog en liet hem neerkomen op Louise's rug.

“Harder!” blafte de opzichter.

Nog een keer.

“Weer te zacht!” brulde de opzichter weer. “Kijk goed!”

Hij bracht zijn zweep omhoog en liet hem als een razende op haar rug neerkomen. Louise kromp ineen van de pijn. Nog eens sloeg de opzichter. Louise lag nu op de grond. Ze probeerde niet te huilen, ze wist dat de mannen juist dán nog harder zouden gaan slaan.

De opzichter gaf zijn zweep aan de nieuwe.

“Slaan!” beval hij.

De nieuwe opzichter pakte de zweep en haalde uit. De slag kletste op Louise's rug. Haar hele lichaam deed pijn, maar ze was het

gewend. De nieuwe opzichter deed zijn ogen dicht toen hij het rode bloed uit de wonden zag stromen. De opzichter trok Louise hardhandig omhoog en beval haar door te werken. Zuchtend pakte Louise haar mand met stenen op. Moe sleepte ze haar mand over de grond mee. Halverwege viel ze op de grond. Ze kón niet meer. Maar ze moest verder, als de opzichters haar zagen, zou het er niet best uitzien! Ze kwam moeizaam overeind en ging weer verder. Toen voelde ze iets op haar arm. Ze keek om. Het was Alex, die met grote ogen haar aankeek. Zijn grote, bruine ogen stonden angstig, maar er straalde ook woede uit die Louise bijna pijn deed. “Ik zal ze!” zei Alex fluisterend tegen Louise. “Doe het maar niet...,” zei Louise, “het is alleen maar gevaarlijk.” Alex sjoerde zijn mand iets hoger op zijn rug en strompelde naast Louise verder. Ze gaf haar mand af bij de houten tafel en ging weer door. De hele dag werkte ze door. Louise's hoofd deed pijn. Het dreunde steeds maar weer: ‘Werken... slaan... werken... slaan...’ Wezenloos keek ze voor zich uit. Niemand sprak, iedereen was alleen. Ze waren met vreselijk veel, maar ze waren allemaal alleen en eenzaam, onderdrukt.

Die avond zat Louise samen met een paar anderen haar maaltijd te eten. Dat was droog brood en te weinig om hun magen te vullen. Ze waren altijd met een vast groepje: Louise, Tessa, Sam, Sofie, Loek en nu was Alex er ook bij gekomen.

“Die Hallet is een sukkel,” zei Sam.

“Ja!” riep Loek, “hij heeft me kapot geslagen, hij wil zeker in gunst komen bij de opper.”

Louise keek de jongens verbaasd aan. Hallet? Waar hadden ze het over?

“Mij ook,” zei Sam, “bijna iedereen wel.”

“Wie is Hallet?” vroeg ze toen maar.

“Weet je dat dan niet?” Tessa keek Louise verbaasd aan.

“Hallet, dat is die nieuwe opzichter.”

“Oh, is dát Hallet...! Ik dacht al, hoe zou hij heten.”

Alex had al die tijd gezwegen, maar nu zei hij: “Hallet heeft Louise ook helemaal kapot geslagen, ze bloedde heel erg.” Iedereen keek Alex aan. Alex had bijna nooit wat gezegd. Louise keek Alex aan. Had hij gezien hoe Hallet en de andere opzichters haar tot bloedens hadden geslagen?

“Ja,” knikte Alex, “en alleen maar omdat ze rood haar had!”

Louise boog haar hoofd. Iedereen keek op haar neer, alleen maar omdat ze rood haar had. Altijd werd zij geslagen, alleen maar omdat de opzichters het leuk vonden de rooien te pesten. Tessa keek medelijdend naar Louise.

“Weet je,” zei ze, “die opzichters zijn alleen maar bang.”

“Huh?!”

“Ja! Ze slaan de rooien het hardst, omdat zij in de minderheid zijn!”

Nu begon Louise het ook te begrijpen. Bah... Wat een leven hier! Met een grote klap werden de deuren van de barak dichtgegooid.

“Ik ga naar bed,” zuchtte Louise moe.

“Wij ook!”

De jongens zochten hun bedden op en Louise klom het trapje op van haar stapelbed. Achter haar klommen Tessa en Sofie naar boven. Zodra Louise in bed lag, viel ze in slaap. Ze lag op haar buik, haar rug was vol met bloedkorsten. Het deed pijn, zodra ze zich omdraaide.

Een paar dagen later werd er weer geklingeld met de bel. Alle kinderen stroomden naar het grote plein. Achter de houten tafel stond de opper. Hij had geen uitdrukking op zijn gezicht, zoals altijd. Zijn ogen waren koud en hard.

“Nummer 1758-1781 moeten meekomen!”

Louise was blij, zij was nummer 1746, gelukkig hoefde ze niet mee. Misschien gebeurde er wel niets met ze, maar soms gebeurden er zulke rare dingen...

Een groep kinderen maakten zich los uit de rijen kinderen. Louise was blij dat er geen een bij zat die zij kende.

“Werken!” brulde de opper.

De rest van de andere kinderen ging aan het werk. Werken, daar draaide het de dagen daarna om. Niemand hoorde meer iets van de kinderen die met de opper mee moesten. Dagenlang werden Louise en andere roodharige kinderen afgeranseld door opzichter Hallet. Hallet sloeg vreselijk hard, maar dat deden alle opzichters als ze er net waren. Als ze dat niet deden, werden ze weer weggestuurd en dat wilden de opzichters natuurlijk niet. Maar Hallet nam het wel erg serieus op. Hij sloeg afschuwelijk hard, maar hij was ondertussen wél de vertrouwenspersoon geworden van de opper. Dat kwam alleen maar doordat hij zó hard sloeg!

Dagen moest Louise werken tot ze hoorde wat er met de kinderen gebeurd was. Die bewuste avond zat ze met het vertrouwde groepje in de barak. Ze zaten rustig te praten met elkaar toen de deuren van de barak openknalden. De opper kwam binnen. “Stil allemaal!” brulde hij.

Alle kinderen hielden verschrikt hun mond.

“Jullie krijgen nieuwe kinderen in de groepen!”

Een golf van verontwaardiging ging door de kindermassa. Nóg meer kinderen in de barak?

De opper ging door.

“Sommigen van de nieuwe kinderen zijn al gekomen, anderen niet. Die anderen komen morgen. Deze kinderen komen in plaats van de groep kinderen die pas bij jullie zijn weggehaald. Die kinderen zijn... ze zijn weg! Dat komt doordat zij zwak en ziek waren.” Nu begreep Louise het eindelijk. Die groep kinderen die mee moest met de opper 'waren er niet meer.' Daarom werden er kleine kinderen die eigenlijk te jong waren hierheen gestuurd. Daar hoorde Alex natuurlijk ook bij. Ze was misselijk. Bah, zo veel kinderen weg. Alleen maar omdat ze ziek waren!

Nu kwam Hallet te voorschijn. Al die tijd had hij achter de opper gestaan. Die opper was zo breed dat niemand hem had zien staan. Louise keek even naar het gezicht van Hallet. Hij had geen uitdrukking op zijn gezicht. Ze keek even naar zijn ogen. Zijn ogen konden zijn gevoelens niet tegenhouden. Hallets ogen waren

groot en ze zag verdriet. Verdriet om al die jonge levens. Zou het ooit goed komen?

Hoofdstuk 2: Hallet

Op de een of andere manier begon Louise Hallet aardig te vinden. Ze schold zichzelf uit voor gek, wie vond een opzichter nu aardig? Ze wist wel hoe dat kwam, het kwam door zijn ogen. Die avond dat de opper kwam vertellen wat er met de kinderen was gebeurd. Oh, ze wist het wel. Het was écht dom van haar. Alleen doordat hij die kinderen zielig vond! Ten eerste: Wie zegt dat hij die kinderen wel echt zielig vond? Misschien had hij wel pijn of zo. Maar dat geloofde Louise niet. Ze hield voet bij stuk: Hij wás echt verdrietig om die kinderen. Ten tweede: Er waren wel meer opzichters die dat hadden, een moment hadden ze medelijden, het andere moment ranselden ze de kinderen weer af. Wie zegt dat Hallet dat niet had gehad? Maar dat geloofde Louise ook niet. Er was nog een reden, maar daar kwam ze pas later achter. Louise was aan het werk gegaan toen een opzichter vond dat ze niet hard genoeg werkte. Ze werkte heel hard, maar het kwam natuurlijk weer door haar rode haar. De opzichter die juist een ander kind had geslagen, duwde Louise naar Hallet.

“Heb jij ook een pleziertje!” zei hij daarbij.

Hallet pakte zijn zweep van de grond en begon haar te slaan. Het gekke was dat het Louise niet heel veel pijn deed. Natuurlijk deed het pijn, maar minder dan anders en toch sloeg hij heel hard! Hoe kwam dat?

Die avond wilde Louise gaan onderzoeken hoe het kwam dat het slaan haast geen pijn had gedaan. Toen ze dat tegen Alex zei, raadde hij het haar af.

“Alsjeblieft, Louise, doe het niet!” smeekte hij.

Maar het had geen zin.

“Ik ga toch!” zei Louise vastbesloten.

“Maar... als je ze vinden wordt je kapot geranseld door de opper!”

“Kan me niet schelen,” zei Louise fier.

Sofie kwam er bij staan.

“Wat is er aan de hand?” vroeg ze nieuwsgierig, want ze wist dat Louise en Alex goed konden opschieten met elkaar. “Hoe komt het dat jullie ruzie hebben?”

Louise keek kwaad naar Alex. Die haalde zijn schouders op.

“Nou ja, leuk stel zijn jullie,” zei Sofie.

Louise keek Sofie verbaasd aan.

“Nou ja, je mag het wel weten ook. Kijk, vanmiddag sloeg Hallet me, en toen... Dus nu wilde ik gaan kijken of er iets met die zweep aan de hand is.”

“Doe niet zo raar!” zei Sofie heftig, “wat heb je er aan om dat te weten? En straks word je nog gepakt door de bewakers ook, en ik wil niet nog een vriendin kwijt.”

“Ik doe het toch!”

“Nou, je moet het maar weten, maar ik ga je niet helpen, als je dat maar weet!”

“Hoeft ook niet,” zei Louise moedig.

“Hoe wil je eruit komen?” vroeg Alex.

“Ik klim hier wel door 't raampje.”

Sofie schudde zuchtend haar hoofd en liep weg.

“Doe het niet!” smeekte Alex voor de laatste keer. Maar Louise zag er niet vanaf.

“Ik ga nu,” zei ze. “De barakken zijn nog niet dicht, dus er zullen nog wel kinderen rondlopen.”

“Maar Louise,” probeerde Alex weer. “De zwepen liggen op een stapel, je weet toch niet van wie wie is?”

Daar had Louise nog niet aan gedacht. Maar ze wilde er nog niet vanaf zien, dus zei ze dat ze wel zou zien. Nu liep ook Alex weg en Louise besloot het te proberen. Ze klom op haar stapelbed, ze wist dat daar een klein raampje zat. Ze hoopte dat ze er door heen kon.

Ze opende het luikje en stak haar benen door het raampje. Met een beetje geduw en gewring kon ze er net door. Aan haar handen hing ze aan de vensterbank. Het was best een eindje naar beneden. Ze begon af te dalen langs de regenpijp, die daar toevallig liep. Met een ding had Louise geen rekening gehouden. Onder een regenpijp

stond meestal een regenton...! En -natuurlijk- viel ze daar in. Het was ijskoud water en ze kon nog net een gil tegenhouden. Ze wist niet wat ze moest doen, dus liet ze zich maar verder in de regenton zakken. Huh, wat koud.

Heel voorzichtig probeerde ze zonder te spetteren uit de regenton te komen. Na een poosje stond ze met een plof op de grond. Ze droop van het water. Ze begon in de richting van de schuren te lopen, maar er stond een snijdende wind en ze werd bijna omgeblazen. Eindelijk bereikte ze de schuur. Er hing een olielamp boven de deur, dus ze probeerde die zo veel mogelijk te omzeilen. Daar! Onder een afdak lag een stapel zweepen. Ze sloop erheen en bekeek ze. Alex had gelijk. Welke was van Hallet? Er lagen er zo veel!

Ze liet een zweep door haar handen glijden. Opeens voelde ze iets bij het handvat. Daar was het hout niet zo glad. Er was in het hout gekerfd! Ze hield een zweep bij het licht. Ze had net voldoende licht om te lezen wat er stond: J. Baker. Hé, de namen waren er in gezet! Nu hoefde ze alleen nog maar Hallets naam te vinden. Ze rommelde wat tussen de zweepen. Deze? Nee, dat was hem niet. Ze zocht nog even door, toen vond ze hem. T. Hallet. ‘Wat zou zijn voornaam zijn?’ dacht ze even, toen ging ze weer door. Haar hand gleed langs de zweep. Hé? Wat was dat? Het was veel dikker dan het normale touw. Ze bekeek het eens goed. Er zaten stukken leer aan: Dat deed minder pijn als je sloeg en het gaf een hard kletsend geluid. Zo leek het net alsof hij heel hard sloeg.

Zou dit het geheim zijn? Hallets geheim? Zou hij in stilte de kinderen juist willen helpen? Zo stond ze daar, met die zweep in haar handen. Plotseling werd ze beetgepakt bij haar schouders. ‘Nee!’ dacht Louise. Sofie en Alex hadden gelijk gehad. Ze zou geranseld worden, door de opper zelf. En ze wist, dat als de opper sloeg je er niet goed onder vandaan kwam. Ze had een paar kinderen gezien die bewusteloos de barak in waren gebracht. Die beelden sprongen voor haar ogen.

“Kom!” zei de man.

Louise verstijfde van schrik toen ze zijn stem hoorde. Oh, ze wist dat ze zou geslagen worden, maar deze man was niemand anders dan...

Jefferson! Die oude Jefferson! Hij was ziek, zou hij weer beter zijn? Zou hij hier weer terugkomen om te werken? Die Jefferson was de aller-oudste, in de zeventig jaar, maar sloeg harder dan de opper. Nu zonk haar de moed in de schoenen. Nu zou ze er echt niet goed vanaf komen, besepte ze.

“Meekomen!” beval de oude Jefferson met zijn krakende stem.

Louise liep voor hem uit naar de barakken van de opzichters. Hij duwde haar naar binnen. Met een griezelige lach riep hij tegen de opper: “Kijk eens! Dit lieverdje zat in je zwepen te graaien. Raden wat ze aan het doen was! Nou?”

Verbaasd keek de opper naar Louise.

“Wat wou dat kind doen?”

“Jullie zwepen in de fik steken, natuurlijk! Het is maar goed dat ik er weer ben, hoor, ik merk wel dat jullie niet goed oppassen.”

Louise zag de opper kwaad worden. Nee... Hij zou veel harder gaan slaan nu hij boos was.

En ze wilde die zwepen niet eens in de fik steken! Wat een stommerd, die Jefferson. Hij maakte alles veel erger dan het was.

“Kijk naar mij!” brulde de opper.

Langzaam keek Louise omhoog, recht in de koude ogen van de opper. Ze wende haar blik af. Daar stond Hallet. Hij keek naar haar en ze zag grote vraagtekens en medelijden in zijn ogen staan. Ze keek weer naar de grond. ‘Zie je wel,’ dacht ze. Hallet was echt niet zo als die andere opzichters!

“Kijk omhoog!” blafte de opper.

Weer keek ze omhoog in die ogen.

“Geef mijn zweep!” beval hij.

“Mag ik het doen, mag ik het doen?” Zo klonk Jeffersons stem.

“Nee!” brulde de opper weer. “Dit doe ik zelf!”

“Maar, maar...”

“Geen gemaar! DIT DOE IK!”

Nu was de opper écht kwaad. Hij greep zijn zweep en reageerde zich af op Louise. De zweep knalde op haar rug. Al zijn woede kwam op Louise neer. Weer sloeg hij, nog harder dan de vorige keer. Nog een keer, nog een keer. Louise zakte in elkaar. Ze merkte niet meer hoe ze weg werd gesleept, door de koude sneeuw de donkere nacht in...

De volgende morgen werd Louise wakker. Felle pijnscheuten schoten door haar hele lichaam toen ze omhoog wilde komen. Ze schold zich zelf uit voor stommeling. Ze zou vandaan gewoon moeten werken en het enige wat ze had bereikt de vorige dag was dat Hallet de kinderen wilde helpen. En eigenlijk had ze dát al vanaf het begin geweten. Waarom moest ze dat weer zo nodig onderzoeken? Toen ze eindelijk omhoog kwam, waren Sofie en Tessa al weg. Dat vond Louise vreemd, anders wachtten ze altijd op elkaar. Bij de deur van de barak vond ze Alex. Verbijsterd keek hij naar haar rug. Er zaten allemaal gedroogde bloedkorsten op haar kleren.

“Kijk daar niet naar,” zei Louise zacht. “Weet jij waar Tes en Sofie zijn?”

“Die zijn al weg,” antwoordde Alex. “Ze willen niets meer met je te maken hebben.”

“Alleen door gisteravond?”

“Ja, en omdat je Hallet aardig vindt. Iedereen heeft de pest aan Hallet.”

“Hahaha,” reageerde Louise, “dat vinden ze van iedere opzichter. Ik zelf ook, hoor, daar niet van.”

“Behalve Hallet,” zei Alex, “en dat is hun probleem met jou.”

“Kan me niks, niks, niks schelen! Jij gaat toch ook niet weg, hoop ik?”

“Nee, natuurlijk niet!” zei Alex verontwaardigd.

“En Sam, en Loek?”

“Die zijn ook weg.”

“Dan zijn we dus nog gezellig met z'n tweetjes,” concludeerde Louise.

Ze liep met hem mee naar de winplaats. Bij elke stap deed haar rug meer pijn. Hoe moest ze deze dag ooit doorkomen...?

Ze kwam de dag door, met Alex als grootste hulp. Louise had Hallet naar haar zien kijken, maar ze wendde meteen haar hoofd af.

's Avonds was het nog niet veel beter. Louise en Alex zaten in de ene hoek, Sam, Loek, Sofie en Tessa in de andere.

“Ze kunnen er écht niet tegen,” zei Alex, toen Louise probeerde bij hen te gaan zitten. Ze draaiden hun hoofd om en gingen demonstratief de andere kant op zitten kijken.

De dagen die daarop volgden waren nog niet veel anders. Louise was alleen met Alex. Erg vond ze dat niet, hoewel ze soms wel de gezelligheid miste. Sam met z'n idiote grappen, de altijd bezorgde Sofie... Alex was meestal stil en zei alleen de meest hoognodige dingen. En, Alex was natuurlijk veel jonger. Alex was bijna negen jaar en zij was veertien. Hoewel Alex niet heel oud leek, slim dat hij was! Als je niet keek naar zijn achtjarige uiterlijk, maar naar zijn verstand... Hij had bij Louise in de klas kunnen zitten -als ze natuurlijk naar school zouden gaan-. Louise was precies het tegenovergestelde van Alex. Ze praatte graag en durfde veel. Ze deed dingen zonder dat ze erbij nadacht of dat wel zo slim was wat ze deed.

Zo gingen de dagen eentonig voorbij zonder grappen of grollen en het werd lente. De sneeuw smolt en de takken van de kastanjeboom op het grote plein gingen uitlopen. Soms keek Louise door de afrastering van prikkeldraad. Daarachter stond een groot stalen hek, helemaal om het kamp heen. Als je het prikkeldraad een beetje aan de kant kreeg, kon je net door het hek heen gluren. Dan keek Louise met heimwee naar het open land waar ze niet heen mochten. Dat land was mooi groen met allemaal kleine bloemetjes en hier en daar een boom. De enige boom die in het kamp stond, was de kastanjeboom. Er was nergens gras, dat was allang stukgelopen door de kleine kindervoetjes. Er was

alleen zand. Zand en stenen, dat hoorde bij elkaar. De kinderen kropen door het stof om stenen uit te hakken.

Het was een eentonig leven met elke dag wel schrammen van de zwepen. Het leven bestond uit werken. Alleen maar werken, nooit eens plezier. Het was saai en er gebeurde niets. Louise kon niet op onderzoek uitgaan om extra zweepslagen, dat hield Alex tegen. Eén keer kon hij het niet tegenhouden. Louise werd geslagen om de schuld van een ander. Het kwam allemaal door Hallet's zweep. Hallet was ziek geworden. Opzichter W. Miller zou zijn taak voor een paar dagen overnemen. Miller gebruikte natuurlijk Hallet's zweep en dat móest natuurlijk verkeerd gaan.

Miller zag een jochie niet hard genoeg werken. Hij gaf het joch een paar harde slagen, maar het ventje deed er niet moeilijk over en ging daarna gewoon weer door.

“Verroest,” zei Miller, en dacht: “ik heb natuurlijk te zacht geslagen.” Het volgende kind sloeg hij uit alle macht. Het kletste hard op het ruggetje, maar hij kon gewoon zien dat het het kind niet veel pijn deed. Miller ging pauzeren.

Hij had Hallet's zweep op zijn knieën gelegd en onder het praten met Baker -een andere opzichter- gleed de zweep door zijn handen.

“Verroest!” riep Miller nu, hij gooide de zweep op tafel en bekeek samen met Baker naar het touw.

“Hé? Stukken leer? Wat moet dat voorstellen?” vroeg Baker verbaasd.

“Verroest!” riep Miller weer, “nu begrijp ik het!”

Hij vertelde het hele verhaal aan Baker en besloot naar de opper te gaan.

Daar vertelde Miller het hele verhaal nog een keer. De opper begon zich op te winden. “Waar is Hallet?” riep hij.

“In de ziekenboeg,” antwoordde een van de opzichteners.

“Miller, ga hem halen!”

“Verroest,” mompelde die en holde op een drafje naar de ziekenboeg. Hijgend kwam de nogal dikke Miller aan en vroeg waar Hallet was. De dokter wees naar een van de bedden. Hallet

werd er uitgehaald en moest samen met Miller naar de hoofdbarak rennen. Het rennen was meer hardlopen, want Miller was nou eenmaal geen renner. In de hoofdbarak stond Hallet voor de opper. Hallet werd snel verteld over het gebeuren met zijn zweep.

“Is dat waar?” brulde de opper.

Hallet knikte.

“Tong verloren?” schreeuwde de opper onbeheerst.

“Nee, nee, het is waar, meneer de opper!” zei Hallet nu onderdanig.

“Waarom?”

“Ik, ik vond die kleintjes zo zielig...”

De opper vroeg niet om meer uitleg, hij begreep het al.

“Wegwezen!”

Hallet werd naar een kleine hokje in de hoofdbarak gebracht. Daar werden opzichters heen gebracht als ze zich niet goed gedroegen.

“Willy!”

Meteen kwam Willy Miller er aan gerend.

“Wat is er, opper?”

“Ga aan je werk!” beval die.

Miller greep naar een zweep, nu wel een goede, en ging aan het werk.

“Jerry Baker, laat me alleen!”

En ook Baker ging weer aan het werk. De opper zon op een goede straf. Door de open deur zag hij een roodharig meisje stenen sjouwen. Door de zon leek het net alsof haar haar in brand stond en dat was waarom veel ouders roodharige kinderen wegdeden. Wegdeden betekende: naar dit kamp brengen. Toen de opper dat meisje zag, wist hij wat hij zou doen. Die avond zou het gebeuren, en het zou vast niet leuk zijn voor een roodharig kind...

Op de avond dat Hallet zijn straf zou krijgen, werd Louise uit haar barak gehaald. Jefferson moest haar ophalen. Hij liep de barak in en zocht naar Louise. Het mocht ook een ander roodharig kind zijn, maar aan Louise had hij een hekel. Dat kwam door die ene keer dat hij haar snapte bij de zwepen en hij zelf haar niet mocht

straffen. Zijn ogen spiedden rond in de barak. Dáár, helemaal achteraan.

Louise zat juist met Alex wat te eten toen Jefferson er aan kwam. Ze schrok van de haar goedbekende stem die zei: “Rooie!” Louise draaide zich verschrikt om. Net wat ze dacht, Jefferson!

“Meekomen!” beval de oude man.

“Waarom?” vroeg Louise brutaal.

Jeffersons ogen vernauwden zich.

“Meekomen,” zei ik!

Louise stond op. Alex was bang. Wat zou er met Louise gebeuren? Ook de andere vier, Tessa, Loek, Sam en Sofie keken naar Louise. Wat had Louise gedaan dat ze mee moest komen? Maar Louise wist van niets.

“Waarom moet ik mee?” vroeg ze weer.

“Omdat ik dat zeg!”

Louise haalde haar schouders op en ging achter hem aan. Louise werd de hoofdbarak binnengebracht.

“Ha, daar is de Rooie!” riep de opper voldaan.

Louise keek de zaal rond. Wie was dat, daar? Er stond een man wiens handen vastgebonden waren. Het was Hallet. Wat deed Hallet daar, met vastgebonden handen? ‘Het kwam toch niet door Hallets zweep hé....’ dacht ze. De zweep stond namelijk naast het bureau van de opper. Ze begon een vaag vermoeden te krijgen. Hallet werd losgemaakt en naar Louise toe gebracht. De opper vertelde wat hij van plan was. Om te laten zien of hij het toch wel kon moest Hallet die Rooie slaan met zijn zweep. Ze zouden kijken of Hallet blijven mocht of niet en dan zou de opper hem slaan. Dat was Hallets straf.

“Hallet!” zei de opper op een toon alsof hij een ellenlange toespraak zou gaan houden. “Hallet, hier heb je een zweep.”

Hallet kreeg de zweep van de opper in handen geduwd. Aan de zweep van de opper waren extra houtjes aangebracht, zodat het nog meer pijn zou doen. Louise keek even naar hem. Ze keek even in zijn ogen. Daarin stond angst. Ze wist, dat als ze hem niet hielp,

hij net zo lang geslagen zou worden tot hij helemaal of half dood was. Ze móest hem helpen!

“Begin nu!” riep de opper.

Louise voelde Hallets hand even op haar rug. Het leek alsof ze een schok kreeg. Alle pijn van de zweepslagen was opeens verdwenen! Verbaasd keek ze Hallet aan. Die knikte haar bemoedigend toe. Louise moest op haar knieën gaan liggen. Louise bereide zich voor op de eerste klap. Hallet bracht zijn zweep omhoog en sloeg uit alle macht.

Louise hoorde het suizen van het touw. Het kwam steeds dichterbij en knalde neer op haar rug. Door de schok zakte Louise in elkaar, maar ze kwam weer omhoog. Wat was er met haar gebeurd? Haar rug... ze hadden toch echt geslagen, maar ze voelde geen pijn! Ze had nu geen tijd om dieper na te denken daarover. Ze ging iets steviger zitten. Ze wist dat ze nu alleen de schok van de neerkomende zweep zou voelen. Daar kwam de volgende klap al, en de volgende. ‘Hoe moet ik Hallet helpen?’ dacht Louise tussen de slagen door. Bij de volgende slag deed ze net alsof ze bewusteloos was. Ze liet zich op de grond vallen, zodat het leek alsof Hallet haar bewusteloos had geslagen. Hallet mocht stoppen. Louise werd weggedragen naar de ziekenboeg. Jammer, ze had gehoopt nog even te kunnen kijken hoe het Hallet verging. Aan de andere kant hoefde ze hem niet te zien lijden, daar was ze blij om. Ze werd in een bed in de ziekenboeg gelegd. De dokter kwam niet bij haar kijken, maar een goed bed was al heel wat! Zodra ze lag, viel ze in slaap.

De volgende ochtend werd ze ongerust wakker. Wat zou er van Hallet gekomen zijn? Tot haar grote blijdschap lag hij aan de zelfde kant van de ziekenboeg als zij. Dat betekende dat hij niet erg gewond was. Erge zieken lagen aan de andere kant van de ziekenboeg. Een dokter kwam naar haar toe en verbaasde zich. De opper kwam juist binnen en de dokter vroeg waarom hier een kind lag.

“Oh,” antwoordde de opper, “Hallet kreeg straf.”

De dokter begreep het al, het was al vaker gebeurd.

“Ze moet hier voor Hallet zorgen, vanaf nu! Als hij beter is gaat ze weer naar het kamp,” ging de opper verder.

“Oké,” zei de dokter.

Louise was opgewonden. Ze mocht hier blijven en voor Hallet zorgen!

Louise kreeg wat te eten en moest meteen aan het werk. Het was best leuk werk. Ze moest eten klaar maken en bij de patiënten brengen. Het was erg makkelijk en ze was blij met het dagje 'vrij'. Na een poosje werd Hallet wakker. Toen de dokter weg was en de andere patiënten een middagdutje deden, ging ze naar hem toe. “Bedankt,” zei hij. “Als jij me gisteren niet had geholpen dan was ik doodgeranseld.”

Louise knikte verlegen.

“U mag wel blij zijn dat Jefferson precies mij eruit pikte, ik wist wat er gebeurd was met uw zweep.”

“Oh, was dat van toen je ook geslagen werd door de opper? Toen Jefferson zei dat je ze in de fik wilde steken?”

“Ja! Die dag had ik gemerkt dat er iets niet klopte met uw zweep. 's avonds wilde ik gaan kijken hoe dat kwam en Jefferson vond me. “

Hallet knikte.

“Daar heb ik geluk mee gehad. Waarom wilde je me eigenlijk helpen? Andere kinderen zouden dat slaan uitgehouden hebben zodat ze van hun opzichter af waren.”

“Ik merkte dat u ze wilde helpen... Hoe komt het eigenlijk dat ik gisteren geen pijn voelde, Hallet?” vroeg Louise.

“Oh, dat!” Hallet grijnsde. “Noem me maar Tristán, hoor. Dat is echt iets gek, dat had ik al vanaf mijn geboorte. Ik had een hand, als je die tegen iemand aanlegt, voelt diegene de pijn niet meer. Vroeger, als ik met mijn vriendje speelde en dat jochie viel, raakte ik hem even aan en we speelden weer vrolijk verder. Dat joch wist niet dat ik dat kon. De enige die het wist, was mijn vader. Hij heet ook Tristán. Hij waarschuwde me, toen ik groter werd mijn hand niet veel te gebruiken.”

“Als mensen zo iets weten krijg je vaak een stormloop en mijn vader waarschuwde me daarvoor. Hij had de hand zelf ook en wist wat dat was, als alle mensen op je af kwamen. Hij noemt het de wonderhand.”

“Maar...,” zei Louise, “als je nu iemand een hand geeft?”

“Dat is het gekke! De wonderhand werkt alleen maar als je het echt meent! Ja, dat is een beetje lastig om uit te leggen, maar...”

“Ik snap het al, Tristán,” viel Louise hem in de rede. “Wat doe jij hier eigenlijk als je kinderen niet wilt slaan?”

“Ik wist niet dat het zo erg was,” antwoordde Tristán. “Ik kwam hier om die kinderen te helpen, en ik kon niet meer weg toen ik 'ja' had gezegd.”

“Denk je dat je weg kan? Of zal de opper je hier houden?”

“Ik weet het niet,” zei Tristán treurig. “Ik zou willen dat ik jullie allemaal een beter leven kon geven, maar dat kan ik niet.”

Op dat moment kwam de dokter weer binnen. Vlug ging Louise weer aan het werk.

Ze zag dat elke beweging van Tristán hem pijn deed.

“De opper heeft gisteravond goed zijn best gedaan!” dacht ze grimmig. “Zou de wonderhand bij hem zelf niet werken? Anders had hij zichzelf toch aan kunnen raken... Maar dat zal dan wel niet.”

“Je bent een goed hulpje, Louise!” zei de dokter, “Jammer dat je morgen weer weg moet.” Dat vond Louise ook erg jammer.

Morgen moest ze weer weg. Naar de barak en de stenen. Ze wilde liever hier blijven, maar ze merkte dat ze Alex miste. Haar rug was goed verzorgd door de dokter. Die had met open mond naar haar wonden staan staren. Maar nu waren ze zo goed als geheeld. 's avonds moest Louise haar spullen pakken. Ze had van de dokter een tasje met eten gekregen, dan kon ze aansterken. In het kamp zou ze het wel delen met Alex. Die had ook al zo lang geen stukje vers brood gehad. Ze zette het tasje neer bij haar bed en viel in slaap. Ze droomde over het werk dat haar de volgende dag zou wachten.

Al vroeg werd Louise wakker gemaakt door de opper.

“Meekomen,” zei hij kortaf.

Slaperig liep ze achter hem aan, waarna hij haar buiten in de wind liet staan. Louise huiverde en keek rond. Ze hoopte dat ze Alex zag, maar ze kon hem niet vinden. Ze besloot aan het werk te gaan. Later had ze Hallet nog beloofd dat ze niemand over zijn wonderhand zou vertellen. Dus ook niet tegen Alex en dat vond ze jammer. Ze pakte een mand van een van de stapels en ging naar de winplaats. Daar kreeg ze een hamer in de handen geduwd en ze begon goede stukken op te zoeken. Naast haar zaten andere kinderen te werken en ze bewerkte de rotsen tot ze haar mand vol met stenen had. Deze hoekige stenen waren goed voor de bouw van huizen. Veel mensen vonden ze mooi omdat ze natuurlijke kleuren hadden en zo grillig van vorm waren. Die mensen wisten niet dat hun mooie huizen door kinderen werden gemaakt...

Tegen de middag liep ze, eindelijk, Alex tegen het lijf.

“Hé! Louise!” zei hij verrast. “Wat is er gebeurd, je leeft nog?!”

Louise begreep het in een keer. Die arme jongen moet gedacht hebben dat ze haar zouden...

“Alex!” zei ze gelukkig. “Ze waren er achter gekomen wat Hallet met zijn zweep gedaan had. En toen...”

“Doorwerken!” werd er achter haar gebruld. “Verroest, die rotkleintjes ook.”

Louise hoefde niet meer om te kijken wie daar stond. Willy Miller natuurlijk! Zijn geliefd woordje was 'verroest!' Opeens moest ze lachen toen ze eraan dacht dat hij Willy Miller heette. Iemand kan toch wel bedenken dat dat dus écht niet bij elkaar staat! Willy Miller... Ze liep met Alex door om haar mand in te leveren. Ze voelde zich goed na de verzorging van de dokter. Oh, ze wilde dat ze in de ziekenboeg kon blijven helpen, mét Alex! Maar dat kon nou eenmaal niet...

Na een lange werkdag ging Louise met Alex de barak binnen. Nog altijd zaten ze gescheiden, maar dit keer kwamen de anderen erbij toen ze Louise zagen.

“Wat doe jij hier nou?” riep Sam verbaasd. “Ik dacht dat je...”

“Wat is er gebeurd?” wilde Sofie weten.

Louise vertelde het hele verhaal, maar over de wonderhand rept ze geen woord.

“Je bent stapelgek!” zei Loek.

“Waarom?” wilde Louise weten.

“Weet je wel dat je een opzichter heb laten leven? Je had van hem af kunnen zijn. Wij hadden van hem af kunnen zijn! Maar jij moet zo nodig de boel weer verpesten door net doen of je bewusteloos werd. Als je dat niet had gedaan, was hij er nu niet meer!”

Loek reageerde al zijn woede van de afgelopen jaren af op Louise. Die keek hem geschrokken aan. Maar ook de anderen vonden dat hij gelijk had. Loek was kwaad naar zijn eigen plekje terug geschoven, ver van Louise vandaan. Ook de anderen keken haar kwaad aan en schoven terug naar hun oude plekken.

Behalve Sofie en Alex.

“Weet je wel wat er gebeurd is met andere kinderen die vriendschap sloten met hun opzichter?” vroeg Sofie tergend langzaam.

Louise zuchtte en sloot haar ogen. Waarom hielp Alex haar niet? ‘Of... zou hij het met de anderen eens zijn?’ dacht Louise angstig. “Nou?” vroeg Sofie weer.

Louise haalde haar schouders op.

“Die kinderen werden meegenomen door de opzichter en werden speciaal slaafje van hen en werden nog erger mishandeld dan wij! Dan had zo'n opzichter een eigen kindje waar hij lekker op kon oefenen met slaan! En nu vertel jij me dat je vriendschap heb gesloten met een opzichter? JIJ BENT STAPELGEK! Precies wat Loek heeft gezegd, je bent gestoord!” Sofie begon zich op te winden.

Toen draaide Sofie zich resoluut om en vertrok richting Tessa, Sam en Loek. Louise hield haar handen om haar gezicht.

“Waar heb ik dit aan verdiend, Alex! Eerst waren we zo leuk met elkaar en nu... Is dit écht allemaal mijn schuld? Als dat zo is, moet ik het ook weer goed maken, maar hoe?”

Alex zweeg en keek bezorgd naar Louise. Even later ging Louise naar bed. Ze kon niet slapen en begon na te denken over wat Loek en Sofie gezegd hadden. Zouden ze misschien toch gelijk hebben? Had ze Hallet moeten laten doden? Had ze hem in de steek moeten laten? Maar dat kon ze niet geloven. Hallet zou haar heus niet als een soort beest gebruiken dat je zo maar kon slaan, dat wist ze zeker. Maar wat was het dan wel? Oh, opeens verlangde ze er naar hoe het vroeger was, toen Tristán Hallet er niet was. Toen ze nog dikke maatjes met de rest was...

Hoofdstuk 3: De ontsnapping

De dagen daarna peinsde Louise erover hoe ze het ooit goed kon maken met haar oude vrienden.

“Hé Rooie! Werk eens door!”

Ze had het gevoel dat haar rug doormidden spleet toen Baker haar sloeg. Ze kwam moeizaam overeind, maar bijna meteen zakte ze weer neer, en natuurlijk was Jefferson meteen in de buurt.

“Dit zal ik wel even doen, maat!” zei hij tegen Baker.

Hij sloeg Louise nog een keer, nog veel harder dan dat Baker deed. Hij trok haar overeind, maar ze kon niet meer. Mopperend pakte Jefferson Louise bij haar kraag en trok haar mee. Hij sleepte haar over de grond naar de pomp. Hallet sloeg juist een beker water achterover toen hij Louise zag. Wat was die Jefferson nou weer aan het doen? Jefferson vroeg aan Hallet of hij wilde pompen. Verbeten trok Hallet de hendel op en neer.

Het water kletste op haar hoofd en druipend kwam Louise er onder vandaan. Jefferson liep al weer weg en toen Louise omhoog kwam, keek ze recht in Hallets ogen. Ze schrok. Ze dacht dat hij een vriend was!

“Sorry,” zei Hallet. “Ik werd gedwongen door Jefferson.”

Hij bleef er bij staan. Louise gooide haar druipnatte, vlamvend rode haar in haar nek, draaide zich om en slofte weer weg. Ze verbaasde zich. Waarom had de opper Hallet niet weggejaagd? Ach ja, ze wist het ook wel. Anders zou hij misschien doorvertellen hoe erg het in dit kamp was. En hij kon toch wel heel hard slaan. Hij werd steeds in de gaten gehouden door de andere opzichters. Louise keek waar ze haar mand had gezet. Hé? Waar stond die? Ze kreeg een vermoeden. En toen ze de mand echt niet kon vinden was ze zeker van haar vermoeden.

Een ander kind had hem ingepikt. Nu hoefde die nog maar een paar stenen te hakken en het was klaar. Zuchtend pakte ze een andere mand en bukte weer in het stof...

Het was triest om te zien, zo veel van die vuile kinderen naast elkaar in het stof gehurkt, mannenwerk aan het doen...

Er waren drie hoofdredenen dat kinderen hier moesten werken: Of ze waren erg arm en de ouders brachten hun kind naar het kamp. Ze hoefden dan niet voor eten te betalen en het kind zorgde voor inkomen. Vaak wisten die ouders niet hoe erg het was in het kamp...

De andere reden waren de weesjes. Ze zwierven maar wat rond, hoorden dat je in het kamp eten kreeg, een dak boven je hoofd en werk, dus zij trokken er heen om te werken.

De laatste reden waren ongewenste kinderen zoals bij Louise het geval was. Het waren in de hoofdzaak lelijke of roodharige kinderen die niet goed in een rijke familie pasten.

's avonds in bed lag Louise weer eens voor goede oplossing te denken. Ze zuchtte. Moest ze misschien gewoon sorry zeggen? Ach nee, ze zouden, en vooral Loek, er niet naar luisteren. Ze zouden zeggen dat ze op moest hoepelen met haar goedkope excuses, alles was toch al gebeurd. Moest ze hen iets geven? Het brood dat ze van de dokter had gekregen, was allang op. Het leven was zo moeilijk. Waarom gingen de kinderen niet met z'n allen voor een opstand zorgen? Dan waren ze vrij! Ach ja, maar dat was dan alleen fijn voor de kinderen die ergens nog een thuis hadden, zoals zij, hoewel ze ongewenst was.

Ze geeuwde, draaide zich op haar andere zij -haar rug deed te veel pijn- en viel in slaap. Waarom hadden de ene kinderen geluk en de anderen niet?

Alex had al dagen door dat Louise ergens over piekerde. Op een dag besloot hij haar er naar te vragen.

“Ach, Alex,” antwoordde Louise. “Ik probeer iets te verzinnen waardoor we weer vrienden worden met Sam, Loek, Tessa en Sofie. Ik weet niets. Helemaal niet, zal het ooit goed komen Alex?”

Alex zuchtte. Louise had hem een moeilijke vraag gesteld.

“Misschien, als we heel hard werken en als we ouder zijn mogen we misschien weg, of worden we opzichter.”

Hij wist dat sommige opzichters vroeger ook kampkinderen waren geweest.

“Misschien dat ons leven dan beter zou worden,” zei hij zacht.

Louise knikte.

“Weet jij iets waardoor we weer vrienden kunnen worden?”

Alex knikte voorzichtig.

“De enige manier....” begon hij, “is door hen de vrijheid te geven.”

Louise zuchtte.

“Ja! Maar ik kan er toch niet voor zorgen dat we vrij worden? Alle anderen kinderen die dat hebben geprobeerd, zijn gepakt door de opper. En jij weet best wat er dan met ze gebeurde. Ze leefden in ieder geval niet voor lang. En denk je dat ze blij zijn als ik ze probeer vrij te krijgen maar we worden gesnapt? Ze zullen alleen maar kwader worden.”

“Ja... maar het is de enige manier,” zei Alex wanhopig.

Louise zweeg. Was dit ventje werkelijk negen jaar?

De dagen gingen voorbij, zonder dat Louise Hallet zag. ‘Waar was hij?’ dacht ze bezorgd.

“Alex, heb jij Hallet gezien? Ik heb hem echt al heel lang niet gezien!”

“Nu je het zegt,” mompelde Alex, “ik heb hem ook al heel lang niet meer gezien. Jij vindt hem aardig, hé?”

Langzaam knikte Louise.

“Iedereen vindt hem stom, maar ik weet dat hij ons juist wil helpen. Hij is hier gekomen om ons te helpen, maar hij wordt tegengehouden door de opper.”

Dit was allemaal nieuw voor Alex, hier had hij niets van afgeweten! Nu begreep hij waarom Louise Hallet aardig vond. Opeens kreeg hij een idee. Als hij nu eens... Dat was het! Maar hij zou er niets van tegen Louise zeggen. Het zou een verrassing zijn! Of... zou hij het Louise wel vertellen? Anders zou Hallet hem misschien niet geloven...

Onder het eten dacht hij er nog eens goed over na. Hij besloot eerst Hallet maar met een bezoekje te vereren. Hij was anders nooit zo'n durfal, maar hij zou proberen Louise na te doen. Hij klom net als zij uit het raampje in de barak. Alleen was het dit keer boven zijn eigen bed en er stond geen regenton. Hij hield zich vast aan de stenen en klom voorzichtig naar beneden. Hij sloop naar de barak. Bij de ingang zaten Jerry Baker en Jefferson. Niemand wist hoe Jefferson met zijn voornaam heette. Alex zat om het hoekje en luisterde hun gesprek af.

“Wist je dat die Hallet ziek is?” zei Baker tegen Jefferson.

“Wat een watje,” antwoordde die. “Ik ben nooit ziek!”

“Oja, en die ene keer dan?”

“Toen was ik niet echt ziek.”

Baker grijnsde.

“Hallet probeert hier weg te komen,” ging Baker toen fluisterend verder.

Jefferson trok zijn wenkbrauwen omhoog.

“Vindt de opper dat goed?”

“Volgens mij wel, de opper begint bij te draaien.”

“Gelukkig,” zei Jefferson, “dan kan ik ook weer hele dagen kleintjes gaan slaan!”

Bij elk woord dat Jefferson zei, kreeg Alex een grotere hekel aan hem. Toen drong het pas tot hem door wat Jefferson had gezegd. Wilde Hallet weg?! Dat was precies wat hij wilde weten! Alleen moest hij nu nog Hallet opzoeken, en dat was iets veel moeilijkers... Volgens Louise was de dokter erg aardig, dus daar zou hij niet veel problemen mee krijgen. De derde barak van links. Er was een groot raam, daar was Alex blij om. Hij was nog blijer toen hij merkte dat Hallet precies bij dat raam lag! Alex sloop er heen. Er hingen gordijnen voor het raam, dus klopte hij op het raam. Het raam werd geopend en Alex zag Hallets zwarte krullen te voorschijn komen. Hallets staalblauwe ogen stonden verbaasd toen hij Alex zag.

“Wat doe jij hier?” vroeg Hallet.

Alex keek of er niemand aankwam. Hij had geen geluk, Jefferson kwam eraan! Ook Hallet had Jefferson zien aankomen. Hij greep Alex onder zijn armen en met een ruk stond de lichte Alex binnen.

“Wat is er?” vroeg Hallet.

“Ik... ik wilde iets aan u vragen,” stamelde Alex.

Hallet zuchtte.

“Kom mee.”

Alex liep achter Hallet aan naar een klein hokje waar alleen een bed in stond. Hallet draaide de deur op slot en vroeg weer: “Wat is er?”

“Het gaat om Louise,” zei Alex voorzichtig. Hij probeerde te peilen wat Hallet van Louise vond.

“Louise?” Er verscheen een lach op zijn gezicht.

“Wat is er met haar?” vroeg hij toen ongerust.

“We hebben ruzie met een paar andere vrienden, en nu...”

Er werd aan het slot gemorreld.

“Hup, onder het bed,” zei Hallet tegen Alex.

Vrijwel meteen lag Alex onder het bed. Hallet opende de deur.

“Verroest, Hallet! Wat doe jij hier?” Dat was Miller natuurlijk.

“Het was te druk voor me in de ziekenboeg. Daarom wilde ik proberen hier te slapen.” Alex kon net onder de deken doorkijken en zag dat Miller Hallet niet geloofde.

“Maar...,” begon die, “jij praatte net!”

Hallet zuchtte.

“Dat doe ik wel vaker,” zei hij toen, “als ik me alleen voel.”

Miller keek verbaasd naar Hallet en sloot toen de deur. Alex kwam weer onder het bed vandaan en Hallet zei: “We moeten hier weg, kom morgen om 7 uur met Louise hier.”

In dit hokje was ook een raam en Alex klom dus maar hier doorheen. Hij was blij toen hij weer veilig op zijn voeten stond. Wat zou Louise opkijken! Ze zou wel in de barak zijn, dacht hij.

Louise zag hem aankomen. Alex grijsde. Het was de eerste keer dat Louise de jongen met zijn zwarte lokken zag lachen.

“Wat is er... Alex?”

“Ssst... kom mee!” antwoordde Alex.

Hij trok Louise mee en fluisterde het hele gebeuren in haar oor.

“Denk je dat echt?” vroeg ze na afloop weifelend aan Alex.

Alex knikte.

“Serieus!”

“Oh, ik kan het niet geloven!” zei Louise. “Zou hij dat echt willen?”

Opeens hoorden ze beiden een knal.

“Nee he, dat zijn de deuren van de barak. Hoe komen we er nou in?”

Op een drafje holden ze naar de deuren. Baker wilde ze juist op slot draaien.

“Meneer Baker!” hijgde Alex, “mogen we er in?”

“Waarom bleven jullie buiten?”

Baker trok zijn wenkbrauwen op.

“We hadden het warm,” verzon Louise, “en gingen nog even naar buiten.”

Baker haalde zijn schouders op en deed de deur weer open.

“Opschieten!” zei hij kortaf.

Louise en Alex glipten naar binnen.

“Je bent fantastisch, Alex!” zei Louise weer.

“Weet ik!” zei Alex vol zelfvertrouwen. “Het gaat lukken!”

Louise kreeg de volgende dag heel wat zweepslagen te verduren.

Ze was ver weg met haar gedachten. Ze deed haar werk

on nauwkeurig, werkte twee keer zo langzaam als anders. Ze moest

steeds maar weer aan Hallet denken. Er was geen klok, maar

Louise dacht dat het aan het begin van de schemering wel 7 uur

zou zijn. Het was lastig, want ze moesten weg onder het werken,

en juist dan letten de opzichters goed op. Alex had geluk met zijn

donkere haar, hij viel minder op dan die vuurbos van haarzelf.

Eindelijk konden ze weg. De opzichters waren wat gaan drinken

en Louise en Alex vertrokken onzichtbaar. Ze kwamen bij het

raampje waar Alex de vorige avond uitgeklimmen was. Daar

wachtte Hallet. Voorzichtig klom eerst Alex naar binnen en werd

opgevangen door Hallet. Ook Louise klom omhoog, kroop door het raampje en viel in Hallets armen.

Ze werd rood, maar het was gelukkig donker, dus zag Hallet het niet. Voorzichtig zette Hallet Louise op haar voeten.

“Kom maar achter mij aan.”

Hij deed de deur open en liep een lange gang door.

“We hebben geluk dat de opzichters buiten zijn, de opper zit in zijn kantoor.”

Ze gingen een smal trapje op en kwamen in een zolder, waar een paar opzichters een eigen hoek met een bed hadden. In een hoek stond weer een trapje. Het was een gammelding en Louise was blij toen ze heelhuids boven was. Het was pikkedonker, maar Hallet kon geen kaars of lamp aandoen, dat konden ze buiten zien. In de achterste hoek gingen ze zitten.

“Wat is er aan de hand?” vroeg Hallet met een warme stem.

“Tristán,” zei Louise aarzelend.

Alex verwonderde zich. Heette Hallet met zijn voornaam Tristán? Hoe wist Louise dat?

“Na jou komst hebben Alex en ik nogal ruzie gekregen.”

“Na mijn komst?” Hallet keek verbaasd.

“Ja... toen die keer dat ik wilde weten wat er met je zweep aan de hand was, zij konden er niet tegen dat ik jou aardig vond. En die andere keer dat ik je leven gespaard heb... Daarna wilden ze niets meer met ons te maken hebben.”

“Wie zijn 'ze'?” vroeg Hallet.

“Tessa, Loek, Sam en Sofie. We waren goed bevriend en deelden alles met elkaar. Tot jij kwam. Maar ik wil die vriendschap terug... Maar ik weet niet hoe ik het ooit goed kan maken. De enige manier is om ze te laten ontsnappen uit deze gevangenis. Alex hoorde dat jij misschien wegging van hier... Is dat waar?”

Hallet knikte bedachtzaam.

“Dat is waar,” zei hij. “Alleen die vier?”

Louise knikte.

“Dan doe ik het niet,” zei Hallet beslist. “Ik doe het alleen als ik deze twee dappere vechters ook mee mag nemen!”

Alex glunderde. Wat een compliment! Dat kreeg hij anders nooit! Louise had zin om Hallet te omhelzen.

“Je bent fantastisch!” zei ze.

Alex knikte om het hardst: “Louise heeft gelijk!”

Hallet grijnsde en zei:

“Ik zal er over nadenken hoe we het doen. Ik weet niet of het lukt. Jullie horen er nog van. Ik breng jullie weg.”

Hij duwde Alex die al opgestaan was voor zich uit en trok Louise bij haar hand omhoog. Nu kwam Louise ook omhoog en met z'n drieën daalden ze het trapje af. Hallet keek om de hoek en zag dat er niemand aankwam. Snel renden ze naar hun volgende veilige plekje. Nog een trapje af, de lange gang door... ‘Dit gaat geheid verkeerd,’ dacht Louise. ‘Straks komt de opper eraan...’ Maar het ging allemaal goed. Zonder ongelukken kwamen ze weer in het hokje waar ze door het raampje werden geholpen door Hallet. Met een plofje kwam Alex op de grond, en even later verdween ook Louise uit het zicht.

“Doei, Tristán!”

Louise was overgelukkig. Het kon! Ze was door het dolle heen, nu zou alles weer goed komen! Alex zei, nog steeds een beetje overdonderd:

“Wauw! Nu kan ik naar mijn moeder toe, ik ga haar opzoeken en ik wil nooit meer mijn vader zien die me hierin stopte!”

Meteen was Louise stil. Het was de eerste keer dat Alex iets over zijn afkomst vertelde. En zichzelf dan? Wat was de reden dat zij hier gekomen was? Het enige wat ze nog wist was de plaats waar ze woonde, en natuurlijk haar achternaam, hoewel die nooit meer werd gebruikt sinds ze hier was. Misschien waren haar ouders ondertussen wel verhuisd... Waren ze rijk? Of arm? Had ze broers of zussen? Wat een gek idee, misschien had ze wel een broertje, of en zusje! Maar ze wist niets, helemaal niets!

De dagen erna waren even eentonig als anders. Behalve dan dat Louise overgelukkig was. Ze popelde om de andere vier het nieuws te vertellen, maar Alex temperde haar blijdschap.

“Doe het niet!” zei hij. “Straks lukt het Hallet niet eens en dan zitten wij met de gebakken peren. En dan ben jij kwaad omdat het niet is gelukt. Wie zegt dat het hem ooit lukt?”

Meteen zakte Louise weer in elkaar.

“Nou ook weer niet zo neerslachtig doen!” zei Alex. “Misschien lukt het hem wel!”

Louise schoot in de lach. Ze kon echt niet op tegen Alex' logica. “Oké joh!” grinnikte ze. “Zoals u wilt! Ik ben helemaal tot uw dienst!”

“Wanneer zouden we bericht van Hallet krijgen?” zei ze toen peinzend. “Ik weet het niet.”

Alex haalde zijn schouders op.

“Misschien duurt het wel een jaar! Dat zou best wel eens kunnen, hoor!” zei hij. “Misschien moet hij nog wel een jaar hier werken en mag hij dan pas weg.”

“Ik dacht,” zei Louise, “dat opzichters meestal niet vrij mochten!” Alex knikte.

“Misschien moet hij een eed afleggen, dat doen ze wel vaker.”

“Louise! Louise!” Opgewonden kwam Alex een paar dagen later aanrennen.

“We moeten straks naar Hallet!” zei hij toen op een zachtere toon. Louise was in de wolken. Zou het hem gelukt zijn? Vast wel, als je naar Alex' gezicht keek!

“Hoe laat?” informeerde ze.

“Weer 7 uur.”

Louise knikte.

“Dat is het al bijna als je naar de lucht kijkt.”

Louise leverde snel haar mand met stenen in en samen met Alex ging ze weer naar het raampje. Alles verliep precies hetzelfde als de vorige keer. Weer gingen ze naar het zoldertje. Louise was nieuwsgierig, Tristán had haar zó geheimzinnig aangekeken! Hij stak meteen van wal.

“Volgende week is er weer een transport met de stenen. Vaak moeten sommige kinderen dan onder toezicht die zakken inladen.

Ik zal er voor zorgen dat jullie dat mogen doen en dat ik jullie opzichter ben. Bij de laatste paar zakken springen jullie erin en laad ik jullie in. Ik weet welke stukken ze gaan controleren voor verstekelingen. Jullie krijgen een goed plekje op die kar, zodat ze jullie hopelijk niet vinden. Wel zit je tussen zakken met stenen ingeklemd, maar dat is maar voor een nacht en een ochtend. De volgende dag mag ik weg, na een poosje mogen jullie 's ochtends uit de zakken. De chauffeur levert ons af in een stadje en dan zijn we vrij!”

Louise begreep door zijn laatste woorden dat hij zelf ook naar vrijheid verlangde en graag uit dit kamp weg wilde.

Toen het eindelijk tot haar doordrong dat ze zelf dan ook vrij was, was ze in de wolken. Er was een kleine kans dat ze hun snapten, maar ze had het er voor over. Vrij! Het was het beste woord dat er bestond.

“Maar die chauffeur dan?” vroeg Alex.

Tristán begreep hem onmiddellijk.

“Die heb ik omgekocht!”

“Mocht je zo maar weg?” wilde Louise toen ook weten.

“Ik heb heel lang gezeurd,” bekende Hallet. “De ochtend voor we weg gaan, moet ik een eed doen dat ik niemand verder zal vertellen over dit kamp. Ik zal het niet doen ook, ik wil het zo snel mogelijk vergeten!”

Louise was het met hem eens, ze leunde met haar hoofd tegen zijn schouder.

“Over een week ben je vrij, Tomaatje!” zei Hallet.

Louise werd nog roder dan ze al was.

“Maar nu moeten we gaan!”

Louise volgde Tristán naar het trappetje. Plotseling stond ze stil.

“En als Tessa, Loek, Sam en Sofie me nu niet geloven?”

“Dan laten ze de vrijheid voor hun neus wegglijpen!” grinnikte Tristán Hallet.

Voor ze uit het raampje klommen zei Hallet nog: “Vergeet ze niet op tijd in te lichten!”

Het laatste wat Tristán Hallet van Louise zag, was haar vlammend rode haar dat tot onderaan haar rug hing.

“Je had gelijk met Hallet,” zei Alex toen ze wegliepen. “Het is een fantastische kerel! Ik ben blij dat je hem en zijn zweep door had!”

Louise legde haar arm om Alex smalle schouder tjes.

“Als we vrij zijn ga jij naar de universiteit!”

Alex gaf haar een duw.

“Gek kind!”

“Je bent slimmer dan ik, en ik ben veertien en jij negen! Hoe oud is Hallet eigenlijk?” dacht Louise hardop.

“Weet ik niet, moet je hem zelf maar een keer vragen.”

“Wat denk je?”

“Ik weet het niet goed,” antwoordde Alex Louise. “Hij ziet er nog erg jong uit, heb je die spierballen gezien?! Nou ja, hij is in ieder geval niet oud!”

Dat waren Alex' laatste woorden voor Louise die avond, want ze waren al in de barak aangekomen, en gingen naar bed.

“Wanneer zullen we het de anderen vertellen?” vroeg Alex de volgende ochtend aan Louise.

Die haalde haar schouders op.

“Zullen we dat vanavond doen?”

“Best.”

Alex stopte een stuk brood in zijn mond.

“Zijn we ook eens van dat ellendige eten af!” grijnsde hij.

Na het eten werkten ze weer verder. Louise was zenuwachtig. Ze hoopte dat de andere vier haar zouden geloven. Wat moest ze anders doen om het ooit goed te krijgen met hen! Ze wist dat ze verlangde naar hun oude vriendschap en daarom wilde ze die graag terug. Louise zat het meest in om Loek. Loek geloofde haast nooit iemand; hij woonde ook al heel lang hier, langer dan zij allemaal, dat had ze wel eens opgevangen. Hij had een vreselijke hekel aan de opzichters en probeerde hun leven zuur te maken. Daarom vond hij het zo erg dat zij Hallet had laten leven... Maar Hallet werd nu wel hun verlosser!

Hoe zou ze het hen vertellen? Gewoon naar hen toestappen maar? Ze had er helemaal geen zin in. Louise vermaande zichzelf. ‘Je moet het toch een keer doen!’

Toch een beetje angstig liep Louise met Alex die avond naar de vier.

“Ehm...” begon Louise. “Ik vind het heel rot dat we ruzie hebben! En ik wilde het graag goed maken.”

Zo, dat was er maar vast uit.

“Ja, en?” zei Loek. “Wat kom je nou doen dan?”

“Hallet gaat weg en nu...”

“Prrrt!” zei Loek. “Halletje, lief Halletje!”

Hij lachte naar de andere drie, die lachten mee.

Verkeerd! Louise zuchtte. Ze had het helemaal verkeerd aangepakt! Nu probeerde Alex het.

“Wij hebben een plan bedacht waardoor we hier weg kunnen.”

Meteen waren de vier een en al oor. ‘Goed zo Alex!’ juichte Louise in zichzelf.

“Over een paar dagen gaat er weer een transport met stenen en nu hebben wij het zo geregeld dat we mee kunnen. “

“Hoe dan?” wilde Sam weten. “Is er een kans dat we gepakt worden?”

“Een kleine kans,” antwoordde Alex.

“Maar hoe wilde je dat dan doen?” vroeg Tessa.

“Oké, ik moet jullie wat over Hallet vertellen en wordt álsjeblijft niet boos, ja?”

De kinderen knikten.

“Hallet is hier gekomen om ons te helpen. Hij wist niet dat het zo erg was, maar kon niet meer terug. Hij maakte leer aan zijn zweep, zodat het slaan minder pijn deed. Hij werd gesnapt, maar ik had hem door gehad en zorgde er voor dat hij niet werd doodgeranseld. Ik vond het heel stom dat we ruzie hadden, want wij waren al vanaf het begin vrienden. Ik vroeg of hij me kon helpen en dat kon hij. Willen jullie vluchten?”

De kinderen knikten om het hardst. Nu ging Alex verder.

“Over een paar dagen mag Hallet weg met het transport. Hij heeft geregeld dat wij de zakken met stenen inladen. Op het laatst stopt hij ons in een zak en zet hij ons op de kar. De volgende dag gaat die kar weg en als het allemaal goed gaat zijn we 's middags vrij! Allemaal mee eens?”

Tessa, Sofie en Sam knikten.

“Loek?”

Ook hij knikte, maar dan onwillig.

“Oh,” zei Tessa, “ik ga naar mijn oom en tante! Die zijn zó aardig, en dan zie ik mijn broertje weer!”

“Ik ga naar mijn opa,” zei Sam vrolijk.

“En ik ga naar meneer Stuart. Die heeft vroeger aan mijn vader beloofd voor me te zorgen, maar mijn moeder stuurde me hierheen.”

“Ik ga naar mijn moeder en hard studeren!” zei Alex verlangend.

Louise en Loek waren de enigen die niets zeiden over hun toekomst. Louise begreep Loek niet. Hij had een hekel aan hen, maar waarom? Hij was altijd zo vijandig...

Het groepje was weer bij elkaar. Ze waren vrolijk en maakten grapjes, hoewel Loek haast nooit meedeed. Dat ze zo vrolijk waren was wel lastig. Opzichters houden niet van vrolijke kinderen, dus werden ze nog meer afgestraft dan vroeger. En Louise zoals altijd nóg erger.

“Ik ga mijn haar nog eens een keer verven!” zei ze tegen Sofie, toen ze weer eens geslagen was.

“Welke kleur?” vroeg Sofie nieuwsgierig.

“Blauw,” grinnikte Louise.

De stemming was helemaal omgeslagen en de kinderen in de barak waren verbaasd. Waarom waren ze zo vrolijk? Alex waarschuwde hen.

“Straks hebben ze ons nog door,” zei hij benauwd. “Iedereen kijkt ons zo aan.”

Dat vond Louise eigenlijk ook dus werd de stemming weer wat minder. Met z'n allen keken ze erg uit naar hun vrijheid. Nog 3

dagen, nog twee, nog een... Toen brak de allerlaatste dag aan. De dag waarop ze op transport zouden gaan.

Niemand had z'n hoofd bij het werk en het leek wel alsof ze juist die dag extra geslagen werden, als afscheid. Bont en blauw werden de zes aan het eind van de middag geroepen door Hallet. Hij deed net als een echte opzichter.

“Doorwerken,” zei hij bars.

Soms liet hij zijn zweep knallen, maar hij paste wel op om ze te raken! De kinderen sjouwden de zakken heen en weer. Ze deden het expres een beetje langzaam. Helemaal achteraan lieten ze een paar plekken vrij voor hun eigen zakken. Louise keek soms angstig omhoog, naar de wachttorens.

“Hallet,” zei ze zacht. “Letten ze daarboven goed op?”

“Héél goed,” zei Hallet. “Voorals ik een beetje slaappoeder in hun fles gooi.”

In de wachttoren zat Miller. Niemand zou op die dikke opzichter letten en Hallet zou zijn werk wel doen, geloofde de opper.

Toen er nog een stuk of tien zakken stonden, kropen de kinderen in hun eigen zakken. Hallet hield hun zak open en snel sprongen ze erin. Even dichtknopen en klaar! Hallet had er voor gezorgd zakken te nemen met een paar gaten: voor de zuurstof. Hallet pakte de zak waar Alex in zat, klom op de kar en zette de zak neer in een hoek. Zo, een andere zak -waar stenen in zaten- voorzichtig er een beetje overheen en dan de andere nog. Baker kwam aanlopen.

“Waarom doe je dat zelf?” Snauwde hij.

Hallet wees naar de barakken.

“Ze gingen sluiten, dus ik moest de laatste paar zakken alleen doen.”

Baker knikte.

“Ach ja, dit is wel een leuk werkje voor jou,” zei hij toen alsof Hallet zelf een van de kampkinderen was.

Hallet was blij dat de opzichters nogal egoïstisch waren. Nu wist hij van te voren dat ze niet zouden helpen met zakken opladen. Er kon dus niets met de kinderen gebeuren.

Even later kwam de opper eraan. Hij zou de zakken controleren. Hij had een stompe speer mee genomen. Hallet wist dat hij meestal de onderste zakken pakte, dus had hij de zakken met de kinderen bovenop gelegd. De opper stond op een van de zakken. Hallet hoopte dat er in die zak geen kind zat! De opper duwde een paar zakken aan de kant en sloeg toen met de speer op een zak. Het gaf een helder geluid, van ijzer op steen. Hij controleerde nog een paar zakken, maar vond gelukkig niets. Hij sprong van de wagen en liep naar zijn barak. Hallet moest mee om de eed af te leggen. De kinderen waren opgewonden, maar ze moesten doodstil blijven zitten, want het slaapmiddel kon best weleens uitgewerkt zijn. Sofie kneep in haar neus. Ze moest niezen, maar ze kon het nog net tegenhouden. Ook de anderen hadden het moeilijk, want de zakken waren van jute en nogal stoffig. Ze waren helemaal opgerold, want de zakken waren klein. Ze probeerden wat te slapen, ze zouden pas morgen weggaan. Louise had het ijskoud. Bij de anderen lag er nog een andere zak bovenop, maar zij lag helemaal bovenaan en had dus geen 'deken'. Eindelijk vielen er toch vijf in slaap. Ze hadden afgesproken dat er eentje zou waken. Stel je voor dat er eentje snurkte! Die ene moest daar dan op letten. Ondertussen was Hallet de barak binnengegaan. Hij stond voor de tafel van de opper. Achter hem zaten de rest van de opzichters. Hallet hield zijn handen gekruisd op zijn borst en keek recht in de ogen van de opper. Toen klonk zijn heldere stem:

“Ik beloof dat ik niet van de geheimen van dit kamp vertel. Ik beloof dat ik dit kamp verborgen houd voor wie dan ook, als is het mijn vader, broer, baas, kapitein of koning, geen woord zal mij ontglippen!”

Hallet boog en liep de deur uit. Deze nacht zou hij in het stro op de kar doorbrengen, bij de boer die de kar zou berijden.

Wat was dat? Er klonk een doordringend gefluit. En daarop volgde: “Hu, hu!” Meteen begon de wagen te trillen, en te wiebelen. Louise wilde zich uitrekken, maar dat kon natuurlijk niet in de zak. Ze was stram en had spierpijn, want ze had de hele tijd in dezelfde houding moeten liggen. Ze verbaasde zich dat ze het niet zo koud had gehad als de vorige avond, terwijl het wel even koud moest zijn, want de wagen ging vroeg weg. Ze hoorde steeds in hetzelfde ritme het geklop van de ossenhoeven op de zandweg. De wagen deinde op en neer. Soms knalde hij hard door een gat in de weg, met als gevolg dat Louise en haar vrienden heen en weer rolden op de kar. Louise had het gevoel alsof iemand haar botten een voor een zat door te breken, zo rot voelde ze zich. Die zakken met stenen naast haar waren ook al geen pretje. Die dingen waren hard en hoekig, iets dat erg zeer doet.

Het werd steeds warmer op de kar en Louise hoorde Hallet praten met de boer. Zouden de anderen ook zo'n last hebben van de hitte? Het was zomer en de zon scheen met al haar kracht op de jute zakken. En op het moment dat Louise juist dacht dat ze stikte, stopte de kar met veel lawaai. Hallet klom van de bok en maakte een voor een hun zakken open.

“Oh...!”

Louise snakte naar adem.

“Zo, jij was de laatste,” zei Hallet tevreden.

Louise schoot in de lach. Aan alle kanten kwamen vermoeide gezichten omhoog, die allemaal naar adem haptten. Ook Hallet moest lachen, het was ook zo'n koddig gezicht! Nu kropen ze helemaal uit hun zakken te voorschijn en lieten zich door de wind uitwaaien.

“Jullie zijn vrij!” riep Hallet boven de wind uit.

Hij stond naast de kar en alle kinderen sprongen een voor een van de wagen. Louise viel in Hallets armen.

“We zijn vrij!” juichte ze.

Ze keek om zich heen en liet zich vallen in het hoge gras.

“Wat ruikt het hier heerlijk!” zei Louise verrukt.

Het gras kriebelde aan haar blote voeten en ze voelde zich volmaakt gelukkig. Sam en Alex waren door het gras aan het rennen en vonden een beekje. Het heldere water kabbelde om hun voeten.

“Vrijheid is het fijnste wat er is,” zei Louise tegen Hallet.

Hallet plukte een bloemetje.

“Kijk,” zei hij.

Hij haalde het steeltje eraf en zoog eraan.

“Heel lekker, proef maar!”

Louise probeerde er ook een. Het was heerlijk zoet spul.

“Wat is dit?” vroeg ze nieuwsgierig.

“Honing,” antwoordde Hallet.

Voldaan keek hij naar de kinderen die overgelukkig in het gras lagen.

“Dit is de fijnste dag van mijn leven!” zei Louise, “De dag waarop ik vrij ben gekomen.” Toen zette ze haar handen om haar mond en riep uit alle macht:

“IK BEN VRIJ! VRIJ! VRIJ!”

Maar haar woorden verdwenen in het niets door het ruisen van de wind...

Zo zou het ook met Louise's vrijheid gaan, het zou al snel verdwijnen, net zoals haar woorden in de wind...

De boer was degene die de stilte verbrak.

“Komen jullie?” zei hij. “We moeten nog een heel eind rijden.”

De kinderen werden wakker. Louise had heerlijk geslapen.

“Hoe laat is het?” vroeg ze slaperig.

“Bijna vijf uur!” zei Hallet.

“Vijf uur? Zo laat al? En we moeten nog een heel eind rijden!”

“Ja, jij wel,” zei Hallet. “Jij woont het verst van allemaal.”

De boer knikte.

“Hup, op de kar!”

De kinderen sprongen op de kar en vrijwel direct zette de kar zich in beweging. De kinderen aten wat en lagen wat te soezen in het

hooi. Toen de schemering viel, zagen ze allemaal lichtjes aan de horizon.

“Wat is dat?” vroeg Tessa.

“Daar is een stad,” zei Hallet.

“Hoe heet die stad?” wilde Sofie weten.

“Lane-Io,” zei de boer.

“Lane-Io? Daar moet ik er uit!” zei Sofie.

De kinderen keken verlangend naar de stad. Zo'n mooie stad!

Sofie had geluk!

“Alle steden zien er zo uit, hoor,” zei de boer.

Maar dat konden de kinderen niet geloven.

“Waar moet ik je afzetten?” vroeg de boer aan Sofie.

“Naast herberg ‘De Rode Ruiter’.”

De boer knikte, gaf de ossen een tikje met de zweep en toen reden ze over de brug Lane-Io in. Het was een drukke stad. De boer stopte naast een oude man.

“Waar is de Rode Ruiter?” vroeg hij.

Het oude mannetje zei met krakende stem:

“Hie links en daa rechts! En dan veur oe neus is de Rooie Ruiter!”

De man stak na deze woorden zijn hand op en Hallet gooide er een muntje in.

“Hier links en daar rechts,” herhaalde hij. “Daar! Het kan niet missen. Herberg De Rode Ruiter.”

Naast de herberg stond een groot huis.

“Daar woont meneer Stuart,” zei Sofie. “Daar moet ik heen.”

Ze sprong van de wagen en liep naar de voordeur. Ze liet de ijzeren klopper vallen. De deur werd geopend door een oude man die haar meteen herkende. Sofie zwaaide nog een keer en ging toen naar binnen. De kar hobbelde de stad weer uit, op weg naar de volgende. Loek en Alex werden nog afgeleverd, toen werd het te laat om door te reizen. De boer, Hallet, Louise, Tessa en Sam moesten op de kar slapen.

De volgende ochtend reden ze weer verder. Sam en Tessa woonden in dezelfde stad, dus dat kwam goed uit. Vrolijk zaten de kinderen op de kar.

“Waar moet jij eigenlijk heen?” vroeg Louise aan Tristán Hallet. “Ik ga naar Lessorith,” antwoordde hij. “Daar wonen mijn ouders.” “Heb je broers of zussen?” vroeg Louise nieuwsgierig. Tristán knikte. “Ja, een broer: Milian. Ik ben erg aan hem gehecht.”

“Woont die ook in Lessorith?”

“Ja. En jij? Heb jij broers of zussen?”

Louise haalde haar schouders op.

“Volgens mij niet, want mijn moeder leeft niet meer. Ik weet het niet meer. Misschien wel, misschien niet.”

“We zijn bijna in Redovia,” zei de boer. “Daar moeten jullie er toch uit?”

Tessa en Sam knikten gelijktijdig.

“Pak je spullen maar vast,” adviseerde de boer.

“Spullen?” Sam trok zijn wenkbrauwen op. “Hoe moeten we spullen inpakken als we alleen maar ons zelf hebben...?”

“O ja, dat waar ook,” zei de boer.

Het werd steeds drukker op de stoffige weg. Het stof van de karren die voor hen reden stooft in Louise’s ogen. Ze kneep ze snel dicht. Benieuwd keken Sam en Tessa naar de hoge, dikke muren van Redovia. Hoe zou het daar binnen eruit zien?

“Waar moeten jullie heen?”

Ze haalden hun schouders op.

“Ik vraag wel of de mensen weten waar opa en oma Caunter wonen,” zei Sam.

“En mijn oom en tante Cooke,” vulde Tessa aan.

“Hoe heet jij eigenlijk met je achternaam, Louise?”

“Duncan.”

“Duncan? Ga jij naar je ouders toe?”

“Mijn vader alleen. Mijn moeder leeft niet meer.”

“Oh, rot,” zei Tessa. “Die van mij waren heel arm, toen zijn ze weg gegaan en stuurden mij hierheen. Daarom ga ik naar mijn oom en tante.”

Ze reden Redovia in. Ze reden achter de dichte mensenmassa aan die naar een plek liepen.

“Dat zal de markt wel zijn,” verontstelde de boer. Hij had gelijk. Een stukje verderop was een grote markt waar Tessa en Sam uitstapten. Ze verdwenen in de mensenmassa. “Nu zijn we nog met z'n drieën!” zei de boer. “Woon jij ook in zo'n drukke stad?”

“Weet ik niet. Maar het ligt wel aan de zee, dus er zal wel een haven zijn enzo.”

“Hoe heet het daar?” wilde Tristán weten.

“Dumousio... Ken je dat?”

Tristán haalde zijn schouders op. “Niet dat ik weet.”

“Weet je wel hoe ver reizen?”

“Volgens mij kunnen we er vanmiddag zijn,” dacht Tristán. Rond het middageten kwamen ze in een bos. Toen ze het bos uitreden werd het steeds drukker.

“Sjonge,” merkte Louise op, “het is hier wel heel druk!”

“Ja,” knikte Tristán. “We naderen de hoofdstad: Marhab. Dat bos waar we net doorheen reden, was het koningsbos.”

“Oh...”

De tijd verstreek. Louise dacht na over Dumousio. Zou het een mooie stad zijn? En, wat nog belangrijker was, Hoe zou haar vader reageren als zij zo maar binnen kwam stappen? Ze was zenuwachtig. Straks vond ze het huis niet eens. Wat moest ze dan doen? Dan was ze alleen op de wereld! Tristán verbrak haar gedachten.

“We zijn er bijna.”

Louise schrok op. Ze werd steeds angstiger naarmate ze dichterbij kwamen. Tristán merkte dat zeker, want hij vroeg:

“Zal ik met je mee gaan? Dan kan de boer even naar een cafeetje of zo.”

“Ja!” Louise keek hem blij aan.

“Ik ben bang dat mijn vader me op straat zet,” zei ze toen zachtjes.

“Hij heeft me denk ik ook naar het kamp gebracht, dus hij heeft vast een hekel aan mij.”

Tristán haalde zijn schouders op.

“Kom op, misschien is hij wel heel blij je te zien!”

“Ja, vast!” reageerde Louise.

Ze zag een blauwe waas.

“Is dat de zee?”

De boer knikte.

“Je woont in een drukke stad, Louise!”

Ja, dat zag Louise ook. Het was een grote stad en de karren reden af en aan door de poorten.

“Hoe vind ik nou ooit mijn vader?”

“Ik help je wel,” zei Tristán moedig. “We vinden hem wel!”

Ze stonden voor de grote stadspoort. Boven die stadspoort waren letters uitgehakt in de muur.

“Dumousio,” las Louise. “We zijn er!”

Ze werd toch wel blij bij het zien van de stad. Zou ze hier echt tot haar zevende gewoond hebben? Het kwam haar zo onbekend voor! Behalve die lucht... Het riep herinneringen bij haar op. Het was een koude, zoute zeelucht.

Hoofdstuk 4: Weer thuis

Ze denderden de stad binnen. Meteen viel Louise het gegons van mensenstemmen op. Wat een drukte was het hier, zeg! Ze keek rond. Waar moest ze nou heen? Op een iets rustiger plekje zette de boer zijn kar neer.

“Jullie redden je wel hé?”

Bij deze woorden beende hij weg, in de richting van een herberg. Tristán tilde Louise met een zwaai van de kar.

“Gekkie,” giechelde ze.

Tristán grijnsde. “Kom mee!”

De eerste de beste voetganger hield Tristán tegen.

“Wij zoeken de familie Duncan,” zei hij.

“Duncan, Duncan? Zo, da's niet mis,” zei de man. “Ik weet niet of je hem wel te spreken krijgt hoor, en al helemaal niet met dat kind!”

De man wees naar Louise. Uit zijn woorden maakte Louise op dat haar vader rijk was en weinig gestoord mocht worden.

“Waar woont hij?” vroeg ze toen.

“Hier rechtdoor, en dan rechts en dan nog een keer rechts.”

De man keek laatdunkend naar Louise en Tristán.

“Nou, viel succes dan maar!” zei hij, en verdween in de massa.

“Kom!” Tristán trok Louise mee. Toen ze de aanwijzingen van de man gevolgd waren, kwamen ze in een straat waar amper mensen liepen. Het was er schoon, dat kon je van de rest van de stad niet zeggen. Ook stonden er grote huizen. Tristán keek naar een van de huizen.

“Je vader is rijk en een dokter,” concludeerde hij, en wees naar een van de huizen.

Er hing een bord boven de deur. ‘Duncan’ stond erop, ‘chirurgijn’. Tristán trok Louise naar een hoekje. Hij gaf haar een kus en vroeg: “Kun je het verder zelf af, of zal ik meegaan?”

Louise was nog helemaal overdonderd van zijn kus en zei stamelend:

“Ik, ik weet niet...”

“Ik ga wel mee,” zei Tristán.

Hij trok haar aan haar arm naar het huis. Louise liet de ijzeren klopper op de deur vallen. Ze hoorde lichte voetstappen. De deur werd opengedaan door een kleine jongen. Hij had donker, krullend haar. Precies haar vader in het klein. Ademloos keek ze naar hem. Toen nam Tristán het woord.

“Hallo,” zei hij. “Hoe heet jij?”

“Harry, Harry Duncan...”

Louise viel flauw, Tristán kon haar nog net opvangen.

Harry keek naar het tweetal en zei:

“Oh, is ze ziek? Kom maar mee naar mijn vader. Hij is de dokter.”

Tristán dacht even na.

“Ze is niet ziek, hoor. Ik wil alleen even jou en je vader spreken.”

Harry was zichtbaar verbaasd, maar riep toch zijn vader maar. Die nodigde hen uit. Hij kéék niet eens naar Louise. Zou hij het door hebben dat dat zijn dochter was? Ze gingen op een bank zitten waar Louise al snel weer bijkwam. Het huis riep herinneringen bij Louise op. Het was een grote woonkamer met dikke tapijten en gouden prullen. Louise’s vader was op een andere bank gaan zitten, met Harry naast hem. Het tafelblad was als een brede rivier tussen hen in. Ze konden niet naar de anderen toe. Toen Louise eindelijk rechtop ging zitten en haar vader eindelijk naar haar keek, vernauwden zijn ogen.

“Louise?!” zei hij, nogal chagerijng. “Wat doe jíj hier?”

Louise kwam overeind. Alleen door haar vaders stem werd ze al bang. Hij was het geweest die haar weg had gestuurd. Hoe dom kon ze zijn, om dan bij diezelfde man terug te keren! Maar nu kon ze niet meer terug. Een oude vrouw bracht drinken binnen. De vrouw keek haar ogen uit, toen ze Louise zag. Ze had geen controle meer over zichzelf en liet het dienblad met veel gerinkel op de grond vallen.

“Louise?” zei ze. “Ben je het echt?”

Louise knikte. Tristán zag hoe Louise’s vader steeds kwader begon te kijken. Hij beende naar Louise toe en nam haar bij de ene

en Harry bij de andere. Hij trok haar een kamertje in. Tristán bleef beduusd achter. Toen begon hij de werkster te helpen met de kapotte glazen en vertrok daarna naar buiten. Daar bleef hij wachten op Louise.

Louise was ondertussen dus meegesleurd door haar vader. Het was zijn kantoor waar ze terecht kwamen en daar begon Louise's vader een hartig gesprek.

“Louise!” donderde hij. “Waarom ben je terug gekomen? Had ik gezegd dat dat moest?” Louise schudde haar hoofd. Het beeld van de schreeuwende opper kwam in haar boven. Alleen had de opper nu het gezicht van haar vader. Waarom was ze hier in vredesnaam heen gegaan? Toen begon Louise te praten.

“In het kamp wist ik niets meer van mijn verleden af. Het was er afschuwelijk. Ik ben ontsnapt en daarom hierheen gegaan.”

“Je wist dus niets meer van je verleden, hé? Nu, die zal ik je vertellen! Jij roodharig misbaksel!”

“Mijn ouders waren rijk,” begon hij. “Ik was hun enige zoon en toen mijn vader stierf werd ik de bezitter van al zijn geld en landgoed. Ik trouwde met een heel knap meisje, mijn moeder zei altijd dat we net een tweeling waren. We hadden beiden zwarte krullen en waren erg rijk enzo. We kregen een zoon: Jeff. Hij was precies als je moeder en ik. Een jaar later kwam jij. Een lelijk, roodharig misbaksel.”

Haar vader spuugde de woorden gewoon uit.

“Je moeder wilde haar met alle geweld naar haar vernoemen: Anna-Louisa, jij werd Louise. Toen brak er een ziekte uit. Ik werd ziek, je moeder werd ziek, Jeff werd ziek, iedereen werd ziek, behalve: JIJ! Veel mensen stierven, Jeff ook. Dat was natuurlijk jouw schuld. Heksen met rood haar zijn gevaarlijk!”

Louise's mond viel open. Zei haar vader nou dat ze een heks was? Dat ze de dood van haar broer op haar geweten had?! Hoe kon hij dat ooit denken? Haar vader ging verder. “Ik had je allang het huis uit geschopt, als je maar niet mijn enige erfgenaam was en beschermd werd door je moeder. “

“Toen je vijf jaar werd kreeg je een broertje. Maar je moeder stierf bij de geboorte. Het jongetje was precies als ik en Jeff. Dat was Harry. Ik wilde je weg hebben, maar ik wist niet hoe. Toen stuurde ik je maar naar het kamp. En nu is de lelijke, roodharige heks gewoon terug gekomen! Je bent afschuwelijk, wist je dat!”

“Dus,” zei Louise, “als ik het goed begrijp kan ik beter weggaan, nu?”

Haar vader keek haar aan. Hij dacht zo te zien na.

“Nee!” zei hij toen. “Je blijft hier! Hou oud ben je nu?”

“Veertien,” zei Louise aarzelend.

“Oké. Je blijft hier en je probeert niet om weg te komen. O, als je het wel doet!”

Zijn stem klonk dreigend. Louise knikte.

“Goed, vader.”

“Dan ga je nu naar je kamer. Harry! Wijs haar de weg.”

Harry knikte en liep weg. Louise ging achter hem aan. Hoe oud zou hij zijn? Zij was vijf jaar toen hij geboren werd. Negen jaar dus.

Harry stopte voor een kamer. Hij trok de deur open. Toen hij wegliep siste hij nog: “Moordenaar!”

Toen sloeg hij de deur hard achter zich dicht. Louise plofte op het bed. In een woord vreselijk! Moedeloos keek ze uit het brede raam. Hé, dat was Tristán! Had hij op haar gewacht?! Wat aardig! Ze ging voor het raam staan en probeerde zijn aandacht te trekken. Héhé, eindelijk keek hij omhoog. Maar ze kon niet met hem praten. Hadden ze hier niet ergens papier? Ze gebaarde naar hem dat hij moest wachten. Ze dook in een kast. Ja, daar! Een potje inkt en papier. Ze ging aan het tafeltje zitten en schreef.

‘Ze zeggen dat ik er voor heb gezorgd dat eerst mijn broer Jeff en later mijn moeder Anna-Louisa stierven. Nu moet ik hier blijven. Ik weet niet waarom. Louise.’

Nou moest ze natuurlijk wel iets zwaars hebben, anders ging het niet naar beneden. Daar, in de fruitschaal! Ze greep een van de appels en maakte die aan het touwtje met het briefje vast. Ze

maakte het raam open en liet het hele geval door de tralies naar beneden glijden.

Die tralies waren voor inbrekers, maar zo kon zij ook niet weg! Beneden had Tristán de appel opgevangen. Hij las het briefje en keek medelijdend omhoog. Louise hoorde haar vader schreeuwen. Tristán zwaaide nog een keer, beet in de appel en liep toen de straat uit. Louise keek tot hij niet meer te zien was. Zodra ze weer vrij was zou ze naar hem toe gaan, in Lesorith. Daar was hij, tenminste, dat had hij gezegd.

De hele middag zat Louise zich te vervelen op haar kamer. Was vrijheid echt zo fijn? Ze was zo blij geweest, en nu... Alles was ingestort! Wat had haar leven voor waarde? Zuchtend was ze op haar bed gaan liggen en was in een diepe, droomloze slaap gevallen.

Rond etenstijd werd ze gewekt. Ze moest beneden komen om te eten. Ze liep de mooie trap af en ging naar de eetkamer. Ze zat in het verste hoekje en het lekkerste eten hielden vader en Harry voor zichzelf. Louise had al lang geen goede maaltijd gehad, dus ze was blij met het eten, al was het niet veel en echt niet zo goed als haar vader zelf had. Na het eten moest ze weer naar haar kamer. Haar vader gaf haar een boek. Ze besloot het maar te lezen, hoewel het er erg saai uitzag. Het ging over chirurgijnen, hoe je iemand moest opereren en zo. Al na vijf minuten stopte Louise. Het verhaal was gewoon vies!

Eerst moest je de wond opensnijden en dan alle viezigheden eruit halen... bah! Ze ging aan het bureau zitten en keek naar buiten. Wat wilde haar vader met haar? Waarom hield hij haar hier vast? Hij zou haar toch niet weer naar een kamp sturen? Of had hij iets anders voor haar? Ze wist het niet. Ze miste Alex. Hij was altijd stil, maar dat was beter dan dit. Het werd steeds donkerder, en Louise had geen lamp. Ook was het ijskoud. Toen werd er op de deur geklopt. De werkster kwam binnen. Ze had een kaars bij zich en ze maakte een vuurtje in de open haard. De vrouw zei niets. Ze had ook een beker warme melk bij zich, die Louise even later

gulzig opdrank. De werkster had eindelijk het vuur aangekregen en sloot de deur achter haar. Louise hoorde dat er grendels voor werden gedaan. Ze zat opgesloten!

Louise dacht even na. Het was vast niet slim om daarover te beginnen. Haar vader zou alleen maar kwader worden. Ze hing een van de dekens bij het vuur. Die werd lekker warm en toen viel Louise eindelijk in slaap.

Die ochtend werd ze gewekt door een harde bons op de deur. De grendels werden weggeschoven. Louise begreep dat dit het sein was voor wakker worden. Ze kleepte zich om en liet de houten kam door haar rode haar glijden. Daarna liep ze naar beneden. Aan de ontbijttafel zat Harry, en haar vader kwam ook net aangelopen. Louise at stilletjes van haar brood, terwijl Harry honderduit praatte over chirurgie.

“Heb je dat boek gelezen dat ik je gaf, Louise?”

Louise knikte.

“Een stukje, ik hou niet van die bloederige verhalen.”

Harry was er waarschijnlijk al helemaal mee besmet, want hij gebruikte medische termen waar Louise nog nooit van gehoord had. Het joch moest wel slim zijn!

“Wat moet ik doen?” vroeg Louise. “Ik heb geen zin om de hele dag op mijn kamer te zitten.”

“Je mag Livie helpen.”

“Livie?”

Louise trok haar wenkbrauw op.

“Livie, de werkster,” zei vader ongeduldig.

Daar was ze dus goed voor, voor een werkster. Maar ja, ze kon beter met de werkster, die dus Livie heette, overweg.

“Waar is ze?” vroeg Louise terwijl ze opstond.

“In de keuken, daar rechts.”

Louise liep naar de keuken. Daar was Livie druk bezig met iets te bakken.

“Ik moet je helpen,” zei Louise. “Wat maak je?”

“Taart, voor bij het drinken.”

Aten ze taart als ze iets gingen drinken?

“En daarna moet ik eten koken,” ging Livie verder.

Ze drukte Louise een lepel in haar handen.

“Roer dat maar goed door elkaar,” zei Livie niet onvriendelijk.

Die hele ochtend en middag moest Louise werken. Het was geen moeilijk en zwaar werk, vergeleken met het kamp. Ze dacht na over de anderen. Hoe zou het met Sofie in Lane-Io zijn? En met Loek en Alex in Stariovia, Sam en Tessa in Redovia? En, hoe zou het met Tristán gaan? Hij was waarschijnlijk net in Lesorith aangekomen. Die goeie Tristán! Hij was echt aardig voor hun zessen geweest...

's Avonds kwam er hoog bezoek. Louise wilde de kamer ingaan, maar haar vader verbood dat. Louise glipte de trap op, maar de gasten hadden haar al gezien.

“Wie is dat?” vroeg een van de gasten nieuwsgierig.

“Een werkster,” zei haar vader ontwijkend.

“Een werkster?”

Een van de mannen keek haar vader peinzend aan.

“Je dochter had toch ook zulk rood haar?”

“Och, praat me niet van haar,” zei haar vader, nu ruw.

“Waar is die eigenlijk gebleven?” ging de andere man koppig door.

“Die is weggelopen, ik heb haar nooit meer gezien.”

‘Ach, wat wil je als je zo'n aardige vader hebt!’ Haar vader begon zich nu echt op te winden. Louise vond het maar beter dat ze van die traprede afkwam en naar haar kamer ging.

Ze onderzocht een van de kasten. Wie weet, waren er nog leuke dingen. Hé een landkaart! Wat leuk! Ze spreidde hem uit op het bureau. Hier, Dumousio. En daar: Zamori, daar was het kamp.

Lane-Io, Stariovia, Redovia... En daar, Lesorith! Daar was Tristán heen. Ze bekeek de route die ze hadden gereden vanaf Zamori.

Hier was de hoofdstad, Marhab. Daar waren bossen en rivieren.

Louise vond het allemaal reuze interessant. Ze bekeek de kaart steeds maar weer, totdat het te donker werd. Ziezo, de kaart weer

terug in de kast en dan hup, in bed. Ze trok de zware dekens over zich heen. Beneden hoorde ze de mensen praten en luidruchtig lachen. Het begon te regenen. Het getik van de regen zorgde er uiteindelijk voor dat Louise in slaap viel.

De volgende ochtend werd ze op dezelfde manier gewekt. Haar vader was niet thuis en Harry zat haar voortdurend te pesten. “Lelijke rooie!” beet hij haar toe. “Rooien zijn altijd heksen! Jij ook, en jij hebt er voor gezorgd dat Jeff die ziekte kreeg!” Louise stopte haar oren dicht, maar ze kon niet haar ogen dicht doen. Ze moest steeds in zijn knappe gezicht met de harde ogen kijken.

Deze keer moest ze Jop, de tuinman helpen. Eerst moest ze onkruid wieden en natuurlijk moest Harry haar uitlachen dat ze een vernederend werkje deed. Ook deed ze het de hele tijd verkeerd en dat viel in de goeie aarde bij Harry.

“Ze kan niet eens onkruid wieden!” hikte hij.

Jop keek hem kwaad aan, maar kon niets doen. Als Harry het door zou vertellen, moest hij natuurlijk weg. En dat wilde Jop niet. Daarom deed hij net alsof hij het ook leuk vond dat Louise het steeds verkeerd deed.

's middags mocht Louise iets anders doen. Ze plukte appels en peren van de bomen. Toen ze er genoeg had, mocht ze met Jop er appelwijn van maken. Dat was een leuk werkje. De appels werden helemaal gekookt tot ze slap werden en het sap werd opgevangen. Dat werd in grote vaten gedaan en die sleepte Louise naar een houten hokje. Daar moest het gisten. Onder het werk at ze verscheidene appels en peren, dat had ze al 7 jaar niet op! Heerlijk sappig vond ze ze. Maar midden in het werk moesten ze ophouden, omdat het ging storten. Louise kwam druijpnat binnen. Ze kleepte zich om en ging naar de eetkamer. Ze had honger en er was stevige soep. Dat ging er wel in. Louise moest na het eten naar haar kamer. Van haar vader moest ze het saaie boek lezen, maar dat kon gelukkig niet. Het was al snel donker geworden en

windvlagen kwamen door de kieren van de luiken naar binnen die het vuur doofden. Het was pikkedonker.

Maar dat duurde niet lang. Een hevige lichtflits verlichtte de kamer. Louise schrok op. Onweer! Toen ze even luisterde, hoorde ze de donder. Het leek nog ver weg. Maar het kwam steeds dichterbij. Bij elke slag huiverde ze. De stad werd spookachtig verlicht nu de flitsen steeds sneller achter elkaar kwamen.

Voortdurend was haar kamer verlicht. Nu was het onweer recht boven Dumousio. Opeens hoorde Louise een krakende slag.

Meteen stond ze voor het raam. Ze zag een eindje verderop een boom krakend ter aarde vallen. Het onweer werd steeds heviger.

Toen Louise uit het raam keek zag ze bijna overal om haar heen lichtflitsen. Opeens was het helder verlicht voor haar. De bliksem was ingeslagen, een paar straten verderop. Ze zag hoe het huis begon te roken. Toen werd ze echt bang. Stel je voor, die huizen stonden dicht op elkaar. Alle huizen werden door elkaar aangestoken!

Heel de stad kon verwoest worden. Ze werd vreselijk bang toen ze bedacht dat als hun huis geraakt werd, zij niet weg kon! Haar deur zat op slot en voor het raam zaten tralies...

Opeens hield het onweer op. Het begon te regenen, heel hard. Ook begon het steeds harder te waaien. De wind piepte langs het huis. Het gaf angstaanjagende spookgeluiden, die Louise deden trillen. Louise zag hoe meteen alle deuren van de huizen opengingen en mannen kwam naar buiten. Ze spoeden zich naar de plaats van onheil. Ze probeerden het te blussen. Ondertussen waren de panden aan weerszijden ook al aan het branden. Louise kroop maar weer in bed. Ze kon toch niets doen. Nog heel lang bleef ze wakker, uit angst dat het vuur hun huis zou bereiken. Maar dat gebeurde gelukkig niet en Louise viel, het was al bijna ochtend, in slaap.

Ze hoorde niet het gerammel van de grendels. Ze sliep rustig door. Na een halfuur werd haar vader het zat en gaf een harde schop tegen de deur. Nu werd Louise wel wakker. Ze schoot in haar kleden en klom de trap af. Ze ging aan het werk. Ondertussen

probeerde ze meer te weten te komen van het verbrande huis, maar Livie en Jop wisten er niets van. Zij moesten binnen blijven en werken en hadden dus niets kunnen horen.

Louise was juist bezig de kamer schoon te maken toen er visite kwam. Haastig duwde haar vader haar de gang in. Louise begreep het niet. Wat was er met haar vader? Nu kon ze eindelijk iets over het huis horen en dan werd ze weggestuurd! Ze klaagde er over bij Jop. Die trok bedachtzaam aan zijn baard.

“Ik wil je wel helpen,” zei hij toen. “Als je mij maar niet verraadt.”

Louise keek hem blij aan. Hij wilde haar helpen!

Jop smokkelde Louise door de deuren heen, zodat ze op straat stond. Louise vertrok richting de huizen. Het was er erg druk.

Louise had medelijden met de gezinnen. Ze stonden huilend bij hun verbrande huis te kijken. Ze zag de ouders, met een stuk of zeven kinderen. Dakloos! Hoe erg! En ook de gezinnen van de burens waren groot. Ook zonder huis.

Sommige mensen wroetten wat in de verkoolde resten. Ze konden niets vinden, alles was verbrand. Naast de ene familie stond een zwartberoete pan. De andere had een kistje kunnen redden. Van de familie die in het midden woonde, was niets over. Louise wilde ze helpen en zocht ook tussen de verkoolde balken. Ze schoof een zware plank opzij. Ze harkte wat in de verkoolde resten. Wat was dat? Iets hards! Louise groef net zolang tot ze het vond. Een munt! Een zilveren munt! Zouden er meer liggen? Ja, daar nog een paar! Meer niet. Toch was Louise blij met die paar munten. Ze ging naar de treurende familie en gaf de vader de munten. Die keek haar blij aan.

“Dank je!” zei hij. “Heb jij die gevonden?”

Louise knikte. De man liet de munten in zijn zak glijden.

“Het is niet veel,” zei hij, “maar beter dan niets! Wie ben je eigenlijk?”

“Louise,” zei ze zonder dat ze erbij nadacht. “Louise Duncan.”

“Waar woon je?”

“Daar!”

Louise wees in de richting waar hun huis stond. De man bedankte haar nog eens, toen liep hij naar een ander.

Plotseling werd er hard geschreeuwd. Meer mensen namen het geroep over. Louise moest zich inspannen om te horen wat er werd geroepen. Hé? ‘Heks!’ Dát riepen ze. “Heks, heks!”

De steeds groeiende groep mensen kwamen op haar af.

“Lelijke heks!”

Louise deinsde achteruit. Ze hadden het tegen haar! Een brede man, waarschijnlijk de aanvoerder, riep:

“Heksen hebben allemaal rood haar! Jij hebt er voor gezorgd dat het onweer hier kwam! Jouw schuld! Lelijke heks!”

Alle mensen namen zijn geroep over.

“Heks! Heks!”

Louise was bang. Waarom was ze hier heen gegaan?! De mensen kwamen steeds dichterbij, ze stonden in een kring om haar heen.

Toen wong de man aan wie ze het geld had gegeven, naar voren.

“En dat geld dan?” riep hij.

De aanvoerder stond even stil. Toen zei hij grimmig:

“Dat is natuurlijk behekst! Wij vonden niets en zodra die rooie daar kwam vond ze allemaal geld! Dat deed ze natuurlijk alleen maar om er voor te zorgen dat wij zouden denken dat ze goed was! Maar wij zijn niet zo dom!”

Nu begon ook de man van het geld te twijfelen. Louise zag het aan zijn gezicht. Hoe kwam ze hier ooit weg? Toen zei de man van het geld tegen de aanvoerder:

“Je hebt gelijk, het is een heks! Een lelijke heks met rood haar!”

“Waar komt ze vandaan?” vroeg de aanvoerder.

“Ze is familie van Terry Duncan, de chirurgijn.”

De aanvoerder trok wit weg. Terry Duncan was één van de hoogste personen van de stad! Maar hij wilde doorgaan, het was duidelijk een heks!

Opeens drong er iemand hard door de menigte heen.

‘Nee...,’ dacht Louise. ‘Nu gebeurt het. Ik word verpletterd.’

Ze deed haar ogen uit angst dicht. Haar hele lichaam begon te trillen toen ze een hand op haar schouder voelde. Het leek alsof ze

een elektrische schok kreeg. Met een ruk draaide ze zich om. Ze keek recht in het gezicht van... Tristán Hallet! Maar met een sprong was Tristán weer achteruit gesprongen, het publiek in. “Niemand mag haar aanraken!” riep de aanvoerder nu. “Dat is gevaarlijk, dan word je behekt!”

Toen begreep Louise het. De wonderhand van Tristán Hallet! Ook al zouden ze haar nu pijn doen, ze zou het niet voelen! Meer had hij niet voor haar kunnen doen. Die lieve Tristán! Waarom was hij eigenlijk in Dumousio? Ze vermaande zichzelf dat ze daarover nadacht terwijl ze in gevaar was!

“We brengen haar naar Terry Duncan!” werd er geroepen.

‘Ai,’ dacht Louise. ‘Nu zal er iets zwaaien!’ Maar ja, altijd beter dan door die menigte verslonden te worden.

Ze werd naar haar vaders huis geleid waar haar vader haar briesend stond op te wachten. Hij siste naar haar.

“Lelijk nest! Heks!”

Louise werd naar binnen getrapt door de aanvoerder en viel neer in de gang. Haar vader trok haar overeind en sleepte haar de dokterskamer in. Buiten zei de aanvoerder:

“Ik ga nooit meer naar Terry Duncan toe, met een heks in huis! Ik ga wel naar de gewone barbier! Dat is stukken beter!”

Haar vader had Louise ondertussen op een bank gelegd en onderzocht haar snel. Toen Louise bijkwam liet ze niets van pijn merken. Dat vond hij verrassend en hij onderzocht haar een tweede keer, zonder doel.

Hoe komt het, dat zij geen pijn voelde? Was ze dan écht een heks?

Oh, hij zei wel dat ze het was, maar hij wist dat heksen maar bijgeloof was. Hoe kwam dit dan? Maar zijn dochter wilde er ook geen woord over kwijt. En dat was zo: Louise hield haar lippen stijf op elkaar en reageerde niet als hij iets vroeg. Toen hij klaar met haar was, bracht hij haar naar zijn kantoor.

“Waarom ben je weg gegaan zonder toestemming?” vroeg hij kwaad.

“Ik wilde weten wat er gebeurd was met de verbrande huizen. En ik voelde me opgesloten hier in huis, ik hou van de buitenlucht.”

“Waarom vroeg je dat dan niet aan mij?”

Toen keek Louise hem minachtend aan.

“Wat denk je zelf?”

Hij had toch geen toestemming gegeven, dat kan zelfs een kleuter bedenken.

“Waarom zeiden ze dat je een heks was?”

Louise vertelde het hele verhaal. Ze eindigde met de woorden:

“Waarom moet ik hier binnen blijven? Dan leef ik nog liever als zwerver hier in Tamnick, mijn land.”

Haar vader hield zijn mond stijf dicht.

“Jij blijft hier,” zei hij koppig. “En waag het niet nog meer van die grapjes te maken. Mijn hele reputatie gaat eraan. Alle ellende komt door jou. Nu moet je dat zelf weer goed maken, en ik stel daar eisen voor. Als je die eisen goed opvolgt, dán mag je weer mijn dochter zijn.”

Louise begreep dat dat heus geen leuke eisen zouden zijn.

“Maar ik wil uw dochter helemaal niet zijn!” zei ze fel.

“Jammer,” zei hij. “Nu heb ik je aangenomen, nu moet je het blijven ook!”

Met die woorden duwde hij haar zijn kantoor uit.

“Ik bedenk wel iets waardoor je hier weg kan.”

‘Dat is alleen maar beter voor zijn goede naam,’ dacht Louise grimmig. Ze had een hekel aan die man. Die man die zich 'haar vader' noemde. Maar tegelijk noemde hij haar heks en dacht dat ze haar broertje van het leven had beroofd. Wat was er eigenlijk goed aan haar leven?

‘Je hebt Alex en de anderen gered, en Tristán helemaal!’ zei een stemmetje in haar.

Daar knapte Louise weer een beetje van op. Dat was waar!

Nu mocht Louise iets meer in de tuin werken. Toen ze op een keer binnen kwam, hoorde ze haar vader in zijn kantoor met iemand praten.

“Ze moet weg,” zei haar vader. “Niemand van mijn patiënten komt meer. Ze denken dat ik bij een heks hoor. Ze móét weg. Ze is

vreselijk. Ik wil dat ze naar jou gaat. Niet voor lang, hoor, niet voor lang!”

“Goed, Terry, goed,” hoorde Louise een zachte stem.

Het was geen mannenstem, wie was die vrouw? En daar moest ze dus heen? Ze haalde haar schouders op en ging verder met haar werk. Een poos later zou ze weten wie de vrouw was en waar ze woonde.

Haar vader riep haar binnen. Louise liep zijn kantoor in en ging op een van de stoelen zitten. Haar vader zat er, Harry en nog een andere vrouw.

“Louise!” begon haar vader, “Je vertelde me dat je veel van de buitenlucht hield, is het niet?”

Louise knikte aarzelend.

“Goed, ik heb een adres voor je waar je het fijn zult hebben. Deze vrouw is je oma. Ze woont in een boerderijtje en wil wel voor jou zorgen.”

Louise schrok op. Die vrouw - haar oma? Zou ze van haar moeder of vaders kant zijn? De vrouw -oma dus- knikte Louise vriendelijk toe.

“Ik ben oma Duncan,” zei ze. “Ik ben weduwe. Ga je spullen maar inpakken.”

Louise vloog naar boven. Die oma leek haar heel aardig. Wat fijn dat ze daar heen mocht! Haastig begon ze haar spullen bij elkaar te zoeken. Kleren en de landkaart. Die mocht ze hebben van haar vader en daar was ze maar wat blij om. Ze deed dit alles in een doek die ze bij de punten in elkaar knoopte.

“Ik ben klaar,” zei ze terwijl ze het kantoor instapte.

“Goed. Ga maar met je oma mee.”

Toen schoot er een gedachte door haar heen. Tristán! Hoe wist hij waar ze woonde? Meer tijd had ze niet om na te denken, want haar vader duwde haar de deur uit. Louise liep onwennig achter haar oma aan die ze niet eens kende. Voor het huis stond een paard-en-wagen. Met een sprong die Louise niet van het vrouwtje zou verwachten, sprong oma op de wagen. Louise sprong naast haar. Samen zaten ze op de bok. Louise weigerde om te kijken. Ze

haatte dat huis dat achter haar was. Ze haatte alle mensen die er woonden; haar vader en Harry. Oma gaf het paard een tikje met de zweep en de wagen begon te rijden. Louise was opgelucht. Weg, weg van dit vreselijk Dumousio!

Hoofdstuk 5: Oma Duncan

Louise zat op de veranda. Ze keek uit over het weiland. Aan de andere kant was een tarweveld. Aan het eind van het weiland zag ze bomen en daar doorheen slingerde een rivier: de Gramme. Hoe fantastisch mooi was het hier, met die bergen op de achtergrond. Ze dacht na over die middag. Toen ze weg ging in Dumousio keken alle mensen op. De heks met het rode haar ging weg! De heks met het rode haar ging weg! Alle mensen juichten.

Het was een lange rit geweest, naar oma Duncans boerderijtje aan de Gramme. Toen ze er bijna waren, zag Louise nergens meer huizen. Hier was het land ongerept. En midden in die woeste natuur lag oma's boerderij. Een oase in die woestheid. Het was er erg vruchtbaar, daarom was het vreemd dat er haast geen mensen woonden, maar oma was hier gelukkig in haar eentje. Oma liet haar met rust. Zij was lief en had het beste met Louise voor. En nu zat ze hier op de veranda met twee poesjes op haar schoot.

En oma vertelde.

“Mijn poes heeft pas jonkies gekregen. Het zijn er zes, jij hebt er nu een op schoot!”

Louise keek naar de poesjes die overal op de veranda lagen te spelen met elkaar. Ze moest weer denken aan Tristán. Zou ze hem eigenlijk ooit nog terug zien? Hij wist toch niet dat ze hier woonde? Heel veel mensen wisten dat niet.

“Oma?”

“Ja?”

“Wist u wat er gebeurd was met mij toen...”

Oma knikte.

“Ik wist dat hij jou naar dat kamp zou brengen, maar ik kon hem niet tegenhouden. Jouw vader deed veel meer van die stomme dingen. Bijvoorbeeld toen opa gestorven was. Hij pikte meteen al zijn geld en ik bleef hier achter.”

“Écht? Ik wist niet dat hij zó gemeen was!”

Oma zuchtte.

“Maar mij maakte dat niet zo uit. Ik ben hier gelukkig!”

En dat wilde Louise best geloven, het was hier verrukkelijk!

“Toen trouwde hij met je moeder. Je moeder was echt een leuke meid en ik wist niet wat zij in je vader zag. Je vader was wild en hebberig. Zijn hele leven draaide om geld!

Ach, die Anna-Louisa... Zij is degene die zorgde dat jij niet nog eerder naar dat kamp moest. Zij beschermde jou, ook al had je rood haar. Eigenlijk had Harry gewoon nooit geboren moeten worden! Dan had jij ook niet weggehoeven!”

Louise haalde stug haar schouders op.

“Maar dat is wel gebeurd.”

“Je hebt gelijk, Louise, we kunnen de tijd niet terug draaien!”

Oma stond op en ging naar binnen. Even later kwam ze buiten met wat drinken.

“Hier!”

Louise nam de beker dankbaar aan, ze had dorst. Toen ze het op had liep ze een rondje om het huis en vond Ted, de hond. Ze begon hem achter zijn oren te kriebelen terwijl de tranen over haar gezicht liepen. Oh... mama, oma, Tristán...

Zo vond oma haar later. Met een behuild gezicht lag ze te slapen tussen Ted's poten. Oma durfde haar niet wakker te maken, dus bleef ze daar liggen. Ted zou op haar letten. Het was een zacht bed, het gras als matras en Ted als kussen.

Louise had heerlijk geslapen toen ze wakker werd. Ze had het helemaal niet koud gehad, hoewel het al herfst was. Gelukkig was het niet gaan regenen! Louise liep over het paadje naar de rivier. Dat was wel lastig. Oma had geen pomp, daarom moest ze naar de rivier. De put lag droog. Zodra het zou gaan regenen, het herfst werd, zou hij weer gevuld zijn. Maar in de zomer als het warm was, droogde hij altijd op. Zelfs als je dieper groef hielp het niets. Het was nou eenmaal zo. Dus moest Louise zich in de Gramme wassen. Nadat ze dat gedaan had begon ze een wandeling. Ze klom een stukje de berg op. Ze keek over de woeste vlakte heen. In de verte zag ze de lichten van Marhab. Beneden in de diepte lag

oma's boerderij. Ze daalde weer af en plukte een grote bos met bloemen. Klapprozen, brem, vergeet-mij-nietjes en nog veel andere waar Louise de naam niet van wist. Met deze heerlijke bos geurende bloemen kwam ze bij haar oma die de bos in een aardewerken pot zette.

Ze ontbeet en toen zei oma:

“Heb je zin om te gaan paardrijden?”

“Dat kan ik niet...” zei Louise aarzelend.

“Ik kan het je leren!”

Louise knikte verheugd.

“Ik heb er nu al zin in.”

Even later liepen ze naar de stal. Er waren twee paarden en een veulen. Sterrenlicht en Sterrenregen heetten ze.

“Waarom heten ze zo?” vroeg Louise.

“Het is een tweeling,” zei oma. “En toen ze geboren werden schenen de sterren zó helder, en ik zag een vallende ster, twee zelfs!”

“Wow!” zei Louise bewonderend. In een stad zag je de sterren niet door het licht van de huizen.

“Hoe heet het kleintje?” vroeg Louise.

“Dat veulen? Het heeft nog geen naam. Jij mag er een bedenken als je wilt!”

“Is het een jongen of meisje?”

“Een jongen... Maar ik denk dat hij toch weg moet. Een hengst tussen twee merries, dat gaat vast niet goed.”

“Ah, oma! Alstublieft, hou hem! Ik vind hem zo lief!”

“Goed dan, vanaf nu is hij van jou! Hoe noem je hem?”

Louise dacht even na.

“Tristán!” zei ze plotseling. Tristán, dan had ze toch nog een Tristán!

“Goed,” zei oma. “Ga jij maar op Sterrenregen.”

Oma leerde Louise paardrijden. Ze vond het heerlijk om door de woestenij te galopperen. Sterrenregen was een mooi paard. Ze was donkerrood met precies dezelfde kleur manen als Louise's haar. Zij was ook de moeder van Tristán. Op Sterrenregens neus was

een mooie, witte vlek. Het enige plekje dat een andere kleur had. Oma genoot als ze Louise zo op die velden zag galopperen. Hun haren en manen smolten ineen en waaiden naar achteren door de wind.

“Fantastisch!” prevelde oma. “Ze past precies bij haar.” Opgetogen kwam Louise weer bij haar oma. Louise wilde afstappen, ze hield zich vast aan de manen van Sterrenregen. Er lag geen zadel en ook had het paard geen halster om. Louise nam het paard mee naar de stal. Ze verzorgde het dier en gaf ook de andere voer.

Wat was het heerlijk om hier te wonen! De dagen verstreken en oma zag dat Louise's gezondheid met sprongen vooruit ging. Ze was nu al iets dikker geworden, ze was eerst zo mager! Ook had haar haar een mooie gezonde kleur gekregen. De kleur van het rood-bruine zand om de boerderij.

Louise woonde nu al een paar maanden op de boerderij. Het was ondertussen al oktober geworden, maar de sneeuwstormen bleven uit. Dat was vreemd, want meestal in september begonnen ze al. Die bewuste nacht gebeurde het eindelijk toch. De sneeuw begon te vallen, maar géén sneeuwstorm! Louise had het erg koud in bed. De boerderij was niet heel warm en ook niet stevig gebouwd. De wind blies soms gewoon door de spleten van de muur heen. Louise rilde, en draaide zich op haar andere zij. Toen ze 's ochtends wakker werden, lag er een dikke laag sneeuw. Zwijgend gingen oma en Louise eten. Louise dacht niet veel meer over Tristán. Ze wist dat ze hem nooit meer zou zien. Ze moest hem uit haar hoofd zetten en dat was redelijk gelukt. Toch voelde ze vaag nog de pijn om Tristán. Die wonderlijke jongen met zijn zwarte haar en staalblauwe ogen. En natuurlijk zijn wonderhand! Het eten was half bevroren. Oma wilde naar buiten gaan om water te putten. Sinds een klein poosje was er weer water in de put. Oma duwde tegen de deur, maar die wilde niet open. “Er ligt te veel sneeuw!” zei oma. “Kom eens Louise!”

En Louise begon ook tegen de deur aan te beuken. Maar die wilde niet open. Louise keek naar buiten.

“Vindt u het gek,” zei ze. “Moet u kijken, er ligt een bal ijs voor de deur!”

“Ik klim wel uit het raam,” zei Louise.

Ze trok even aan het raam, maar die kreeg ze ook niet open!

“Vastgevroren,” zei oma somber. “Ik dacht dat het niet zo erg was, maar het is vreselijk koud!”

Met veel gewrik en een kaars die het ijs liet smelten, kreeg Louise het raampje eindelijk open. Ze zette er een stoel voor en was in een wip buiten. Oma wilde haar juist de waterkan aanreiken toen Louise onderuit ging.

“t Is spekglad!”

Ze greep de kan, zette een stap en viel bijna weer onderuit.

“Kom maar terug,” zei Oma toen ze nog twee keer viel. “Je bevriest daar nog!”

Louise klom weer door het raam. Oma wond een paar gebreide lappen om haar schoenen. Nog een keer probeerde Louise het. Nu ging het beter.

Eindelijk kwam ze bij de waterput aan. Louise liet het bevroren touw door haar vingers glijden. Ze verbaasde zich. De klets van een emmer die in het water valt, was nog steeds niet gekomen! “Bom!”

Louise wierp een blik in de put. Het water was bevroren! Hoe moesten ze nu aan water komen?!

“Oma!” riep ze, “Ooooma! Het water is bevroren!”

“Kom maar weer binnen!” riep oma terug.

Dat deed Louise. Ze had er bijna de hele ochtend aan gewerkt om water te krijgen, en nu was de put bevroren! Maar oma liet zich niet zo snel uit het veld slaan.

“Wij en de dieren hebben water nodig,” zei ze. “We kunnen niet naar de rivier, dan vriezen we dood. Dit is een van de strengste winters die ik heb meegemaakt!”

Louise verwonderde zich. In Zamori was het nooit zo erg geweest! Het leek wel alsof oma haar gedachten raadde.

“In het noorden zijn de winters nooit zo streng,” zei ze. “Maar er moet wel iets gebeuren!”

Louise knikte. Ja...

Die middag zei Louise:

“Oma! Ik ga naar de rivier.”

“Maar, Louise!” probeerde oma.

“Nee! Ik ga! Anders komen we om van de dorst. Ik ben wel iets gewend. Ik sterf liever in die tocht dan nu van de dorst!”

Oma zuchtte.

“Hierin lijkt je op je vader, die was ook altijd zo vastbesloten. Nu, ga maar! Maar ga door, anders... Er komt storm!”

Oma wees in de lucht. De heldere blauwe lucht was nu donker.

“Ik ga op Sterrenregen,” zei Louise. “Die vindt de weg hierheen sowieso terug.”

“Goed...”

Oma leek opeens jaren ouder. Was ze bang om haar enige kleindochter te verliezen? Oma gaf Louise een touw.

“Maak het hier vast tot aan de stal. Dan vind je de weg naar het huis terug.”

Louise knikte en klom weer uit het raam. Ze bond het touw vast en liep naar de stal. Soms gleed ze nog uit, maar het was beter dan eerst. In de stal stonden de dieren te kleumen. Louise gaf hen voer en molk de twee koeien. De melk zou ze op de terugweg meenemen. Ze haalde Sterrenregen uit haar stal en nam haar mee. Het eerst stukje gleden Sterrenregens hoeven steeds, maar daarna werd het sneeuw. Daar kon ze beter lopen. Louise sprong op haar rug en ze draafden naar de rivier. Er lag maar een dun laagje sneeuw, maar het gaf wat houvast op de ijsbodem. Het was te weinig om mee te nemen en te laten ontdooien in huis. Dan zou ze alles bij elkaar moeten schrapen en daar had ze geen zin in. Half verkleumd kwam Louise eindelijk bij de rivier. Daar werd het weer gladder, want het beetje sneeuw dat er had gelegen, was ijs geworden en de rest van de sneeuw werd tegengehouden door de takken van de bomen. Ze vulde de emmers met water en steeg op voor de terugreis. Louise werd steeds kouder en ze bewoog steeds

haar handen en vingers om te voelen of ze nog niet bevroren waren. Al die dikke kleren hielpen amper wat. Ze was op de helft toen het weer begon te sneeuwen. Het waren dikke vlokken en het begon ook steeds harder te waaien; een ijzige wind.

Louise kon amper meer bewegen en was bijna bevroren toen ze bij de stal kwam. Daar zette ze de ondertussen bevroren water neer, liet Sterrenregen binnen en kroop dadelijk in het hooi. Ze kroop dicht tegen de warme lijven van Sterrenlicht en Tristán aan. Ook Ted had het door en kroop dicht tegen haar aan. Langzaam ontdooide ze wat, maar ze was zó moe, ze viel in slaap. Ondertussen zat oma zich zorgen te maken. Waar bleef Louise? Ze kon niet gaan zoeken want de sneeuwstorm was net begonnen. Ze zou er niet door heen komen. Het enige wat ze kon, was hopen dat Louise op tijd de stal had bereikt.

De volgende dag was de sneeuwstorm opgehouden en de oude oma klom uit het raam. Ze wilde Louise zoeken en dat was, als Louise ondergesneeuwd was, onbegonnen werk. De sneeuw was enkele tientallen centimeters gevallen en waarschijnlijk kon ze haar toch niet vinden. Dus ging oma eerst naar de stal, waar Louise nog lekker lag te slapen. Ze was helemaal onder het hooi gekropen, dus oma zag haar niet. Wel zag ze Sterrenregen waar aan de manen nog ijspegeltjes hingen. Ze was bang dat Louise bevroren was en toen van Sterrenregens rug was gevallen. Maar Ted had het door en schoof het hooi met zijn poot opzij. Oma slaakte een juichkreet toen zij Louise zag. Louise werd wakker en omarmde haar oma.

Een poosje later begonnen zij aan de terugweg. Louise had de emmers met water en oma de emmer met melk. Langs de lijn liepen ze naar het huis. Ze klommen door het raam en ontdooiden de bevroren melk en water. Daarna wikkelden ze zichzelf in dekens en dronken een kopje met warme thee.

De volgende ochtend had het weer hard gesneeuwd. Louise was er als de kippen bij. Ze klom naar buiten en vulde haar emmer met

sneeuw. Die reikte ze naar binnen en begon met de volgende. De ijzige sneeuwvlokken vielen in haar gezicht en deden pijn als kleine speldjes die tegelijk in je gezicht worden gestoken. Daarna klom ze weer naar binnen. Een paar uur later was al het sneeuw ijs geworden. Oma en Louise konden nu niets doen. Oma begon te breien -wat ze anders nooit deed- en Louise ging in stukjes hout zitten kerven. Ze kon het werkelijk goed. Ze sneed een boerinetje met lange rokken en een rond gezichtje, omkranst door lange vlechten. Oma bewonderde haar werk.

“Wat mooi die vouwtjes ook in die rokken!”

Louise liet het maar over zich heen komen en begon aan de boer. Een brede man die veel op Tristán leek. Ze maakte het gezicht net als die van hem. Een mooie neus, en de wat hoekige kin. Ook maakte ze zijn ogen. Groot en vrolijk. Lang haar om het gezicht heen, maar het moest natuurlijk nog wel een boer blijven! Ze 'zette' hem een pet op en 'deed' hem een overal aan.

Ze zette de boer naast de boerin en begon aan een kindje. Die leek heel veel op Alex. Het steile haar en de donkere, nadenkende ogen. Louise hield het houtsnijwerk een stukje van haar af. Het leek wel alsof hij écht na zat te denken!

Oma bewonderde de familie. De kunstwerkjes waren zo'n 40 centimeter groot, het kind natuurlijk kleiner -20 centimeter-.

Louise zette de familie op de schouw en gooide wat houtblokken op het vuur. Zwijgend ging ze in haar stoel zitten.

Die winter keek ze nog heel vaak naar de familie, vooral naar Tristán. Het leek alsof ze al die tijden weer opnieuw meemaakte. De winter duurde lang en Louise verveelde zich. Dat was te begrijpen. Een vijftienjarig meisje dat hele dagen binnen moest zitten! Soms mocht ze naar de stal om de koeien te melken en de dieren voer te geven. Maar dat moest snel gebeuren, want er was altijd kans op een sneeuwstorm. Binnen kon ze niet zo veel doen. Aan breien had ze een hekel, en hele dagen houtsnijden is ook niet leuk. Daarom begon ze het huis goed te onderzoeken. Kleine stukjes hout duwde ze tussen grote spleten in de muur. Ze ruimte

haar hokje op, maar dat was al zo schoon en netjes dat Louise er bijna gek van werd. Ze hield niet van opruimen. Maar ja, je moest toch wat doen! Zo verstreek de tijd langzaam. Louise zag hoe hun voorraad eten langzaam slonk. Wat moesten ze doen als het eten op was? De lente bleef lang uit dat jaar. Meestal was de sneeuw rond maart wel weg, maar nu was het al eind maart!

Louise kreeg steeds minder eten op haar bord. Vaak moest ze met een lege maag naar bed. Ach, voor Louise maakte het niet erg uit. Zij was wel iets gewend. Ze kreeg altijd nog meer dan in het kamp. Maar oma... ze was oud, maar ze had wel goed voedsel nodig en dat was er amper. Oma was een beetje ziek geworden. Nu moest Louise alles doen. Bij Livie had ze een beetje koken geleerd en nu moest zij met het weinige een maaltijd in elkaar flansen. Ze aten veel soep. Water was er vaak wel, gewoon gesmolten sneeuw. Maar ook de soep werd steeds dunner. Toen Louise 's ochtends bij haar oma ging kijken lag ze rillend in bed. "Oma?"

Oma keek haar koortsig aan. Louise maakte snel een kop hete thee. Die dronk oma dankbaar op. Ze kwam overeind, ze voelde zich al veel beter.

"Louise," steunde ze. "Er is iets veranderd, ik voel het!"

"Wat dan, oma, wat dan? Voelt u zich niet goed?"

"Nee, nee, Louise. Ik voel me prima. Buiten! Buiten is het veranderd."

Louise keek haast nooit meer naar buiten. Je zag toch niets door de bevroren ramen. Ze schoof de gordijntjes opzij. Een gillette ontsnapte haar. Alle sneeuw en ijs was weg! Uit de bruine grond staken groene sprietjes en hier en daar stond al een sneeuwklompje. "Het is lente, meisje! Eindelijk!"

De sneeuw was weg, ze zouden weer naar de stad kunnen en eten kopen. Eind april, de sneeuw was weg!

Oma kwam voorzichtig uit bed en keek ook door het raam. Ze was opeens weer heel levendig en liep naar de woonkamer. Ze trok haar jas aan, en Louise volgde haar. Ze gooide de deuren en ramen open, en met een sprong was ze buiten. De vogeltjes floten en

overal kwamen bloemetjes uit de grond. Louise zoog de frisse lucht in en rende toen naar de stal. Ze opende de deuren. De dieren hadden de lente ook al geroken en stonden te popelen tot Louise de deuren opengooide. Het eerst kwam Tristán het veulen van bijna een jaar naar buiten. Hij huppelde door het jonge gras en achter hem volgden Sterrenlicht en Sterrenregen. Ook de koeien renden naar buiten en Ted volgde als laatste. Oma was in haar schommelstoel op de veranda gaan zitten en keek glimlachend toe hoe Louise op Sterrenregen sprong. Hun rode haren wapperden in de wind. Ze galoppeerden over de prairie. Louise stopte om een bos veldbloemen te plukken.

Die dag aten ze al hun laatste eten op. Het had niet langer moeten duren! De volgende dag zouden Louise en oma naar Marhab gaan om eten in te slaan. Louise hoefde nu niet meer voer aan de beesten te geven, want ze konden gras eten. Ze putte water, de put was weer ontdooid. Ze lag heerlijk in het zachte gras met de poesjes te spelen en moest opeens aan de anderen denken. Hoe zou het met Sofie, Sam, Tessa, Loek en Alex gaan? Hadden zij wel genoeg te eten? En Tristán? Ze droomde over de volgende dag. Ze zou naar Marhab gaan, de hoofdstad! Ze was er nog nooit geweest en ze was blij dat oma niet voor Dumousio had gekozen. Alle mensen daar hadden een hekel aan haar.

Ze had van oma geleerd van haar rode haar te houden. Zij was uniek, zo veel mensen met rood haar komen er nou ook weer niet voor! En dat heksengedoe was maar bijgeloof. Je moet van je zelf houden! Je moet van jezelf houden zoals je bent.

Ze liet de zon in haar gezicht schijnen, haar bruine kleur was alweer bijna weggegaan in de winter. Het rode haar leek wel vuur, zo glansde en schitterde het. Ze wist zelf niet hoe mooi het was. Ze lag daar heel gelukkig te zijn in het groene prairiegras.

De volgende dag moest Louise vroeg uit bed. Ze maakte samen met oma de paardekar in orde en spande Sterrenregen en Sterrenlicht in. Toen schoot er een gedachte door Louise's hoofd en ze voerde het plan meteen uit. Uit haar kast haalde ze een hoofddoek, die bond ze om haar hoofd en stopte haar rode haar

erin. Zo zou oma geen problemen bij de winkels krijgen. Oma keek haar verbaasd aan toen ze haar zag, maar ze leek het te begrijpen. Ze vroeg er in ieder geval niet naar.

Ze sprongen op de kar. De paarden hinnikten en ze schoten meteen weg. De lichte kar vloog gewoon over de prairie. De paarden waren ook zo enthousiast! Al snel zagen ze de toren en muren van Marhab. Het was er druk, maar dat was logisch. Boeren prezen hun koopwaar al buiten de stad aan. Ze reden door de grote poorten. Louise keek haar ogen uit. Hier ergens woonde de koning! En ja, midden in de stad op een heuvel stond het koninklijk paleis. Het was groot en meer een kasteel. Het had vreselijk veel torentjes.

Maar oma lette er niet op en reed regelrecht naar de markt waar ze haar inkopen deed. Alle mensen waren opgewonden. Het was lente! Alle sneeuw was weg! Louise zag bij een van de kraampjes een minstreel staan die mooie verhalen vertelde. Langs het water liepen verliefde stelletjes. Midden in die drukte zag Louise iets vreselijks. Ze zag hoe een oude man werd beroofd door een jongen van haar leeftijd. Ze kende de jongen ergens van. Maar waarvan? De jongen rende kriskras tussen de kraampjes door en hij dook plotseling voor haar neus op om zo weer verder te rennen. Plotseling bleef hij verstart staan; hij had haar ook herkend. Meteen rende hij weer weg. Louise wist wie het was. Haar hart deed pijn. Had ze hem hiervoor gered? Om een poosje later te gaan stelen? Waarom had ze hem niet in het kamp achtergelaten? Nu was het eigenlijk haar schuld dat die man beroofd was...

Oma gaf haar een duw.

“Hier, wil jij dit dragen?”

Louise sjouwde met de zakken achter haar oma aan. Die was ook al helemaal beladen.

“Wat zit hierin?” hijgde Louise.

“Zaad.”

Louise trok haar wenkbrauw op.

“Zaad?”

“Ja, tarwe zaad en zo. Dan kunnen we tarwe verbouwen.”

Louise knikte en laadde tegelijk nog een zak op haar rug. Vermoeid kwam ze terug bij de paardenkar waar ze de zakken opgooide. Het was een kleine wagen, dus moest ze alles hoog opstapelen. Oma deed niet zo vaak boodschappen! Louise streelde de paarden over hun hoofd en gaf ze wat voer en water.

“Oma? Bent u klaar?”

Oma knikte en klom op de wagen. Louise sprong naast haar en klakte met haar tong. Meteen zetten de dieren zich in beweging. Ze reden uit de drukte. Onder de poort door en kwamen op de landweg. Toen ze een eind gereden hadden zag Louise opeens een stofwolk aan de horizon.

“Paarden!” zei ze tegen haar oma.

En ja, een tijdje later kwam er een groepje paarden langs. De dieren waren mooi opgetuigd. Hun ruiters waren grote mannen met allemaal hetzelfde uniform aan.

“Soldaten voor de koning,” zei oma.

Louise wilde eigenlijk juist over de stelende jongen beginnen, maar dat vergat ze doordat de soldaten langskwamen.

Een poosje later herinnerde ze zich het weer en begon er over met oma.

“Oma,” zei ze aarzelend. “Toen we uit het kamp ontsnapten, waren er nog vijf anderen bij. Eentje van hen heb ik net gezien. Hij beroofde een oude man.”

Oma leek geschokt.

“Maar kind toch!” zei ze. “Wie was dat dan?”

“Loek Edwards... Heb ik hem daarvoor uit het kamp gehaald? Om hier te kunnen stelen?!”

“Waarschijnlijk kon hij niet anders. Bijvoorbeeld Terry, jouw vader, had jouw ook uit huis kunnen zetten. Wat had jij dan gedaan? Als je bijna omkwam van de honger?”

“Dan had ik, denk ik...” begon Louise.

“Hetzelfde gedaan,” maakte oma het af. “Snap je? Misschien komt er later een betere tijd voor hem. Wat is er eigenlijk met die anderen gebeurd dan?”

“Dat weet ik niet,” zei Louise treurig. “Die wonen ergens.”
“Of ze slapen op straat,” zei oma. “Daarbij vergeleken heb jij vreselijk geluk gehad, Louise!”

“Ik hoop dat ik altijd bij u mag blijven, oma!”

Oma grinnikte.

“En als je nu een leuke jongen ontmoet... wat dan?”

Louise grijnsde.

“Er is toch niemand die me wil hebben en anders moet hij maar hier komen wonen. Als hij me echt wil, doet hij dat wel!”

“Dat hoop ik maar voor je!”

Louise vond het best gezellig om met haar energieke oma te kletsen. Haar blik versomberde.

“Ik ben bang dat papa weer iets stoms voor me verzint, hij zei tenminste dat dit maar tijdelijk was.”

“Ik hoop het niet voor je!” zei oma hartelijk. “Als hij het durft!”

Oma balde haar vuisten. “Maak ik soep van hem!”

Louise schoot in de lach.

“Het is nog wel uw zoon hoor,” hikte ze.

“Da's waar, maar toch!”

Zo leidde Louise een onbezorgd leventje bij haar oma. Ze kwam er achter dat ze nog een talent had: Schilderen. Papier was duur, maar oma kocht toch soms een stuk. Ook had ze verf en kwasten gekregen. Louise ging dan ergens op de prairie zitten en ging schilderen. Ze schilderde het weiland met de paarden, daarnaast het tarweveld en het paadje naar de rivier. De bomen om het riviertje... Hele dagen kon ze er mee bezig zijn. Dan lag Ted meestal naast haar. Louise voelde zich dan helemaal gelukkig. Omdat schildersspullen dus zo duur waren, schilderde ze steeds verder aan dezelfde plaat. Altijd was er wel iets te verbeteren of kon er een extra kleurtje door.

Een keer tekende ze Tristán, het veulen. Haar oma vond die fantastisch. Ze had alle kleuren van de regenboog er in gedaan. Ze had haar hele wezen in dat schilderij gelegd. Tristán keek recht

naar voren en het leek alsof zijn ogen echt leefden. Zijn vuurrode manen waren kunstig op het papier gezet.

Louise hield van het schilderen, maar ook de kamer werd er gezellig van! Hier en daar hing een schilderij van haar. Er hingen vier kleine naast elkaar op de schouw: De prairie in de winter, lente, zomer en herfst.

Een keer had ze geprobeerd haar vrienden te tekenen, maar die had ze woedend verscheurd. Dat kwam door Loek. Ze had hem getekend, maar ze kon de sluwe grijns die ze had getekend niet weggrijpen. Wat ze ook probeerde, alles bleef koud en hard aan hem. En de anderen lukten ook niet echt. Ze kon hun gezichten niet goed meer herinneren. Ze wist natuurlijk dat Sam blond haar had, maar hoe zag zijn gezicht eruit? Het leek nergens naar. Toen had ze het woedend verscheurd. Oma had gevraagd waar de tekening was. Louise was kwaad weggelopen naar haar kamer en huilde. Hoe kon ze vrienden met hen zijn als ze niet wist hoe ze er uit zagen? Maar oma was haar kamer ingekomen en had tegen haar gezegd:

“Misschien weet je niet meer hoe ze er uit zien. In je hart blijven ze voortleven...”

De jaren verstreken. Louise woonde nu twee jaar bij haar oma. Ze begreep niet wat haar vader nog met haar wilde. Ze was zestien, bijna zeventien jaar! In al die jaren had ze haar vader, Harry, Alex, Sam, Sofie, Tessa, Loek en Tristán nooit meer gezien.

Ondertussen was het veulen Tristán groot geworden en kon ze op hem rijden. Tristán en zij hoorden bij elkaar. Soms sprong Louise 's ochtends op Tristán om 's avonds terug te komen. Dan jaagden ze met z'n tweeën over de prairie. Tristán was net zo rood als hij, ze versmolten samen onder de rode ondergaande zon.

Louise wist niet wat haar te wachten stond. Haar oma hoopte dat ze die avond niet thuis zou komen en in de prairie zou overnachten. Dat deed Louise namelijk wel eens. Maar deze avond deed ze dat niet. Al van ver hoorde oma haar aankomen. De

hoeven van Tristán kloppen op de droge bodem. Alsof hij wilde laten weten dat ze er aan kwamen. Er was namelijk iets gebeurd... Onbezorgd vloog Louise naar de rivier. Ze drukte even met haar hakken in Tristán's lichaam. Hij hield meteen in en Louise sprong van zijn rug. Ze liep naar de Gramme en dronk wat uit het heldere water. Daarna sprong ze weer op zijn rug en galoppeerde naar het boerderijtje van haar oma. Plotseling hield Louise Tristán even in. Daar stond een wagen met een paard ervoor dat ze niet kende. Had haar oma bezoek? Er kwam een ongerust gevoel bij haar boven. Was er iets gebeurd?

Zodra ze Tristán in de stal had gezet, rende ze naar het huis. In één sprong had ze het trapje van de veranda genomen en deed ze de deur open. Haar mond zakte open toen ze zag wie daar zat. Nee! dat was... Ze wilde zich omdraaien om weg te vluchten, maar ze was al te laat. Haar handen werden gepakt en ze werd naar de kamer gesleurd. Louise keek naar haar oma. Die zat haar angstig aan te kijken. Wat zou er gebeuren?

Hoofdstuk 6: Henry Johnson

“Vader?!”

“In eigen persoon,” antwoordde hij. “Ik heb een verrassing voor je.”

Louise sloot haar ogen. Nee... niet weer zo'n kamp of zo iets hé?

Ze ging rechtop zitten en zei fier:

“Zo, en wat zal dat dan wel wezen?”

“Luister! Je bent nu bijna zeventien en...”

Louise bekroop een angstig gevoel. Ze zou toch niet? ...

“nu heb je de huwbare leeftijd gekregen.”

Haar angstige vermoeden was dus waar. Zou ze uitgehuwelijkt worden?!

“Nu heb ik dé man voor jou gevonden. Hij is knap en rijk...”

Louise voelde zich kwaad worden. Natuurlijk rijk, anders had haar vader er niets aan!

“Voor hoeveel?” vroeg ze gebiedend.

Haar vader keek haar verbaasd aan.

“Ik ben niet dom, hoor,” viel Louise uit. “Natuurlijk krijg jij er wat voor! En nu wil ik weten hoeveel dat is.”

“Dat zeg ik niet,” zei haar vader stug.

“Maar ik wil het weten!” riep Louise. “Ik wil weten hoeveel ik waard ben volgens jou!”

“Jij wil veel te veel weten,” reageerde haar vader. “Jij bent zo niets waard, en al helemaal niet met dat haar!”

Louise balde haar vuisten. Wat had ze een hekel aan die man die voor haar zat.

“Waarom moet ik trouwen?” zei ze opstandig. “Ik ben hier toch gelukkig?”

“Ja! Maar ik heb zo niets aan je en het kost je oma alleen maar geld!” riep hij haar woedend toe. “Leg je er nou maar bij neer, het wordt toch niet teruggedraaid.”

Toen wendde hij zich tot oma en zei:

“Thee!”

“Ik luister niet naar bevelen,” antwoordde oma.

“Moeder, wilt u thee maken?” vroeg Louise’s vader nu.

Oma stond op en liep naar het keukentje. Zwijgend dronken ze de thee op.

“Vannacht blijf ik hier slapen. Morgen praten we verder.”

Oma gaf Louise een wenk. Louise stond op en ging naar bed.

Toen ze in haar bed lag, drong de werkelijkheid tot haar door.

Over een poosje zou ze getrouwd zijn. Dan zou ze nóóit meer vrij zijn. Ze zou naar hem moeten luisteren. Ze werd misselijk toen ze er aan dacht dat ze over een paar jaar misschien wel een paar kinderen zou hebben. Van een vent die ze niet wou.

Ze dacht er over om nu te ontsnappen, maar dat zette ze uit haar hoofd. Ze hadden haar hier zo gevonden. Op de prairie kon je iemand al van ver zien aankomen. Tristán was nog moe van haar vorige tocht. Nee, vluchten kon ze toch niet en waar moest ze dan ooit heen? Wie had haar vader trouwens weten te strikken voor een huwelijk met haar? Ze wist niet eens zijn naam! Hij zou wel niet in Dumousio wonen. Daar kende iedereen haar en iedereen had een hekel aan haar. Zou die man haar wel willen met haar rode haar? Hoe was het haar vader dan ooit gelukt? En, ze was per slot van rekening nog maar zestien jaar! Bijna zeventien, maar toch... Zeventien was ook nog vreselijk jong!

Ze kon niet in slaap komen. Ze keek uit het raam. De sterren fonkelden. Waarom, waarom was haar leven zo? Was ze eindelijk eens gelukkig en dan werd het weer een puinhoop! En alleen maar door een man die Terry Duncan heette en dacht dat hij alles was!

De volgende ochtend werd Louise moe wakker. Ze had nog lang wakker gelegen. Ze zag op tegen deze dag. Nou zou alles geregeld worden, ze zou weer ruzie met haar vader hebben. Ze stond op en trok haar kleren aan. Geeuwend liep ze de kamer in. Haar vader en oma zaten al aan tafel. Zwijgend begonnen ze te eten. Na het eten nam vader Louise mee. Ze reden op hun paarden naar de rivier. Vader bewonderde Tristán, het was een mooi paard. Zo te zien wilde hij weer vriendjes met Louise worden, zodat het makkelijker

was om te praten over het huwelijk. Ze gingen zitten aan de oever van de Gramme, een eindje stroomopwaarts. Vader haalde een papier uit zijn zak.

“Hier staat het contract, je kan niet meer terug.”

Louise was uiterlijk rustig, maar innerlijk gloeide ze. Ze bekeek een ander papier. Het was een portret van een man.

“Is hij dat?” vroeg ze koel.

“Ja, dat is Henry Johnson.”

“Henry Johnson? Heet hij zo?”

“Ja...”

Louise keek weer naar het portret. Het was een tekening. Met grove lijnen stond zijn gezicht er op getekend. Hij was lelijk, dat zag ze zo. Toen ze het iets beter bestudeerde zag ze rimpels. Hij leek heel oud...

“Hij is dertig jaar,” zei haar vader, alsof hij haar gedachten raadde.

Louise schrok; dertig jaar?! Dan was hij veertien jaar ouder dan zij! Afschuwelijk... oké als het nou een jonge kerel was... Maar dit! En zo lelijk... Dit wilde ze niet! Maar hoe moest ze het voorkomen?

“Wil hij me wel met mijn rode haar?” vroeg ze toen.

Haar vader lachte kort.

“Dat verven we, hij merkt er vast niets van.”

“Wát? Mijn haar verven?”

“Ja, wat dacht je dan? Afknippen en dan hopen dat als het weer groeit dat het een andere kleur is?”

Louise zuchtte.

“Waar woont die vent eigenlijk?”

“Die vent?” Haar vader fronste. “Jouw toekomstige man, Louise, dat is geen vent!”

“Henry dan. Waar woont hij?”

“Hij woont nu in Marhab, maar hij gaat verhuizen. Hij is dokter en in Thotle hebben ze een dokter nodig. Jullie zullen daarheen gaan als jong paar.”

“Thotle? Dat ligt hier vreselijk ver vandaan!”

“Het ligt een klein eindje van Zamori vandaan.”

Louise zuchtte. Hoe kon ze dan ooit ontvluchten?

“Ik heb er nu al zin in,” zei terneergeslagen.

“Ach meid, doe normaal!” riep haar vader kwaad. “Jij luistert gewoon naar mij, punt uit!”

Enkele dagen later zat Louise onwennig aan de grote tafel. Haar oma verfde haar haar zwart.

“Je hebt geluk dat je geen rooie wenkbrauwen hebt,” zei vader, “anders hadden we die ook moeten verven.”

Louise’s wenkbrauwen waren lichtbruin, net iets donkerder dan haar haar. Die dag moest ze haar koffer inpakken. De volgende dag zou ze vertrekken. Toen ze 's avonds naar bed moest, kroop ze voorzichtig door de gang naar de buitendeur. Ze keek naar het woeste landschap. Ze zou het heel lang niet meer zien, ze had nu al heimwee. Ze liep naar de stal. Tristán likte over haar wang. Ze legde haar arm om zijn hals. Ze nam hem voorzichtig mee naar buiten en maakte haar laatste rit. Ze wilde de laatste nacht bij haar lieveling blijven. Ze sliep in het zachte gras van de prairie, met Tristán naast haar.

De volgende ochtend waren ze haar natuurlijk kwijt. Vader en oma zochten overal, maar dat hoefden ze niet lang te doen. Louise kwam er al aan. Hoog gezeten op haar paard. Tristán was een groot paard, veel groter dan normale paarden. Haar vader had haar koffer al buiten gezet en nadat ze nog eens afscheid had genomen van haar oma klom ze op haar vaders wagen. Verbitterd ging ze het nieuwe avontuur tegemoet. Op weg naar een lelijke, dertigjarige Henry Johnson die dokter was.

Rustig reden ze naar Marhab. Henry Johnson woonde in een klein huis. Louise werd steeds zenuwachtiger naarmate ze vorderden. Ze moest trouwen. Trouwen. Trouwen. Eindelijk stond de wagen stil. Louise bleef gewoon zitten.

“Toe nou, Louise!” smeekte haar vader.

Langzaam ging ze van de wagen af. Ze zou haar toekomstige man ontmoeten. Nooit zou ze met hem trouwen, nooit! Haar vader liet

de klopper op de deur vallen. Bijna meteen werd die geopend. Het was niet Henry Johnson die open deed, het was een bediende. Ze werden naar de kamer gebracht waar Henry Johnson lui in een stoel zat.

“Zo...?” reageerde hij. “Dus dat wordt mijn vrouw?”

Hij bekeek Louise van onder tot boven. Louise keek hem recht in zijn gezicht aan. Ze weigerde naar beneden te kijken. Ze zag hoe Henry kriegel werd van haar blik.

“Goede keus,” zei hij toen langzaam.

Hé? Zou hij nooit een tekening of iets dergelijks van haar hebben gezien? Oh nee, dat kon niet met haar rode haar. Hij gebaarde dat ze moesten gaan zitten. Toen ze wat gedronken hadden, zei haar vader:

“Nu, je redt het wel, hé Louise!”

Meteen stond hij op en liep de deur uit. Even later hoorde Louise het klapperen van de paardenhoeven. Nu was ze alleen met Henry Johnson. Voor altijd. Hij was nog lelijker dan het portret.

Even bleef het ongemakkelijk stil. Toen begon Henry te praten.

“Volgende week gaan we trouwen. De tijd daarvoor blijf jij hier wonen.”

“In een aparte kamer, natuurlijk,” voegde hij er aan toe.

Louise had zin om hem in zijn gezicht te spugen. Wat een vreselijke man en daar zou ze haar hele leven mee moeten slijten! Zouden haar vrienden dat nou ook hebben, ‘zo’n aardige vader die je uithuwelijkt?’ dacht ze schamper.

“Ik zal je spullen naar boven brengen,” zei Henry. “Dan zal ik je meteen je nieuwe kamer laten zien.”

Louise knikte. Oké...

Achter hem aan liep ze de trap op. Om de stilte te verbreken vroeg ze:

“Dus je gaat in Thotle werken?”

Hij knikte.

“Ja, ik ben dokter.”

“En een sukkel,” dacht Louise erachteraan.

“Hier slaap jij.”

Het was een klein kamertje. Zonder tralies dit keer. Toen ze even later weer beneden waren, vroeg Henry naar haar leven. Louise had al gedacht dat dit zou gebeuren. Ze zou hem de waarheid vertellen! Haar vader had gezegd dat dat niet mocht, maar ze zou het lekker wel doen. Meteen stak ze van wal. Ze liet niet weg wat een vreselijke man haar vader was en wat hij haar had aangedaan. Ze vertelde hem over het kamp en over de tijd bij vader en oma. Henry liet niets merken over zijn gevoelens. Louise moest zichzelf steeds tegenhouden. Ze wilde steeds weer uit gewoonte vertellen over haar rode haar, maar dat mocht natuurlijk niet.

Het was ondertussen etenstijd en Louise moest samen met hem aan tafel. Henry dacht dat zij net als alle andere vrouwen wel zou gaan breien 's avonds, maar dat vertikte Louise. Ze las een paar oude krantjes. Toen Henry dat zag, keek hij haar verbaasd aan. Louise wilde dat het eindelijk bedtijd werd, dan zou ze weer alleen zijn. Eindelijk was het zo ver. Voordat ze naar boven gingen, zoende Henry Louise.

“Je bent per slot van rekening bijna mijn vrouw,” had hij er sluw bij gezegd.

Wat had ze een hekel aan die man! Toen was ze éindelijk alleen. In bed dacht ze na over de woorden van Tristán Hallet. Voordat ze naar haar vader was gegaan had hij gezegd:

“Ga, en leef!”

Louise voelde pijn om die woorden. Wat had ze van zijn woorden waargemaakt? Ja, de tijd bij haar oma. Leefde ze nu eigenlijk wel? Ze wóú niet leven.

‘Gá, en leef!’

Het leek als een oproep om te vluchten, ver van Henry vandaan.

‘Leef! Leef!’

Toen viel Louise in slaap.

De dagen erna werd Louise in de watten gelegd. Alles wat ze wilde, kreeg ze. Maar wat ze het liefste wilde, dát kreeg ze niet. Ze verlangde naar haar trouwe paard. Ze verlangde naar haar rode haar, naar haar oma. Naar het boerderijtje, naar Ted. Alles kon

haar gestolen worden, als ze maar terug mocht! Er waren kleermakers langs geweest. Ze maten haar op en zouden een mooie jurk voor haar maken. De werksters waren druk bezig met taarten bakken en andere lekkere dingen, terwijl Louise zich ondertussen vreselijk verveelde.

“Ik heb van je vader gehoord dat je graag paardrijdt, is dat zo?” vroeg Henry haar op een keer.

“Ja...”

“Ik wil wel een paard voor je kopen,” bood hij sluw aan.

Louise schudde haar hoofd. Geen een paard wilde ze inruilen voor Tristán! Als hij haar zo graag een paard wilde geven... Nou, dan haalde hij Tristán maar op! Oh, wat miste ze hem! Ze voelde zich helemaal niet op haar gemak, in deze drukke stad.

Een keer had ze de koning gezien, uit de verte. Hij was oud en had een lange baard. Hij had drie dochters en een zoon. Hij was trots op zijn enige zoon, na drie dochters! Ook zijn zoon had ze gezien, het leek haar wel een leuke jongen. Hij stond daar zo stoer naast zijn vader met zijn zwaard! Maar de koning zag ze niet vaker. Zijn zoon ook niet. Het leek wel alsof hij altijd in zijn paleis was!

Henry woonde recht tegenover de markt. Dat vond Louise niet fijn, steeds moest ze denken aan die plek waar Loek de oude man had beroofd. Steeds zag ze zijn gezicht voor haar ogen. En dan dacht ze ook meteen weer aan haar andere vrienden en aan Tristán. Hoe zou het met Alex gaan? Zou hij op een universiteit zitten? Hoe oud zou hij ondertussen zijn? Zij was zestien, hij dus elf jaar. Werd je dan al toegelaten op de universiteit? Zijzelf was tot ze naar het kamp ging naar school gegaan. Niet veel kinderen konden naar school, alleen de rijken.

Zo zat Louise voor het raam. De klopper viel op de deur. Louise zuchtte. Niet weer bezoek of iets voor haar hé?

Ze opende de deur. Daar stond de kleermaker met haar jurk.

“Kunt u hem even passen?” vroeg de kleermaker. “Dan kan ik kijken of hij goed is.”

Louise kledde zich in haar kamer om. Ze vond het een afschuwelijke jurk, maar Henry had hem mooi gevonden. Daarom

hadden ze hem laten maken. Hij was heel lang en bovenaan vreselijk strak. Ze knapte er bijna uit. De kleermaker bekeek haar. “Fantastisch,” zei die. “Hij zit als gegoten.”

‘Gegoten?’ dacht Louise schamper. ‘Hij past amper.’

Maar ja... ze zou wel moeten! De jurk was zolang dat als ze liep ze steeds op de onderkant stond. Gelukkig hoefde ze hem niet lang te dragen, want Louise wilde vóórdát ze getrouwd werd, weg zijn. Henry zou vast op zijn neus kijken! Zo'n knappe vrouw weg! Hij mag die jurk lekker zelf aan doen!

Ze vouwde hem op en legde hem op haar kamer. Daarna moest ze zich weer gaan vervelen. Het was nog erger dan bij haar vader! Ze mócht de werksters niet helpen, dan zou ze zichzelf vermoeien, vond Henry. En een vrouw die moe was op haar bruiloft, dát wilde hij niet. Ze moest naar Henry luisteren. Ze mocht hem niet tegenspreken, alles wat hij zei moest ze maar slikken!

Hij zelf had een nieuw pak gekocht. Het stond hem als een aap, maar hij vond het mooi. Maar hij was sowieso lelijk. En dat eten! Alles moest gezond zijn volgens hem. (En goedkoop.) Groenten van de markt, een klein beetje vlees, aardappels...

‘Écht een feestmaal!’ dacht Louise schamper.

Voor de rest was er water... Andere bruiloftmalen waren overvloedig: Veel vlees, taarten en wijn. Taarten had Henry ook wel, maar dat was dan ook het enige.

Alles ging om de bruiloft! Het enige wat Louise hoorde was: Bruiloft! ‘Snel anders zijn we niet op tijd voor de bruiloft!’ ‘Maak jij dit voor de bruiloft?’ Enzovoort.

Louise was ondertussen een plan aan het bedenken voor haar vlucht. De bruiloft zou in Thotle worden gehouden. Dat vond Louise dikke onzin. Nu moesten ze al het eten dat ze al klaargemaakt hadden, meenemen op de wagens! Dat was toch dom? Maar daar dacht Henry natuurlijk niet over na. Die vond het op de een of andere manier juist handig.

Een paar dagen voor ze naar Thotle zou vertrekken, hoorde Louise dat ze afscheid mocht gaan nemen van haar oma. Blij vertrok

Louise met Henry richting haar oma. Haar oma schrok toen ze Henry zag. Louise zag haar denken. ‘Zo'n oude lelijkheid?’ Toen Henry veilig en wel binnen zat, ging Louise naar buiten. Ze ging weer op de prairie liggen naast Ted. Oh, die oude tijd! Daarna maakte ze een lange tocht met Tristán. Ook groette ze Sterrenregen, Sterrenlicht en de koeien. Ze knuffelde de poesjes en ging afscheid nemen van de Gramme. Opeens had Louise een idee. Als ze nu eens...

Na een poosje zouden ze weg gaan. Henry ging alvast naar buiten en Louise nam afscheid van haar oma. Ze vertelde snel haar idee. “Kan u er voor zorgen dat Tristán in Marhab komt, en later in Thotle? Ik wil bij hem weg, dat kan alleen maar als ik Tristán heb.”

“Goed, Louise,” beloofde oma. “Ik zal er voor zorgen.”

Henry werd ongeduldig, dus Louise moest weg. Louise keek met tranen in haar ogen naar de prairie. Wanneer zou ze hen weer zien? Eén ding was beter: Oma zou ervoor zorgen dat ze Tristán zou houden!

De laatste paar dagen wachtte Louise in spanning af. Eindelijk kreeg ze bericht van haar oma. Tristán was in Marhab en een wees zou er voor zorgen dat hij in Thotle kwam. Louise was in de wolken, maar zou de rest van haar plan ook lukken? Zou het lukken te ontsnappen? Ze hoopte het. Wat moest ze dan doen? Voor altijd bij die naarling blijven die ze amper zag? Dat nooit!

De dagen verstreken. De tocht naar Thotle zou eindelijk beginnen! Het huis was een en al bedrijvigheid. Alle karren die ze hadden, werden volgestouwd met huisraad. Louise hielp hard mee, Henry had er nog niets over gezegd. Na een hele dag werken, waren de karren vol en het huis leeg. Louise stond met Henry voor het lege huis.

“Dag huis, dag Marhab!” zei hij. Daarop volgde:

“Nou, Louise, over een paar dagen ben je Louise Johnson-Duncan.”

Louise moest bijna overgeven. ‘Louise Johnson!’ Iets idioters bestond er niet!

Die nacht sliepen ze nog in het huis. De volgende ochtend vroeg zouden ze vertrekken.

Louise zat vrolijk op de wagen. Ze keek naar Henry die achter in de wagen lag. Hij was wagenziek. Zij had er totaal geen last van. Ze hield juist van de deining van de paarden. Vrolijk mende ze de wagen. Henry wilde dat eigenlijk niet, maar er waren te weinig knechten en hij zelf was te ziek. Louise had zin om Henry keihard uit te lachen. Dat deed ze natuurlijk niet, hoewel ze haar lach bijna niet binnen kon houden. Ze keek naar het landschap. Ze zouden gaan overnachten in Redovia. Alleen overnachten, jammer genoeg. Anders had ze Tessa en Sam misschien op kunnen zoeken.

Ze sliepen in een drukke herberg. Henry klaagde de volgende ochtend dat hij zo slecht had geslapen op de strozakken. Louise had niets gemerkt. In het kamp sliep ze in houten stapelbedden met een dunne deken, meer een laken, als matras.

Henry was echt niet goed toen ze weer verder reden. Hij was wit en sliep de hele tijd. Louise was daar blij om, dan was ze maar even van hem af! Die nacht zouden ze overnachten in Clorvur, maar eerst moesten ze over de Gramme. Louise vond het grappig dat dit riviertje dezelfde was als de Gramme bij haar oma's boerderij. Ze reden langs de Clorvurse bossen en kwamen daarna in Clorvur.

Henry klaagde weer over de nacht. Het waren goede bedden, maar hij vond het een houten plank. Ach, hij was zelf zo stijf als een houten plank!

Deze dag zouden ze een lange rit maken. Halverwege over de rivier de Zamori en dan naar Zamori de stad. Louise begon de omgeving te herkennen. Grauw en grijs. Zand en stenen. Daar had haar leven zeven jaar uit bestaan. Nu was ze er weer dichtbij. De volgende ochtend reden ze langs het kamp. Onwillekeurig bedekte Louise haar gezicht toen ze langs de wachttorens reden. Stel je

voor dat Jefferson daar zat! Hij zou haar uit duizenden herkennen! Louise haalde opgelucht adem toen ze er voorbij waren. Ze moest denken aan al die kinderen die daar werkten. Wisten ze dat er een leven buiten het kamp bestond? Oh, zij had gedacht dat het in het leven buiten het kamp fijn was, maar het tegendeel had ze ondertussen allang gemerkt.

Even later reden ze door het BergBos. Het bos bestond grotendeels uit sparren en dennen.

“Wat een onnozele naam,” zei Louise tegen de knecht die naast haar op een kar reed. Die knikte.

“Ze wisten gewoon niets anders. En we zitten hier in de hoogste bergen van ons land, dus noemden ze het maar BergBos.”

Tegen de middag bereikten ze Thotle. Alle spullen werden uitgeladen in het nieuwe huis. Die nacht sliepen ze op een paar dekens op de grond. Henry moest de volgende ochtend natuurlijk weer klagen. Hij was nog niet helemaal over zijn ziekte heen.

Louise begon met de knechten de spullen uit te pakken en een plekje te geven. Toen Henry 's avonds wakker werd, was zijn hele huis al ingericht, maar er kon geen bedankje af. Louise had zich helemaal in het zweet gewerkt voor zijn huis, waar zij zelf niet lang zou wonen. Ze had rekening gehouden met haar plan om te vluchten. Ze had een kamer op de beneden verdieping voor zichzelf gehouden. Henry had zijn slaapkamer ook boven en daar moest zij over een paar dagen naar toe verhuizen. Nu had zij nog haar eigen kamer. Nu moest haar plan uitgevoerd worden, maar eerst moest zij wachten tot Tristán, haar paard er was.

Die avond bekeek Louise haar landkaart. Welke route zou ze nemen naar Lessorith? Het moest een korte zijn, maar ook onopvallend. Als Henry er achter kwam, dacht hij waarschijnlijk dat ze naar haar oma was en ging haar daar zoeken. Dan moest ze dus niet de weg daarheen nemen. Ze zou eerst naar Zamori gaan, dan naar Bruxan en dan naar Lessorith. Het was wel een lange ruk, vanaf Zamori naar Bruxan en ze zou die misschien in twee dagen kunnen halen. Het risico van buiten slapen moest ze dan maar nemen.

Voorzichtig, zonder dat iemand het merkte, begon Louise spullen in te pakken. Ze verstopte haar tassen goed. Vol ongeduld wachtte ze op het bericht van haar oma. Wanneer kwam Tristán nou?

Enkele dagen later kwam het antwoord: De klopper viel op de houten deur. In een wip was Louise er bij. Er stond een verwaarloosd jochie. Hij drukte haar een papier in de hand en rende direct weer weg. Louise ging naar haar kamer en vouwde het briefje open.

'Lieve Louise,

Tristán is veilig aangekomen. Hij staat in de paardenhouderij net buiten Thotle.

Je liefhebbende Oma Duncan.'

Louise was opgewonden. Tristán was er! Nu moest ze iets bedenken hoe ze die paardenhouder haar plan kon vertellen. Ze deed net alsof ze naar de markt ging en toen vond ze het jochie dat haar het briefje van oma had gebracht. Haastig haalde ze een stuk papier uit haar zak. Die middag had ze de boodschap er al op geschreven. Ze vroeg of het jochie het wilde doen. Het ventje knikte welwillend en knikte nog harder toen Louise een paar muntstukken in zijn vuile handje duwde. Louise kon blij zijn. Tot nu toe was haar plan geslaagd!

Hoofdstuk 7: Weer ontsnapt

Die nacht wilde Louise ontsnappen. Ze controleerde of iedereen sliiep. Toen pakte ze de zak met haar spullen en bond die op haar rug. De vorige avond had ze genoeg eten voor een paar dagen erin gedaan. Het was middernacht en het hele stadje lag te slapen. Voorzichtig opende Louise het raam en klom er uit. Zorgvuldig sloot ze het raam van buiten weer en zonder een takje te laten kraken, liep ze naar de weg. Gebukt rende ze weer verder in de richting van de oostelijke muur. Dit stadje was hoog in de bergen gebouwd. Het had een muur van rotsen, met hier en daar een verbindingstuk van stenen tussen de rotsen. Een rots was nogal hoekig en had vele uitstekels. Louise had dit al onderzocht en met een beetje moeite kwam ze er misschien overheen. Beneden stonden nog wat boompjes, daar was het klimmen best makkelijk. Een eindje verder werd het moeilijker. Ze trok zich omhoog. Ze was bijna bovenaan. Opeens gleden haar voeten weg en met een ijselijke gil stortte ze in de diepte...

Enkele mensen schrokken wakker, maar sliepen meteen weer in. Louise was naar beneden gestort, aan de kant van de vrijheid. Met haar hoofd viel ze op een paar stenen. Bewusteloos bleef ze liggen. Een straaltje bloed droop op de grond. Daar lag ze. Het leek alsof ze niet meer leefde, maar héél zacht ademde ze toch nog... Als niemand haar zou vinden zou ze doodbloeden...

Die ochtend werd Henry wakker. Hij zou vandaag gaan trouwen met Louise! Haar familie zou niet komen, zijn familie ook niet. Hij liep naar de deur van haar kamer. Hij klopte een paar keer hard, maar Louise gaf geen antwoord. Hij opende de deur. Hé? Sinds wanneer deed ze de grendels op haar deur? Henry rende naar buiten en keek door het raam. Hij zag Louise niet. Hoe was ze weggegaan? Waar was ze heen? Ze moest door het raam zijn gegaan. Hij voelde aan het raam. Dat zat niet op slot. Het was alleen dichtgedaan van buiten. Waar was Louise? Was ze gevlucht? Wilde ze niet met hem trouwen? Henry werd vreselijk

bang en riep het hele huis bij elkaar. Direct begonnen zij te zoeken. Sjonge, Henry zou vandaag nog wel trouwen en dan is zijn bruid weg!

De knechten gingen langs de deuren en vroegen of ze misschien iets gezien hadden. Niemand wist iets, tot ze een jongetje tegenkwamen. Hij gaf aan iets te weten, maar hij wilde verder niets zeggen. Hij werd meteen naar het huis gebracht waar Henry hem ondervroeg. Het jochie zei niets, maar hield zijn hand op. De jongen begon pas te praten toen er enkele munten ingeduwd waren. Wat maakte hem het uit of hij Louise verraadde! Hij kreeg geld en voor de rest had hij er niets mee te maken. Hij vertelde dat hij haar paard naar Thotle had gebracht en later een briefje naar de paardenhouderij.

“Die paardenboer heeft er dus iets mee te maken!” riep Henry.

Meteen haalde hij al zijn mannen bij elkaar en ze reden op hun paarden in de richting van de paardenboerderij. Ze waren al van verre zichtbaar, dus de boerderij was gewaarschuwd.

Henry's magere hand klopte op de deur. Een man met cowboy kleren aan deed open. Hij keek recht in het gezicht van een lelijke man. Henry werd binnengelaten en hij vertelde het hele verhaal. De cowboy, die de baas was van de paardenboerderij, had Tristán allang verstoppt. Henry wilde hem zien.

Hij liep naar het weiland, zag er vele paarden, maar Tristán stond er niet tussen. Als Tristán nu maar geen geluid maakte! Maar dat deed hij wel. Tristán had de man herkend aan wie Louise zo'n hekel had en hinnikte wild. Natuurlijk zag Henry Tristán meteen. “Waar is Louise!” riep hij kwaad. “Dat paard is hier, dan moet zij er ook zijn!”

De cowboy maakte een armgebaar over zijn hele landgoed.

“Succes, Henry,” zei hij.

Henry begon meteen. Overal zocht hij naar Louise, ook in het huis, maar hij vond niets. Uiteindelijk vertelde de cowboy het hele verhaal van Louise's ontsnapping. Hij vertelde dat ze over de muur van bergen wilde klimmen, en dan hier Tristán wilde halen. Maar ze was 's ochtends niet aangekomen, vertelde de cowboy.

Direct vertrok Henry weer en zocht in de buurt van de muur van bergen. Daar in de buurt ondervroeg hij weer enkele mensen. Zij vertelden dat ze 's nachts een gil hadden gehoord, meer niet. Henry zocht en zocht, maar vond niets. Zijn knechten hadden meer geluk. Op de grond lag een plasje bloed.

Ze vonden ook een spoor van bloed, dat plotseling ophield. Er was niemand.

“Hoe is ze hier weggekomen?” vroeg Henry angstig. “Zo zonder bloed? Ze is toch niet meegenomen door de een of andere...?”

De knechten zeiden hem dat hij beter naar huis kon gaan. Louise zou vast wel niet meer leven. Henry ging moedeloos naar huis. Hij rouwde. Alle mensen in het huis rouwden om Louise. Henry wilde haar vergeten, maar voor dat hij dat wilde doen, wilde hij nog een keer in haar kamer kijken. Hij onderzocht alles. Toen hij met zijn hand over de grond onder haar bed streek, hoorde hij opeens iets knisperen. Hij trok zijn hand terug. Hij had een stuk papier in zijn hand. Het was een portret van Louise, dat ze zelf getekend had. Vol verbazing keek Henry naar het portret. Louise met rood haar? Ze had toch zwart haar? Hij liet de tekening zien aan zijn huisgenoten.

“Ik weet het!” zei opeens een van de werksters. “Ze had vroeger rood haar, en nu is het geverfd. Ik zag het toen ze eens in de keuken was. Haar haar was zwart, maar bij de wortels was het rood.”

Henry werd woedend.

“Ik was dus bijna met een heks getrouwd!” schreeuwde hij buiten zichzelf.

Hij greep de tekening en scheurde hem in stukken.

“Ik wil geen woord meer over die heks horen! Zo'n wijf! Het is maar goed dat ze dood is, dan zijn wij van haar af!”

Maar... Louise was helemaal niet dood! De cowboy werd ongeduldig toen ze 's nachts niet kwam en was haar gaan zoeken. Hij vond haar, half leeg gebloed. Hij nam haar mee naar zijn huis en verstopte haar goed. Hij wist dat Henry haar vast zou gaan zoeken...

Louise werd wakker met een brandend gevoel in haar hoofd. Het leek alsof ze geradbraakt was. Toch voelde de grond niet hard aan. Haar handen gleden over de zachte ondergrond. Wat was dat, waar was ze? Zou... zou Henry haar gevonden hebben, vanochtend? Ze sloot haar ogen weer. Ze wilde hem niet zien.

Plotseling hoorde ze een stem. Het was niet de stem van Henry, het was een vrouwenstem. Wie was dat? Louise opende haar ogen. Ze keek verbaasd op toen ze de vrouw zag. Die vertelde haar zachtjes wat haar overkomen was. Louise was gelukkig. Ze was ziek, maar ze was vrij! Toen de vrouw vertelde dat Henry haar wel zou gaan zoeken, betrok haar gezicht. Wat zou hij met haar doen als hij haar vond?

De vrouw zorgde goed voor haar en had een stevig verband om haar hoofd gewikkeld. Vaak kwam ze even kijken hoe het allemaal ging. Haar man, de cowboy, zag Louise niet vaak. Wel hadden ze drie kinderen, waarvan de oudste vaak kwam kijken. Plotseling kwam het bericht dat Henry er aan kwam. Meteen werd de trap weggehaald die naar de zolder leidde. Louise lag namelijk op de zolder. Ook Tristán werd verstopt. Weldra was Henry in het huis. Louise hoorde hem heftig tegen de cowboy praten -die Bob heette- en Louise hoorde hem vaak haar naam zeggen. Ze hoorde de deur slaan; ze gingen naar buiten. Louise dacht dat ze Tristán gingen zoeken. Oh, als ze hem vonden!

Ze hoorde een harde schreeuw. Ze wist het meteen: Tristán is gevonden. Ze kwamen weer het huis in en zochten nu in alle kamers naar Louise. Ze klommen de trap op, naar boven. Boven hun hoofden lag Louise, maar dat wisten ze niet. Louise had een spleet gevonden en kon nu naar beneden kijken. Henry vroeg of hij naar het zoldertje kon. Louise begon te trillen. Oh, ze lag hier wel achter een muur van stobalen, maar toch...

Bob zette een trap neer. Henry klom het wankel trapje op. Toen hij zijn hoofd naar boven stak, zag hij alleen maar hooi en een paar muizen. Henry was vreselijk bang voor muizen dus kwam hij gauw weer naar beneden.

“Alleen maar hooi en stro,” zei hij kwaad.

Louise hoorde hem de trap af denderen. Met zijn mannen vertrok hij naar Thotle.

“Zo, die zijn we kwijt,” zei Bob tevreden terwijl hij Louise naar beneden tilde.

Nu kon Louise op de bank liggen en speelde een beetje met Amy en Jesse, de twee oudste kinderen van Bob. Als Mary, de vrouw van Bob, Bob moest helpen, mocht Louise op de baby passen die Luke heette. Het ventje lag naast haar op de bank en Louise suste hem in slaap.

Louise verbleef al een hele tijd bij Bob. De wond wilde maar niet genezen. Toch was ze op het laatst wel zo beter dat ze paard kon rijden. Ze vond het heerlijk om Bob te helpen met de paarden. Ze trainde de paarden en verzorgde de veulentjes.

Ook reed ze vaak op Tristán. Hij popelde om weg te gaan. Louise eigenlijk ook. Die mensen verzorgden haar, gaven haar eten, maar ze kon niets terug betalen. Ze wilde dat ze iets terug kon doen.

Bob zei dat ze hem al heel veel hielp met de paarden. Dat ze gewoon bij hem werkte voor eten. Maar Louise werkte niet heel vaak en het was geen zwaar werk. Louise wachtte en wachtte maar en eindelijk was de hoofdwond genezen. Louise kreeg cowboy kleren mee van Bob en haar haar werd in een hoed gestopt. Zo leek ze net een jongen en kon ze veiliger reizen. Ze bond de zak met spullen op haar rug. Eindelijk kon ze weg! Geestdriftig sprong ze op Tristán. De hele familie stond haar uit te zwaaien toen ze in volle galop weg stoof. Op weg naar nieuwe avonturen. En Louise wist waar ze heen zou gaan, naar Tristán Hallet! Bij hem wilde ze zijn, bij hem was ze veilig.

Hoofdstuk 8: De reis naar Lesorith

Dus galoppeerde Louise weg. Ze zou eerst naar Zamori gaan. Het was lang, maar het kon wel in een dag. Met Henry was dat ook gelukt, maar toen waren ze ook nog eens met karren. Wel moest ze nu een grote bocht om Thotle heen maken, straks kwam ze die 'lieve Henry Johnson' tegen! Ze zat te bedenken hoe hij dan zou reageren. Hij dacht vast dat ze een geest of iets dergelijks was, hij dacht immers dat ze niet meer leefde?! Ze schoot al behoorlijk op, hoewel Tristán soms moeite had met de steile paadjes. Het was herfst, bijna winter en de paadjes waren glad van de regen. Veel mensen zag Louise dan ook niet.

Eindelijk zag ze vaag de contouren van Zamori. Maar toen moest ze nóg een bocht maken, om het kamp heen. In de verte zag ze de hoge uitkijktorens. Ze huiverde bij het idee dat daar nu allemaal kinderen bezig waren met werken. Ze was nu zeventien jaar, het was al drie jaar geleden dat zijzelf daar ook werkte, maar nog steeds zag ze de beelden scherp voor haar. Maar ach, was zijzelf zo blij? Ja, ze was wel vrij, maar hoe! Ze moest vluchten, vluchten voor Henry Johnson. Ze moest nog een lange reis maken naar Lesorith.

Ze keek weer naar de torens. Wie zouden erin zitten? De opper? Willy Miller, of Jerry Baker? Of die ouwe Jefferson? Jefferson wel niet, die zou wel kinderen aan het afstraffen zijn, dacht Louise bitter. Het ergste was nog, dat zijzelf níets voor de kinderen kon doen. Helemaal niets. Zouden ze ooit een goed leven krijgen? En zij? Zou het eindelijk beter gaan nu ze verlost was van haar vader en van Henry? Ze hoopte het maar, maar ze had al zoveel gehoopt. Ze dacht ook dat haar wens was uitgekomen toen ze bij oma was, maar Henry Johnson kwam. Altijd zou er wel iets stom blijven, dacht ze. Altijd!

Voor haar lagen de poorten van Zamori. Ze vond het geen fijne stad. Alleen de herinneringen aan het kamp zo dichtbij al. Ze was laat, de poortwachters wilden juist de poorten gaan sluiten. Toen

ze Louise aan zagen komen, opende de poortwachter de poort meteen weer.

“Zo,” zei hij bars. “Wie ben jij - zo laat?”

Louise schrok. Ze zag eruit als een jongen, ze moest een jongensnaam hebben!

“Nou, hoe heet je? Heb je je tong ingeslikt?”

“Ik... ik heet Luke!” antwoordde ze snel.

Het lieve ventje van Bob was meteen in haar gedachten gekomen, dus gebruikte ze die naam maar.

“Luke... en je achternaam?”

‘Hm, Anderson,’ bedacht Louise snel.

“Luke Anderson.”

“Blijf je hier lang?”

Louise schudde direct haar hoofd.

“Oh, nee. Ik ga morgen weer verder, ik moet naar Bruxan, daar woont familie van me.”

De man liet haar meteen door. Terwijl ze de stad binnenstapte dacht Louise verbaasd: ‘Wat was die man achterdochtig! Anders doen ze nooit zo! Zou... zou Henry daar misschien achterzitten...?’ Louise dreutelde een beetje door de stad, met Tristán naast zich. Eindelijk vond ze een herberg. Louise was blij dat ze nog wat geld had. Ze had een beetje van haar oma, Henry, maar ook van Bob gekregen. Ze liep de binnenplaats op waar ze een stal verwachtte. Meteen schoot er een knecht toe en zette Tristán in de stal. Louise duwde aarzelend de deuren van de herberg open. De waard keek verbaasd op, een late gast! Louise ging bij de kachel zitten, ze was helemaal verkleumd. Ze bestelde een bord eten en drinken. De dikke waard slofte op en neer. Hij zette een bord met hete soep en een beker bier voor haar neer. Naast haar stond nog een stoel en die was al gauw bezet door een andere man. Hij keek Louise steeds aan.

“Zeg,” begon hij toen. “Hoe heet je?”

Louise besloot dezelfde naam als bij de poortwachters te gebruiken.

“Luke Anderson, en jij?”

“Paul Browning.”

Juist werd de soep neer gezet en Louise begon meteen te eten. Ze keek op toen ze de beker bier zag. Lastig, ze had nog nooit bier gedronken, stel je voor dat ze het heel vies vond! Dapper probeerde ze een slokje. Ze vond het niet lekker, maar ook niet bijzonder vies.

Dapper dronk ze de hele beker leeg, hoewel ze er wel de hele avond over deed. Ze wist wat er gebeurde als je te veel dronk. Dat wilde Louise voorkomen. Stel je voor, zij dronken! Straks praatte ze haar mond voorbij! Het was wel sterke bier en het was een grote beker, Louise voelde zich langzaam een beetje soezerig worden. Een paar mensen verlieten de gelagkamer al en Louise besloot ook haar bed op te zoeken. Ze kreeg een strozak aangewezen, gelukkig in het hoekje, en sliep die nacht tussen de mannen. Ze vond het geen prettig idee, maar ja. Ze moest toch wat!

's ochtends stond ze vroeg op, ze moest nog een heel eind rijden. Fluitend verzorgde ze Tristán en deed alvast zijn zadel op. Toen ze daarmee klaar was, ging ze ontbijten. Die ene man, Paul Browning, was ook al uit de veren. Hij vroeg waar de reis voor Louise heen ging.

“Naar Bruxan,” antwoordde Louise argeloos.

“Hé!” zei Paul, “ik ook al! Zullen we samen reizen?”

Dat wilde Louise liever niet, maar ze kon geen nee zeggen.

“Oké...”

Louise bond de zak op haar rug en ging naar buiten. Tristán hinnikte toen ze hem besteeg. Paul keek verbaasd naar het mooie paard.

“Jij hebt een mooi paard!” zei hij toen.

Zelf pakte hij zijn eigen paard. Een oud, lelijk boerenpaard. Het paard kon Tristán amper bijhouden, dus was Louise wel genoodzaakt om Tristán langzaam te laten lopen, terwijl ze juist zo wilde opschieten. Louise hield Paul goed in het oog. Iets in haar zei dat hij iets van plan was. Louise voelde zich steeds minder op

haar gemak. Vannacht zou ze in het bos moeten slapen, er waren geen steden tussen Zamori en Bruxan, of ze zou om moeten rijden. Het gebied werd steeds bosrijker. Op het laatst stonden ze midden in een woud. Het zag er griezelig uit. Stapvoets liepen de paarden door. Plotseling hield Tristán in. Louise voelde meteen dat er wat was. Ze draaide zich vliegensvlug om en zag hoe een paar mannen uit de struiken kwam stormen. Ze hadden zwaarden in hun handen. Louise was bang; ze had geen wapen. Hoe moest ze zich nu verdedigen?

Achter haar had Paul meteen zijn zwaard getrokken. Hij had het voordeel net iets boven de rovers uit te komen op zijn paardje. Een rover liet Paul in de steek. Hij rende naar Tristán. Louise zag angstig hoe hij zijn zwaard in zijn gevest deed. De man stak zijn hand naar haar voet uit. Hij wilde haar van het paard sleuren! Meteen hief Tristán zich op de achterbenen en steigerde wild. De rover sprong geschrokken een stapje achteruit. Maar Louise wist dat Tristán niet veel kon doen voor haar. Ze zouden hem kunnen schieten, Louise zag iemand met een pijl-en-boog. Ook zou hij niet weg kunnen rennen. Ze zouden onherroepelijk verdwalen in dit woud. Je kon hier trouwens helemaal niet wegrennen, het was te dicht begroeid.

Louise keek angstig toe hoe de man zijn hand weer uitstreekte naar haar voet. Ze gaf hem een harde trap, hij sprong even achteruit, maar kwam toen weer dreigend naar voren. Louise wist dat ze het zou verliezen zonder wapens. Opeens was Paul daar. Hij had de andere twee rovers uitgeschakeld met zijn zwaard en stormde nu op de roverhoofdman toe. Het zwaard raakte hem op zijn arm. Louise draaide zich kokhalzend om.

Afschuwelijk, zoals mensen soms worden afgeslacht. Maar ja, Paul had wel haar leven gered. Toch vond ze het nog niet fijn dat hij er was. Oh, ze was hem wel dankbaar, maar toch had Louise er geen goed gevoel bij.

Ze lieten de rovers achter zich liggen en reden verder door het bos. Het werd al snel donker, dus gingen ze maar slapen. Paul en Louise sliepen op de harde bosgrond. De volgende dag moesten ze

weer verder rijden. Het was aan het begin van de middag toen ze bij een drukke weg kwamen. Die weg lag dwars door het woud heen. Er reden veel karren en Louise besloot hem hier weg te jagen. Eerst probeerde ze het vriendelijk:

“Zeg Paul, ik ben je heel dankbaar dat je mijn leven hebt gered, maar ik heb voor de rest niet zo'n behoefte aan jou gezelschap.” Ze keek naar zijn gezicht en zag hoe haar woorden uitgewerkt werden. Zijn ogen stonden plotseling sluw.

“Jaaa... maar ik wil een vergoeding,” zei hij.

Hij stak zijn hand op. Louise beet op haar lip. Dat had ze al gedacht.

“Nee,” zei ze kort. “Ik geef je geen geld. Ik heb maar heel weinig.”

“Dan je paard.”

“Ja, daag! Ik geef Tristán heus niet aan jou!” riep Louise kwaad. Ze zag hoe hij zijn zwaard trok. Louise trok even wit weg.

“Beste Luke!” riep hij, “geef me je geld, of...”

Hij maakte een onheilspellend gebaar met zijn zwaard.

“Nee!” riep Louise. “Nooit!”

Ze zag hoe Paul het zwaard weer weg stopte en er een dolk voor in de plaats pakte. Hij keek haar even grijnzend aan, toen stak hij razendsnel toe.

“Nee!” gilte Louise. “Tristán!”

Tristán zakte in elkaar, Paul had hem in zijn ene achterbeen gestoken. Louise trilde van woede en angst. Snel sprong ze van het gevallen paard af. Paul was sneller en greep haar bij de arm.

Louise wilde zich losrukken, maar Paul hield haar stevig vast. Hij draaide haar handen op haar rug. Louise was bang, wat moest ze doen? Onbewust kwam ze iets naar boven en stampte toen uit alle macht op zijn voet. Hij liet haar even los.

“Ah! Jij lelijk...”

Van die tijd maakte Louise handig gebruik. Ze rekte zich uit en prikte hem toen snel in de ogen. Van pijn en woede viel Paul achterover, de bosjes in. Louise keek naar Tristán. Wat moest ze doen? Ze scheurde een stuk van haar jas en bond dat snel en

vakkundig om Tristán's been. Tristán was een sterk paard, hij kwam meteen overeind. Maar nu moesten ze toch écht weggaan. Louise liep langzaam naast Tristán de grote weg op. Waar moest ze heen? Wat moest ze doen met haar gewonde paard? Ze schoot een vrouw aan.

“Mevrouw, weet u waar ik hulp kan krijgen voor mijn gewonde paard?”

“Is hij gewond? Hoe komt dat?”

“We zijn overvallen in de Bruxanse bossen.”

“Ach toch! Nou, naar Bruxan is het nog wel een eindje, hoor. Normaal zou je er nu eind van de middag kunnen zijn, maar in jouw geval... Wacht eens, een eindje verderop staat een kleine burcht. Vandaar uit bestrijden ze de rovers van de Bruxanse Bossen, er zitten er erg veel. Daar kunnen ze wel voor je paard zorgen.”

“Hoe ver is dat?”

“Tja... een halfuurtje reizen? Zo iets denk ik.”

“Goed, bedankt mevrouw!”

“Dag jongen!” groette de vrouw.

Louise zuchtte. Een halfuur! Hoe hield ze dat ooit vol? Ze keek naar Tristán's been. Hij had het nú al moeilijk. Ze haalde haar schouders op. Het moest maar.

Langzaam begonnen ze aan hun tocht. Ze kwamen maar heel langzaam vooruit. Tristán begon steeds moeilijker te lopen. Louise was bang dat hij kreupel zou worden. Ze hield van hem als een vriend. Haar lieve paard, kreupel! Vreselijk! Ze rustten veel, maar toch zag Louise eindelijk een paar torens. Zou dat de burcht zijn? Ze kwamen om de bocht. Ja! Het was de burcht! Eindelijk kwamen ze bij de poort. Louise sleepte zichzelf naar binnen. De wachters zagen haar aankomen en een van hen klom snel de toren af en kon haar nog net opvangen voor ze in elkaar zakte. Ook de andere wachter kwam naar beneden en hij nam Tristán mee naar de stallen. Daar verzorgde hij hem goed. Ook Louise werd meegenomen. In een grote zaal kreeg ze wat eten en drinken. Voor haar zat de burchtheer.

“Dag jongen,” zei die.

“Hoe heet je?”

“Luke... Luke Anderson.”

“Wat is er gebeurd?”

“De Bruxanse Bossen heer. Ik werd overvallen.”

De burchtheer trok zijn wenkbrauw op.

“Ze namen je paard niet mee, maar verwondden het? Dat is vreemd!”

“Nou, kijk, het zit zo!” zei Louise. “Een reisgenoot was tegen mijn zin met mij mee gegaan. Toen de rovers kwamen, bevrijdde hij me van hen. We kwamen bij de grote weg en toen ging hij weg, maar wilde ook een vergoeding hebben! Ik wilde dat niet en toen verwondde hij mijn paard.”

“En toen ben je vanaf daar helemaal hierheen komen lopen?” vroeg de burchtheer verbaasd.

Louise knikte.

“Wat moest ik anders?”

“Hoe heette die man?”

“Paul Browning...”

“Oh, die!” zei de burchtheer minachtend. “Die berooft iedereen in die buurt. Je bent zeker onbekend in deze streek?”

Louise knikte.

“Ik ben er nog nooit geweest.”

“Nu, je mag hier blijven tot je paard weer beter is, oké?”

Louise knikte. De burchtheer riep een van de bedienden.

“Ga maar met haar mee,” zei hij tegen Louise.

Louise liep achter de vrouw aan naar een van de gebouwen. Ze liep door een lange gang en stopte voor een deur. De vrouw opende de deur.

“Dit is je kamer!” zei ze.

Louise bekeek hem. Hij was niet groot, er stond een bed en er was een bak met water. Daar kon ze zich wassen, begreep ze.

“Ga maar naar bed,” zei de vrouw gemoedelijk.

Louise knikte.

“Hoe heet de burchtheer eigenlijk? Wie is hij?”

“De burchtheer, dat is Michael Thomson. Hij bestrijdt de rovers in de Bruxanse Bossen.”

Louise knikte, dat wist ze eigenlijk al.

“En wie ben jij?” vroeg de vrouw nieuwsgierig.

“Ik ben Luke Anderson,” zei Louise.

“Goed. Dag Luke!”

De vrouw sloot de deur. Uitgeput viel Louise neer op haar bed. Ze schopte haar laarzen uit en trok de hoed van haar hoofd. Ze trok de deken over zich heen en sliep meteen in.

Enkele weken gingen voorbij voordat Tristán helemaal genezen was. Gelukkig was hij niet kreupel geworden, hij was weer helemaal de oude. Nu wilde Louise natuurlijk graag weg. Ze ging naar Michael, de burchtheer, en vroeg of ze mocht gaan. Ze had hem de laatste tijd veel geholpen. Ze hoopte dat hij 'ja' zou zeggen. Stel je voor dat ze hier nog moest blijven! Daar had ze echt geen zin in. Ze wilde nu eindelijk Tristán Hallet zien. Ze vroeg hem, of ze mocht gaan. Michael zei dat hij haar wel begreep, maar hij had toch bezwaar. Het was winter en de sneeuwstormen zouden al snel komen. Hoe zou het met Tristán gaan? Oh, hij was wel beter, maar toch...

Louise haalde haar schouders op.

“Het zal vast wel lukken!” zei ze.

De burchtheer betwijfelde het, maar hij kon niet zeggen dat ze moest blijven. Dat was haar keus! Ze was vrij, ze zou haar eigen leven moeten regelen. Maar mocht hij haar weg laten gaan in dit gevaarlijke seizoen? Was het niet zijn taak om haar tegen te houden?

Toen Louise met alle geweld toch wilde gaan, haalde Michael zijn schouders op. Dan moet ze het zelf weten, hoewel het heel dom is. Louise haalde haar kaart van Tamnick te voorschijn. Ze vroeg hoe ze het beste kon reizen. Michael raadde haar aan meteen naar Clorvur te gaan.

“Anders ga je naar Bruxan en om verder te gaan moet je toch naar Clorvur. Je zou dan precies op dezelfde weg weer terug gaan naar Clorvur!”

Louise knikte.

“Ik moet dus naar Clorvur. Hoe raadt u verder aan te reizen? Ik moet naar Lesorith.”

“Ik denk dat je het beste van Clorvur naar Marhab kan gaan en dan van Marhab naar Lesorith. Het is een beetje om, maar je mist dan de Clorvurser Bossen, ze zijn nog gevaarlijker dan de Bruxanse.”

Louise dacht even na. Het klonk goed, maar Marhab...

“Nee!” zei ze toen. “Ik wil niet naar Marhab. Is er geen andere route?”

“Waarom wil je niet naar Marhab?” vroeg Michael verbaasd. “Dat is onze hoofdstad! De hoofdstad van Tamnick! Waarom wil je daar niet heen?”

“Daar wonen mensen die ik liever niet tegen wil komen,” zei Louise kort.

“Maar Luke! Wat is er met jou aan de hand? Waarom ben jij nu aan het reizen? Mag ik dat weten? “

Louise keek hem grimmig aan. Toen zei ze:

“Oké. Als u het zo graag wilt weten... zie hier!”

Met een ruk trok ze de cowboyhoed van haar hoofd. Haar lange zwarte haar viel in golven op haar schouders. Michael keek haar vol verbazing aan.

“Ben je een meisje?!”

“Ja, ik ben Louise Duncan.”

Toen vertelde ze het verhaal van haar jeugd totdat ze uitgehuwelijkt werd aan Michael. Nu begreep hij haar.

“Kom morgen bij me terug,” zei hij moe.

Louise trok de cowboyhoed over haar hoofd heen en verborg haar haar eronder. Ze zou gaan kijken bij Tristán.

Het paard keek haar verlangend aan toen ze er kwam.

“Ja, jij wil ook weer weg, hè!” zei Louise tegen hem.

Ze gaf Tristán wat voer en liep de burcht weer in. Ze verveelde zich onnoemelijk. Wat moest ze hier nou doen?! Ze besloot haar

spulletjes in te pakken. Wie weet, mocht ze morgen tóch weg van Michael. Dan moest ze natuurlijk wel klaar zijn. De zak met spullen zette ze naast haar bed. De landkaart zat er in, haar geld, wat kleren en enkele dingen die ze voor de verzorging van Tristán nodig had. Toen ze daarmee klaar was, ging ze een beetje voor het raam hangen. Er kwamen donkere wolken aan, Michael had gelijk, het zou vast gaan sneeuwen.

Het werd koud voor het raam. Nog even keek ze. De wolken kwamen steeds dichterbij. Louise tuurde door het raam. Plotseling vloog er wat wits tegen. Louise schrok, wat was dat?! Ze keek nog eens goed, oh, het was maar een sneeuwvlok. Was ze daar bang voor? Ze moest om zichzelf lachen, maar nu werd het wel heel koud bij het raam. Het hout van de kozijnen sloot niet goed af. Door de kieren kwam de koude wind naar binnen.

Louise huiverde en ging naar bed. Het was te donker om iets te zien. Als ze gezelligheid wilde, moest ze naar de grote zaal. Alleen moest ze dan door die lange, donkere gangen waar je geen hand voor ogen zag. De grote zaal was de enige kamer waar goed gestookt en verlicht werd. Ze kroop onder de dekens en keek boven het randje uit naar de troosteloze wereld om haar heen. Het was middernacht toen ze weer wakker werd. Ze had vreselijke honger. Ach ja, ze was 's middags in slaap gevallen! Ze stond op en keek of er nog ergens iets eetbaars was. Hé! Daar stond een bord met eten bij de deur. Die hadden ze zeker gebracht en daar neer gezet omdat ze sliep. Ze begon snel te eten; het was koud en zijzelf was ook al door en door koud. In de kast vond ze een deken en die trok ze over zich heen. Maar nog steeds had ze het koud in bed en ze kon niet slapen. Ze ging weer uit bed en keek door het raam. Het was opgehouden met sneeuwen! Wel was al het land dat ze zag bedekt door een dikke laag sneeuw. Hoe dik zou het zijn? De grote boom die voor de burcht stond, was niet meer zo heel groot. Had het echt zo hard gesneeuwd? Hoe kon ze daar dan ooit doorheen? Straks moest ze hier de hele winter blijven! Een angstig gevoel be kroop haar. De hele winter hier in deze saaie burcht! Afschuwelijk!

Hé, ze had toch nog geslapen! Dat merkte Louise toen ze 's ochtends wakker werd. Ze had nog lang wakker gelegen, maar was dus toch nog in slaap gevallen. Ze geeuwde. Er was iets vandaag, maar wat? Oh ja! Ze moest naar Michael toe. Ze schoot in haar kleren en deed de deur van haar kamer open. Het was al een hele drukte in het kasteel. Bedienden liepen af en aan. Met een paar sprongen nam Louise de trap. Hup, die gang nog door... Ze kwam in de grote zaal, daar zat Michael. Hij keek haar strak aan. "Je mag gaan," zei hij.

Louise keek hem verbaasd aan. Mocht ze gaan? Het was toch erg gevaarlijk?

"Ik," stotterde ze, "ik dacht dat..."

Michael knikte langzaam.

"Het is gevaarlijk, ja. Maar ik weet dat je dapper bent, daar hebben we er meer van nodig in ons land."

"Wat?"

Verbaasd keek Louise Michael aan.

"Ja, je bent dapper. Alles ontvlucht je, het enige wat jij wil is vrij zijn! Toch wil ik niet dat je gevaar loopt. Dappere mensen moeten geen gevaar lopen. Anders kunnen ze andere gevaren niet oplossen. Ik geef jou een escorte mee."

"Wat?" herhaalde Louise. "Gewapende mannen, voor mij?!"

"Ja," knikte Michael tevreden. "Als je het wilt, kun je morgen vertrekken. Er zullen twee gewapende mannen tot Lesorith mee gaan, zodat je ook niet door Marhab hoeft. Dan kun je gewoon veilig door de Clorvurser Bossen. Nou, wat vind je er van?"

"Fantastisch!" zei Louise ademloos. "Wat wilt u er voor hebben?"

"Niets!" zei Michael. "Nee, wacht!" Hij schoot in de lach.

"Als je ooit nog een zoon krijgt, is hij even dapper als jij, weet ik zeker! Stuur hem daarom alsjeblieft naar dit kasteel, dan kan hij opgeleid worden."

"Opgeleid?!"

“Ja, misschien iets in het leger, of burchtheer of iets dergelijks. Dan hebben we een dapper iemand die de rovers van de Bruxanse Bossen durft te ontmaskeren!”

Louise schoot in de lach.

“Misschien trouw ik wel niet eens, of krijg ik geeneens jongens.”

“Ik zei toch ook, áls je ze krijgt!” lachte Michael. “Maar, ga nu je spullen maar inpakken.”

Louise werd rood.

“Dat heb ik al gedaan.”

“Gedaan?”

Michael trok zijn wenkbrauw op. Louise knikte.

“Ik hoopte al dat ik weg mocht dus...”

“Aha. Je verveelt je hé?”

“Hoe weet u dat?” vroeg Louise verbaasd. “Ja...!”

“Hoe zou ik dat toch weten! Wil je een rondje maken op je paard om te zien of hij goed loopt?”

Louise knikte verheugd. Ze liep met Michael mee naar de stallen. Ze zadelde Tristán en sprong in het zadel. Ze klakte met haar tong en meteen was hij weg. Eerst liep hij een rondje, toen dravend en als laatste galopperend.

“Wat een prachtig paard!” riep Michael. “Het lijkt wel alsof hij totaal geen last heeft van de sneeuw!”

Dat was zo, Tristán liep even goed met sneeuw als met gras.

“Tjonge,” zuchtte Michael, “ik wilde dat ik zo'n paard had!”

Hij streek Tristán over zijn neus. Ook Tristán hinnikte blij. Trots zat Louise bovenop haar paard. Hoog verheven zat ze daar, alsof ze de koningin was!

De volgende dag maakte Louise zich klaar voor vertrek. De twee soldaten waren de beide wachten die haar hadden geholpen toen ze net aankwam in de burcht. Zij zouden met haar mee gaan. Ze namen voldoende eten en drinken mee. Het zou een moeilijke tocht worden, maar Louise had er zin. Heerlijk, ze zou naar Tristán gaan! Opeens schoot er een heldere gedachte door haar hoofd. Ze zei nu wel telkens dat ze naar Tristán ging, maar dan?

Daar kon ze toch ook niet eeuwig blijven wonen? Wat moest ze dan doen? Waarom ging ze eigenlijk naar hém en niet naar Alex of zo? Zo zat ze na te denken met haar hoofd in de handen tot een van de wachters kwam.

“Kom je?” vroeg hij. “We gaan!”

Louise sprong meteen op. Met z'n tweeën klommen ze de steile trappen af, naar beneden. Ze bedankte de goede Michael Thomson en ging toen naar de stallen. Daar stonden de drie paarden al klaar. Het avontuur kon beginnen!

De drie sprongen op hun paarden. Ze zwaaiden gedag tegen Michael. Tristán hief zich op de achterbenen en hinnikte wild.

Louise bleef onverschrokken op hem zitten. Een van de wachten zette zijn paard aan en weldra volgden ook de andere twee.

“We gaan eerst naar Clorvur, en als het weer morgen goed is naar Redovia en van Redovia naar Lesorith.”

Huh? Redovia?

“Waarom gaan we niet meteen naar Lesorith vanaf Clorvur?”

“Vanaf Redovia loopt een grote weg naar Lesorith, dan gaan we sneller en het is veiliger. Of wil je liever over bospaadjes half door het moeras?”

“Nee, natuurlijk niet! Als het anders kan...”

“Het duurt misschien een of twee dagen extra, maar dat maakt toch niet uit?”

De wacht keek haar vragend aan. Louise schudde haar hoofd.

“Die paar dagen maken niet uit, nee.”

Even later merkte de andere wacht op:

“Jíj hebt een goed paard! Hij merkt geloof ik niets van de sneeuw!”

Louise grijnsde.

“Ja, het is een fantastisch paard!”

“Dat wil ik best geloven,” grinnikte de wacht. “Trouwens, je mag je haar nu wel los laten hangen hoor! “

Louise keek op.

“Heeft Michael het verteld?”

De mannen knikten.

“Niemand kent je hier en je bent onder begeleiding van ons, dus mensen zullen niet verbaasd opkijken.”

Louise trok blij de cowboyhoed van haar hoofd. Haar zwarte haar wapperde er onder uit. Meteen zette ze hem weer op.

“En die jongens kleren dan?”

Een van de wachten haalde zijn schouders op.

“Wat maakt dat nou uit. Daar kijken ze heus niet naar, hoor. Of je moet graag in dameszit rijden!”

Louise schudde geschrokken haar hoofd.

“Nee, alsjeblieft niet. Dit is honderd keer beter!”

Daaropvolgend vroeg ze meteen:

“Hoe heet je eigenlijk?”

“Ik ben John Cartier en dat is Mike Harrington.”

“Ik ben Louise Duncan, maar dat wist je waarschijnlijk al.”

John knikte.

“Ja! Of Luke Anderson!”

Louise moest lachen om die naam.

“Noem me maar lekker Louise, hoor!”

Aan het eind van de middag bereikten ze Clorvur.

“Mike, jij hebt dit toch eerder gereden?” vroeg John.

Mike knikte.

“Ja, hoezo?”

“Weet jij een goeie herberg?”

“Natuurlijk, ik ben helemaal tot uw dienst!”

Ze reden Clorvur binnen. Direct moesten ze achter elkaar gaan rijden, omdat de wegen er erg smal waren.

“Tjonge!” zei John. “Wat een rot stad is dit zeg!”

Louise gaf hem gelijk. Het was een vieze stad met enkel kleine steegjes. Hoewel het er van buiten best mooi uitzag. Dat waren waarschijnlijk de huizen van de hoge pieten die ze dan had gezien. Ze moesten een eind rijden tot ze Mikes herberg vonden. In tegenstelling tot de stad was de herberg schoon en opgeruimd. Het waren kleine ruimtes, maar het zag er binnen erg gezellig uit. De waard kwam meteen naar hen toe en wees hen een plekje. Hij nam

de paarden die nog buiten stonden de stal in en gaf ze voer. Ondertussen werden de drie binnen stevig verwend door de waardin. Alle drie kregen ze een groot bord met eten. Er werd schuimend bier voor de mannen ingeschonken en Louise vroeg of zij water mocht. Dat mocht natuurlijk en even later zaten ze heerlijk te eten.

Het was niet druk in de herberg, dus toen ze het op hadden konden ze lekker met z'n allen om het haardvuur heen zitten. Ook de waard kwam er even later bij. Hij vertelde hen verhalen over Clorvur. Ook vond hij het vreemd dat ze nu nog reisden in de sneeuw. Het was niet voor niets zo rustig in de herberg! Louise luisterde vol pret naar de verhalen van de waard. Wat kon die man humoristisch vertellen zeg! Om de seconde lagen ze wel in de lach om de grappen die hij maakte. Louise vond het een leuk idee dat de man zulke grappen maakte over zijn eigen stad!

Vrolijk gingen ze later naar bed. Ze kregen aparte kamers, dat was bijzonder. Anders waren de aparte kamers voor hoge gasten en sliepen gewone mensen in de grote slaapzaal. Het was zeker niet druk.

Dat merkten ze de volgende dag ook toen ze de man wilden betalen. Hij was helemaal blij met het geld en liet het meteen aan zijn vrouw zien. De waardin zei:

“Nee, dat kun je niet aannemen, dat is veel te veel!”

Louise vond het niet veel, in de meeste herbergen betaalde je nog meer.

“Die man moet van weinig leven!” zei John dan ook toen ze vertrokken.

“Maar hij is er tevreden mee,” zei Louise.

“Dat is zo,” gaf John toe.

Ze spoorden de paarden aan. In de verte zagen ze donkere wolken aankomen.

“Dat wordt sneeuw,” zei Mike somber.

“Ik hoop dat we Redovia halen,” voegde John er aan toe.

Hij keek bezorgd naar de lucht.

“We zijn nu halverwege...”

Louise tuurde voor zich. Wat was dat? Ze zag iets glinsteren.

“Wat is dat?” vroeg ze aan Mike.

“De Gramme!” riep die. “John, de Gramme!”

Op dat moment begon het te sneeuwen. Grote sneeuwvlokken dwarrelden naar beneden. Nog harder lieten ze de paarden lopen. Toen stonden ze voor de oever van de Gramme. Vol verbazing keek Louise naar de rivier. Hoge ijsschotsen knalden heen en weer door het water. Ook Mike en John keken verbaasd.

“Mike?”

“Ja...”

“Wat moeten we doen?” vroeg John.

Louise keek naar John. Wist hij ook niet wat ze moesten doen?

Hoe kwamen ze dan ooit uit deze sneeuwstorm?

Mike zuchtte.

“Ik had gehoopt dat de Gramme ijsvrij was, maar zo kunnen we er niet door heen...”

“Wat moeten we dan doen?” vroeg John paniekerig.

Louise verbaasde zich over hem. Wás hij wel een soldaat? Hij deed zo angstig... Soldaten moesten toch juist alles kunnen en willen doen? Ze vond Mike veel aardiger, ook omdat juist h́j het was geweest die haar had opgevangen toen ze neerviel bij de poort van het kasteel.

Mike hield zijn hoofd koel.

“We moeten langs de Gramme blijven rijden totdat we bij de brug komen.”

“Hoe ver is dat?”

Mike haalde zijn schouders op.

“Ik denk dat we het best nu kunnen gaan rijden, er gaat alleen maar tijd verloren,” zei hij toen.

Louise knikte. Ze spoorde Tristán aan. Naast elkaar reden ze langs de Gramme, Louise in het midden. Ze keek naar de woeste rivier. Was dit de rivier waar zij met haar oma aan had gewoond? Ze kon het bijna niet geloven. Langzaam vorderden ze. Ze moesten tegen de wind in. De ijzige vlokken deden pijn in hun gezichten.

“Het gaat zachter sneeuwen!” merkte Louise opeens op. Dat was zo, langzaam aan werd de sneeuwjacht minder. Er was nu sneeuw op de vorige sneeuwlaag gevallen en het begon al snel vast te vriezen. Het werd steeds gladder langs de rivier. De paarden liepen steeds langzamer, ze hadden maar weinig grip op de bodem. Plotseling klonk er een luide gil. Louise hoorde het paard waar John op zat wegglijden over het ijs. Een harde plons... Direct stond Tristán stil. Mikes paard volgde iets later.

“Waar is John?” bracht Mike hijgend uit.

Met een sprong was Louise van haar paard en bekeek de rivier. Ze zag John bovenkomen.

“Tristán?” zei ze smekend.

Ze wist dat als John langer in dat water zou blijven, hij zou bevriezen. Ze zag zijn gezicht langzaam blauw worden. Met een ruk draaide ze zich om naar Tristán en fluisterde enkele woorden in zijn oor. Direct sprong Tristán de rivier in. Mike stond vastgenageld aan de bodem.

“John!” bracht hij moeizaam uit.

Het paard van John kwam met de benen op de oever, maar kwam er verder niet uit. Louise hielp hem een handje door aan z'n hoofdstel te trekken en toen stond het paard druipnat op de oever. Louise en Mike letten al niet meer op hem, maar keken naar Tristán. Die stond naast de oever te wachten op Louise. Louise sprong op zijn rug. Tristán zwom razendsnel naar John toe. John stak zijn arm uit en kon net het hoofdstel van Tristán te pakken krijgen. Meteen zwom Tristán kriskras tussen de ijsschotsen door. Maar John kon hem niet meer houden en liet het hoofdstel los. Louise kon John nog net vasthouden en sleurde hem bovenop Tristán.

Tristán zwom snel naar de oever. Mike ving John op en met een sprong was Tristán ook op de oever. Louise klom van haar paard af en ze schroefde de dop van haar fles. Ze hoopte dat het water erin nog warm zou zijn en goot een beetje in Johns mond. Het was lekker warm en ze zag Johns blauwe kleur langzaam verdwijnen.

Mike en Louise keken zwijgend toe hoe John langzaam overeind kwam. Louise had het vreselijk koud en Mike sloeg een deken om haar en John heen. De paarden werden drooggewreven met een dikke doek.

“We moeten verder,” zei Mike tegen Louise. “Maar John kan niet op zijn eigen paard. Alleen...”

Hij aarzelde.

“Mijn paard is echt niet sterk genoeg om hem te houden. Denk je dat Tristán...?”

Louise knikte.

“John mag bij mij op Tristán.”

“Nee, nee, dat hoeft ook niet. Ik wil ook wel op Tristán gaan, mét hem. Jij bent ook al in die rivier gegaan.”

Louise schudde resoluut haar hoofd.

“Nee, John mag wel bij mij. Als jij Johns paard nou meeneemt.”

Na enig aandringen stemde Mike in. Louise ging op Tristán zitten, met John voor haar. Hij had nog steeds zijn normale kleur niet terug en had zijn ogen dicht. Louise was bang dat hij erg ziek zou worden. Mike en Louise zetten hun paarden aan en daar gingen ze weer.

Eindelijk bereikten ze de brug. Het was er stil. Er was geen mens te bekennen. Moeizaam kwamen ze over de Gramme. Nu nog naar Redovia. Het was al donker toen ze eindelijk uitgeput in Redovia kwamen. Alle herbergen die ze tegenkwamen, zaten op slot en de waarden waren niet van plan die open te doen voor een paar halfzieke reizigers.

“Ken jij niet iemand in Redovia?” vroeg Mike aan Louise.

Louise knikte.

“Sam,” zei ze langzaam, “en Tessa. Ik weet alleen niet waar ze wonen.”

“Vraag het!” zei Mike dringend. “Anders houden we het niet meer”

“En hij al helemaal niet!” zei hij, terwijl hij naar John wees.

Plotseling zag Louise iemand lopen. De man haastte zich naar zijn huis. Meteen zette Louise haar paard aan en hield de man staande.

“Weet u waar de familie Cooke woont?” vroeg ze.

De man keek op. Een meisje, hoog op haar paard dat zo laat naar iemand toe moest? Hij schudde zijn hoofd, maar zei toen:

“Welke bedoel je, we hebben er twee.”

“Die, die een meisje in huis hebben gehaald van mijn leeftijd. Ze heet Tessa.”

“Oh die!” zei de man. “Daarheen!”

Hij wees Louise de plek en Louise en Mike reden er heen.

Aarzelend klopte Louise op de deur. Na een poosje werd die geopend door een chagrijnige man.

“Wat moet je?” vroeg hij onvriendelijk.

Louise vertelde het hele verhaal. Eerst geloofde de man haar niet, maar uiteindelijk mochten ze toch binnen komen.

Tessa en haar tante werden wakker gemaakt. Tessa was heel blij toen ze Louise zag, maar schrok erg van John. Het vuur in de haard werd opgepookt. Langzaam werd Louise weer warm. Ook John kreeg eindelijk zijn normale kleur weer terug. De tante van Tessa maakte snel warme snoel, die de drie dankbaar opdronken. Het was donker in de kamer, dus stak Tessa's oom snel een paar kaarsen aan. Louise was nog dichterbij het vuur gaan zitten. Wat lekker warm was het!

“Louise!” riep Tessa opeens.

Louise keek om.

“Wat is er?”

“Wat is er met je haar gebeurd!” riep Tessa verontrust.

Mike keek verbaasd naar Louise. Had ze eerst ander haar of iets dergelijks? Louise lachte kort.

“Mijn vader heeft het zwart geverfd. Anders wilde Henry niet met me trouwen.”

“Alsof ik dat wel wilde,” liet ze er somber opvolgen.

“Dus... je vader heeft het zwart geverfd, tegen jouw zin? Hoe kan hij!” riep Tessa kwaad. “En je moest trouwen? Met wie dan? Waarom?”

“Henry Johnson, sorry hoor, maar ik ben vreselijk moe.”

“Ach kind,” zei Tessa's tante bezorgd. “Ga maar snel naar bed!”

Louise verbleef een hele week bij Tessa's familie. Ze vond het fantastisch om weer bij Tessa te zijn. En weer moest ze haar hele levensgeschiedenis vertellen. Wat leek het kamp plotseling ver weg! Mike en John hadden haar verbaasd aangekeken toen ze hen vertelde dat ze eigenlijk rood haar had. Op een dag ging Louise met Tessa mee om inkopen te doen op de markt.

“Woont Sam hier nog steeds?” vroeg Louise geïnteresseerd.

Tessa knikte en werd rood.

“Wat is er?” vroeg Louise nieuwsgierig aan haar vriendin. “Is er wat tussen jullie?”

Tessa knikte.

“Waarschijnlijk gaan we over twee jaar trouwen.”

“Wát? Serieus?!”

“Ja... Je vindt het toch niet erg, hé?” vroeg Tessa toen angstig.

“Nee, joh, natuurlijk niet! Waarom zou ik dat erg vinden? Ik vind het juist heel leuk! Denk je dat we hem vandaag nog zien? Morgen gaan we weg.”

“We kunnen wel even naar hem toe gaan,” stelde Tessa voor.

Ze haalden de boodschappen en liepen naar het huis waar Sam woonde. De deur werd open gedaan door een oude man.

“Sams opa,” fluisterde Tessa tegen Louise.

Ze kwamen in een ruime woonkamer. Daar zat Sam. Hij keek verbaasd op toen hij Tessa en Louise zag.

“Sam!” begon Tessa meteen. “Dit is Louise!”

“Wat? Echt waar?”

Louise knikte lachend en omarmde hem.

“Wat ben jij veranderd!” zei ze.

Daar moest Sam om lachen.

“Jij niet dan? Ik herkende je niet eens, wat heb je met je haar gedaan?”

En voor de zoveelste keer vertelde Louise haar verhaal.

Ondertussen bekeek ze Sam van top tot teen. Hij was groter geworden. Hij was breed en had kort, blond haar. Even kletsten ze

vrolijk me elkaar. Toen vroeg Sam of ze misschien nog iets van hun andere vrienden had gemerkt. Louise moest even slikken.

“Alleen van Loek...” zei ze langzaam. “En jullie?”

“Wij hebben ze allemaal nog eens gezien, behalve jij en Loek. Waar heb je Loek gezien?”

“In Marhab,” zei Louise zacht. “Ik was op de markt. Hij ook, hij... hij...”

Louise boog haar hoofd. Tessa legde een arm om haar heen.

“Nou?”

“Hij, hij beroofde een oude man.”

Met een ruk schoot Sam omhoog.

“Nee! Hebben we hem daarvoor mee genomen uit het kamp?”

schreeuwde hij onbeheerst. “Om weerloze mensen te beroven?”

Louise zuchtte.

“Ik moest daar ook steeds aan denken. Mijn oma gaf mij uitkomst.

Ik was ook niet welkom bij mijn vader. Toch nam hij me op in zijn huis, enkel alleen om geld aan te verdienen. Als hij me op straat had gezet, wat had ik dan moeten doen? Nou?”

Sam zuchtte.

“’t Is allemaal gewoon zo moeilijk...”

Louise knikte. Maar ze wilde de gezelligheid niet verpesten en vroeg daarom hoe het met de anderen was. Tessa glimlachte.

“Alex is op jouw aanraden naar school gegaan, over een paar jaar gaat hij naar de universiteit.”

Louise grinnikte en telde even.

“Hij is nu twaalf jaar!”

Sam grijnsde.

“Weet je wat er met Sofie is?”

“Nee?”

“Die is getrouwd met de zoon van de man bij wie ze in huis woonde.”

“Ja?”

Louise schoot in de lach.

“Die Sofie! Zeventien jaar! Maar ja, dat is normaal hé. Op je zeventiende trouwen is normaal. Nou ja, ik blijf liever nog even vrijgezel!” lachte ze. “Hoe heet hij?”

“Bob Stuart, hij is vier jaar ouder.”

Louise schudde lachend haar hoofd.

“Sofietje, Sofietje toch!”

Toen keek Sam haar oplettend aan.

“En jij? Jij gaat naar Tristán...?” vroeg hij zacht.

Louise knikte.

“Ik dacht altijd dat jij wel met Alex zou gaan,” zei Tessa.

Louise keek met een ruk op.

Zwijgend liep ze later met Tessa naar Tessa's huis. Was dat zo? Wilde zij Tristán? Misschien had hij wel allang een vriendin. Was ze verliefd? Was ze verliefd zonder dat ze het wist? Had ze daarom steeds gezegd dat ze naar hem toe wilde? Ze zuchtte. Ze wist niets meer van zich zelf. En Alex dan? Hoe had ze hém gevonden, toen een paar jaar geleden in dat kamp? Het leek alsof Tessa haar gedachten raadde.

“Heeft Tristán een vriendin?” vroeg ze.

Toen schudde Louise resoluut haar hoofd. Hij had haar alleen over zijn wonderhand verteld. Hij had haar gekust, hij had voor haar gezorgd, hij had...

De volgende dag werd Louise vroeg wakker. Ze wist het meteen: Ze gingen vandaag weg! Ze trok haar kleren aan en ging naar beneden. John en Mike waren er al. John was weer beter, hoewel hij soms nog erg hoestte. Ook zij hadden zin in de reis. Tessa keek Louise verbaasd aan, toen ze in haar cowboy kleren verscheen. Ze zeiden elkaar gedag. Tessa's tante maakte wat eten klaar. Dat gaf ze mee aan Mike. Vanavond zouden ze Lessorith bereiken. Vanavond zouden ze bij Tristán zijn! Oh, nee. Ze zouden daar in een herberg overnachten en 's ochtends naar hem toe gaan. Achter Mike en John aan liep Louise naar buiten. Ze haalde Tristán uit de stal en zadelde hem. Tristán hinnikte wild. Hij was blij dat ze weer weg gingen. Ook John rende naar zijn trouwe paard. Mike deed

het wat rustiger aan. Louise nam een aanloop en met één sprong zat ze op haar paard, zonder de stijgbeugels te gebruiken.

“Zo!” riep Sam naar haar.

Hij was gekomen om de drie uit te zwaaien. Louise wachtte vol ongeduld tot Mike eindelijk ook in het zadel kwam. Ze staken hun hand op als groet, en daar gingen ze! De wijde wereld in, op weg naar hun eindbestemming.

Als eerst staken ze de Gramme over. Die was nog steeds even woest als een week geleden. Alleen was de lucht nu helder en er lag geen ijs op de weg. Nu lag er sneeuw; het had die nacht nog hard gesneeuwd. In flinke galop reden ze door. De paarden waren fit en konden heel wat hebben. Het leek alsof ze helemaal geen last hadden van het stuivende sneeuw. Eindelijk kwamen ze bij de Clorvurser Bossen. Daar was het vreemd rustig.

“De rovers zijn óf bang voor ons, óf ze zijn op de vlucht voor de sneeuw,” zei John.

Ze waren de bossen al bijna uit toen ze er toch een tegen kwamen.

“Die is vast verdwaald,” grinnikte Mike.

Dat was niet zo. Het was de beruchtste boef van de omgeving. Het gekke was, dat hij altijd in zijn eentje was. Nu zag Louise dat John tóch een goed soldaat was. Hij vocht snel tegen de rover en binnen de kortste keren was de rover de bossen weer in gevlucht. John kon dan bang zijn, zijn zwaard kon hij prima gebruiken!

Een warm gevoel ging door Louise heen toen ze de poorten van Lessorith zag. Het was al avond en de zon ging juist onder. De torens en muren staken scherp af tegen de oranje-paarse lucht. Achter elkaar reden ze de stad in. Het was een prachtige stad.

Mooie huizen en brede straten. De drie zochten een herberg. Ze hadden hun doel bereikt, ze waren in Lessorith! Louise was opgewonden. Iets belangrijkers moest nog komen: De ontmoeting met Tristán Hallet, die ze nu al jaren niet had gezien...

Hoofdstuk 9 (deel 1): Tristán Hallet

Louise zwaaide naar John en Mike. Het geld dat ze nog had, gaf ze aan hen, maar dat wezen ze af. Louise stak het maar weer in haar zak toen ze hoog en laag volhielden dat ze niets hoefden. Ze sprong op Tristán en liep door de straten. Ze vroeg waar Tristán woonde. Daar zag ze zijn huis. Een vreemd gevoel kwam op in haar buik. Tristán... Ze klom van Tristán af en klopte zenuwachtig op de deur. Die werd open gedaan door een jonge man. Het was Tristán niet, hoewel hij er erg op leek.

“Wie ben jij?” vroeg de man.

“Ik ben Louise Duncan... en u?”

“Milian Hallet.”

“Milian!”

Het was er uit voordat ze het besepte.

“Weet u waar Tristán is?”

“Tristán? Natuurlijk!” zei de man.

Hij wees naar een huis enkele straten verderop. Louise knikte even.

“Bedankt!”

Toen klom ze op haar paard en ging verder. Dit was dus Tristán's broer! Hij leek écht veel op hem, en hij praatte precies hetzelfde! Even later stond ze stil voor een ander huis. Weer klopte ze op de deur. De deur werd opengedaan door... Tristán!

“Louise!” riep hij verheugd.

Hij had haar dus onmiddellijk herkend, met haar zwarte haar.

“Tristán!” zei Louise zacht.

Tristán omhelsde haar.

“Gaat alles goed?” vroeg hij schor.

Louise antwoordde niet.

“Tristán...”

“Kom binnen!” zei hij.

Louise volgde hem. Het was een klein huis, maar mooi. In de woonkamer knapte een houtvuur. Tristán haalde wat drinken, toen kwam hij naast haar op de bank zitten.

“Dat ik jou nu zie!” zei hij. “Hoe lang is het geleden dat ik je heb gezien?”

Louise telde even.

“Drie jaar!”

“Jongens,” zei Tristán. “Dan moet je nu zeventien jaar zijn, of niet?”

Louise knikte.

“Heb je dat bijgehouden of zo?”

Hij knikte plagerig.

“Waar was je geweest? Ik bedoel, je woonde al een poosje niet meer in Dumousio, toch?”

Louise knikte en vertelde weer eens haar levensverhaal. Van de tijd bij vader Terry en Harry, bij Oma Duncan, Henry Johnson, haar ontsnapping, de tijd bij Bob... De overval van Paul, de burcht, de tocht van de burcht naar hier... Vol verbazing luisterde hij er naar.

“Nee zeg...”

Toen keek hij bezorgd naar haar haar.

“Kan dat zwarte er nog uit?”

Louise haalde haar schouders op.

“Ik hoop het!”

Tristán knikte.

“Het was zo fantastisch mooi rood haar... Dat paard van je heeft geloof ik dezelfde kleur, of niet?”

Louise knikte.

“Ja, raden hoe hij heet!”

Tristán haalde zijn schouders op.

“Tristán!” zei Louise terwijl ze rood werd.

“Heet hij Tristán?”

Louise knikte.

“Het was een nog een veulentje toen ik hem ontmoette, hij was van mijn oma. Ik mocht hem houden en een naam geven...”

“Dus toen heb je hem maar Tristán genoemd?”

“Ja.”

Tristán hing even achterover. Toen zei hij:

“Heb je honger?”

Louise haalde haar schouders op.

“Een beetje.”

“Wat vind je er van als we samen een eind gaan rijden en dan ergens iets gaan eten, op de prairie?”

“Leuk!”

Louise was meteen enthousiast. Ze streek door haar haar. Tristán keek haar even aan.

“Wil je niet eerst proberen of je dat zwart er uit krijgt? Je rode haar vind ik veel mooier!”

“Oké,” zei Louise aarzelend.

Ze werd naar een kamertje gebracht. Er stonden enkele tafels en teiltjes met water. Tristán sloot de deur en Louise begon zich te wassen. Ze gaf een schreeuw, zo opgewonden was ze. Een paar lokken waren rood! Het was er uit! Ze spoelde het water uit haar haar. Het was weer rood! Ze kon wel juichen van vreugde.

Ze liep de kamer uit naar Tristán. Zijn hand ging door haar haar.

“Fantastisch, Louise! Kom, ik heb mijn paard al gezadeld. Waar is jouw zadel?”

“Daar, ik heb het in de hoek neergelegd.”

Toen Tristán haar zadel wilde pakken, hield ze hem tegen.

“Ik rijd liever zonder zadel.”

Daar zat ze al op Tristán. Achter elkaar reden ze de stal uit, de stad door. Ze reden een eindje, toen kwamen ze in de open prairie. Het was een woest land. In de verte zag Louise de bergen. Oh, wat had ze dit gemist! Ook Tristán was blij. Hij begon hard te galopperen. Louise boog over hem heen, haar rode haar wapperde door zijn rode manen. Het leek alsof ze over de prairie vlogen. Tristán, die vlak achter haar reed, probeerde haar in te halen. Dat lukte niet, want de sneeuw stoof hem in het gezicht. Hij reed er met een boog omheen en kwam eindelijk langs haar. Samen galoppeerden ze over het sneeuwland. Tristán zag hoe Louise gelukkig was. Hij

kon niet zien, wat nou manen waren en wat nou Louise's haar was. Het was helemaal ineen gestrengeld en vloog door de wind... Na een lange tijd stopten ze.

“Ik ben zo gelukkig,” zei Louise. “Wat heb ik dit gemist! Bij oma Duncan deed ik dit alle dagen. Soms bleef ik gewoon een paar dagen weg. Ik ben zo blij dat ik weer vrij ben, en nu zal ik mijn vrijheid nooit meer af laten pakken, nooit!”

Zwijgend keek Tristán haar aan. Toen zei hij langzaam:

“Je redde mij van de dood, je zorgde voor de kleine Alex, je hielp je vrienden ook al wilden zij je vrienden niet meer zijn... Toen wist ik het zeker. Ik heb op je gewacht. Ik wist dat je zou komen!” Hij trok Louise naar zich toe en kuste haar.

“Maar, ik zal je vrijheid nooit van je af pakken. Ik zal zorgen dat niemand anders dat kan doen, wil je bij mij blijven?”

“Milian lijkt echt op jou!” zei Louise toen ze 's avonds weer thuis waren. “Jullie hebben precies dezelfde stem, hij ziet er alleen iets ouder uit. Hoeveel verschillen jullie?”

“Twee jaar, wanneer heb je hem gezien dan?”

“Vanochtend toen ik jou zocht. Ik klopte per ongeluk bij hem aan.”

Tristán grinnikte.

“Heb je nog iets van de andere vrienden gehoord?”

Louise knikte.

“Sam en Tessa gaan dus over twee jaar trouwen, Sofie is met Bob Stuart getrouwd, Alex gaat naar school, over een poosje naar de universiteit...”

“En Loek?”

“Loek Edwards is een dief.”

“Wát? Wát heeft hij gedaan?”

“Een oude man beroofd - onder mijn ogen. Ik had eigenlijk al vanaf het begin door dat er iets niet in orde was met hem. Als de anderen vertelden van: ik ga naar mijn oom, ik ga naar die, dan zat ie altijd troosteloos voor zich uit te staren.”

“Ik begrijp het,” zei Tristán. “Toch is het jammer van zo'n jongen. Eigenlijk zou je willen dat je een beter leven aan hem kon geven, maar ik kan het niet.”

Louise zuchtte treurig.

“Misschien heeft hij werk gevonden...”

Toen werd er op de deur geklopt.

“Wie kan dat nou zijn?” vroeg Tristán zich af.

Hij liep naar de deur en opende hem. Meteen sprong Louise op toen ze de gezichten zag.

“John! Mike! Wat doen jullie hier?”

Tristán keek verbaasd naar Louise. Kende ze hen?

“We komen afscheid nemen,” zei John. “We gaan zo weg.”

“Weg?” vroeg Louise verbaasd. “Nu? Het is al bijna donker en dan wil je naar Redovia?”

Ze tikte op haar hoofd.

“We kunnen met een boer mee rijden,” zei Mike, “John voelt zich niet zo lekker.”

“Oh!”

Mike boog zich naar Louise en omhelsde haar. John volgde zijn voorbeeld. John groette en ze liepen weg. Toen draaide Mike zich om.

“Als er iets is, Michael Thomson zal je altijd helpen. Zit je in gevaar, ga naar hem, hij zal voor je zorgen! Je bent altijd welkom bij hem, zoals ik Mike Harrington heet, en altijd zal blijven heten!”

“En zoals ik altijd John Cartier zal blijven heten,” vulde John aan. Toen draaiden ze zich weer om en verdwenen om de hoek.

“Wie waren dat?” vroeg Tristán, terwijl ze in de deur hen na stonden te kijken.

“Mike en John. De twee wachten die me hierheen hebben gebracht.”

“Oh! En die Michael?”

“Hun heer, hij heeft er voor gezorgd dat zij met me mee gingen en ik toch weg kon. Ook heeft hij Tristán beter gemaakt.”

Tristán knikte.

“Ik begrijp het,” zei hij peinzend. “Wil je nog iets te eten of drinken?”

Louise schudde haar hoofd.

“Nee, ik hoef niet.”

Ze geeuwde.

“Ik ben moe.”

“Kom maar mee,” zei Tristán. “Ik zal je je slaappleaats wijzen.”

Enkele dagen later gingen Tristán en Louise naar Milian, Trístáns broer. Hij was niet getrouwd, wel woonde Trístáns en Milians moeder daar bij hem. Trístáns moeder feliciteerde Tristán en Louise. Ze vond dat haar zoon een goed meisje had uitgekozen. Ja, Tristán had Louise vertelt dat hij verliefd op haar was, al vanaf het begin dat hij haar had gezien. En ook Louise wilde niet meer bij hem weg. Ze wilde bij Tristán blijven, voor altijd! Trístáns moeder leek het niet erg te vinden dat Louise rood haar had. Ze had erge medelijden met Louise toen Louise vertelde dat ze om haar rode haar steeds als heks werd uitgescholden. Louise vond Trístáns moeder erg aardig. Ook Milian vond ze aardig. Hij was een leuke, knappe jongen, bijna het evenbeeld van Tristán.

Milian kletste vrolijk met hen. Hij maakte veel grappen. Tristán was iets serieuzer. Louise kon daarom goed met hem opschieten. Het was erg gezellig bij hen, maar ze moesten 's middags snel naar huis, want er kwam een sneeuwstorm die waarschijnlijk een paar dagen zou duren. Dan zou het natuurlijk fijn zijn om thuis te zijn. Het was donker in het huis van Tristán. De kamer werd goed verlicht en Tristán wilde per sé dat Louise hem tekende. Dat deed ze toen maar. Hij vond het een fantastische tekening, maar dat wás hij ook. Elk lijntje was getekend. De edele trekken van zijn gezicht waren precies weergegeven. De mooie, staalblauwe ogen en zijn lange, zwarte haar... Tristán hing de tekening op in de kamer. Louise wilde dat liever niet, maar na lang aandringen deed hij het toch.

Op een avond, toen Louise al twee maanden bij hem was, gingen ze een lange tocht maken. Het was lente geworden en Louise wilde de buitenlucht ruiken. Ze reden op hun paarden over de prairie, waar de bloemetjes allemaal snel omhoog schoten. Het was een prachtig gezicht, met die bergen in de verte met de sneeuwtoppen...

Na een poosje stopten ze en gingen Tristán en Louise even uitrusten.

“Weet je,” zei Tristán. “Jij bent nu achttien en ik ben drieëntwintig. Wat zou je er van vinden als we binnenkort gingen trouwen?”

Louise keek Tristán gelukkig aan.

“Natuurlijk wil ik dat,” zei ze zacht.

Ze greep zijn hand.

“Natuurlijk wil ik trouwen met jou,” herhaalde ze. “Met Tristán Hallet. Jij bent degene die me steeds verlost, door middel van jouw wonderhand. Je betekent heel veel voor me. Als jij er niet was geweest, en jouw wonderhand ook niet...”

“Zat je nu nog steeds in dat kamp,” vulde Tristán haar aan.

Louise knikte.

“Met jou zal ik nooit meer pijn voelen, nooit meer!”

Stil zaten ze daar. Ze praatten niet meer, ze genoten van elkaar en van de natuur. Louise voelde zich diepgelukkig. Dat ze ooit nog eens met een opzichter van het kamp zou trouwen! Ze kon het bijna niet geloven. Hoe zouden haar vrienden reageren? Zij hadden een hekel aan hem gehad...

Het was al avond. Het was een inspannende dag geweest, Louise's trouwdag. Het was maar een kleine bruiloft. Tristán's moeder en broer Milian waren er, oma Duncan -als enige van Louise's familie- en natuurlijk de vijf vrienden: Sam, Tessa, Sofie, Loek en Alex. Alex was een grote jongen geworden van dertien jaar, een echte student. Loek was in zijn eentje en Louise was erg blij dat hij gekomen was, ondanks zijn berovingen. Loek was erg veranderd. Hij was een grote, sjofele man geworden. Hij had lang

haar en oude kleren, maar zijn vrienden namen hem dat niet kwalijk. Sofie had haar man Bob Stuart meegenomen én haar pasgeboren dochttertje Eva. Eva ging van schoot tot schoot. De mensen hadden allemaal pret om het kleine meisje dat toch al heel wijs uit haar oogjes keek. Sam en Tessa die ook al trouwplannen hadden... Het was erg gezellig met z'n allen.

Louise schrok toen ze oma Duncan zag. Ze was ouder geworden en Louise wist dat dat het meeste kwam doordat vader Terry Louise bij haar vandaan had gehaald. Oma was toen weer alleen en zat in de zorgen om Louise. Daarom zag ze er zo breekbaar uit, maar ze leefde helemaal op toen ze Louise zag. Even zag Louise het energieke vrouwtje van vroeger weer in haar. Opeens had ze heimwee naar vroeger, naar de tijd bij haar oma. Waar ze soms een paar dagen zo maar weg bleef met Tristán, haar paard. Ze verdrong die gedachten en ging weer helemaal op in het feest. Nu hoorde ze bij Tristán. Bij de bijzondere Tristán met zijn wonderhand en die altijd voor haar klaar stond! Na een tijdje trok Loek Louise mee naar een hoek.

“Weet je,” zei hij schor. “Het spijt me verschrikkelijk van die ene keer.”

Louise wist meteen waar hij het over had.

“Ik, ik kon niet anders. Als ik dat niet had gedaan, dan had ik het waarschijnlijk niet overleefd. Ik was half ziek en had al bijna drie dagen niets te eten gehad.”

“En nu?” vroeg Louise langzaam.

“Ik weet het niet,” zei Loek verdrietig. “Ik wil iets van mijn leven maken, maar ik weet niet wat. Ik heb geen geld; niets! Ik ben gedwongen om op iemand anders' zak te leven.”

Hij keek haar aan.

“Louise,” zei hij, “het beste, maar ik moet nu gaan.”

Hij verdween ongemerkt uit de zaal, en Louise zag hem nooit meer terug...

Loeks verdwijning werd pas veel later ontdekt, door Sam.

“Waar 's Loek?” vroeg hij.

Maar Louise had beloofd haar mond te houden en zei niets over hem. Ze was bezorgd. Wat moest ze nu doen? Wat was hij nu aan het doen? Het was overduidelijk dat hij een arme zwerver was geworden. Die arme Loek! Louise bewoog zich langzaam naar Tristán. Haar rokken ruisten. Tristán zag er bijzonder gelukkig uit. Hij was zo mooi toen hij zo naar haar keek! Een warm gevoel stroomde door Louise heen. Vanaf nu was hij haar man, nu was het hun bruiloft. Alle zorgen konden ze vanavond vergeten in het feest. Maar Louise kon Loek niet vergeten. Steeds zag ze hem daar. Zo breekbaar had hij geleken. Hij had iets van zijn innerlijk laten zien, waarschijnlijk was de rest van hem maar een masker om zijn innerlijk te verbergen. Een masker dat cool leek, maar er achter lagen grote zorgen... Louise schudde ze van zich af. Wat kon zij er aan doen? Niets! Ze zette alles van zich af en feestte weer luidruchtig mee...

Nu woonde Louise bij Tristán. Ze vond het heerlijk om een eigen huis te hebben. Heer en meester zijn in je huis! Maar soms had ze er geen zin meer in en glipte weg. Dan reed ze op haar trouwe paard Tristán. De mensen vonden het altijd prachtig als Louise voorbij kwam stuiven op hem. Het leek alsof ze een geheel werden, een geheel van rood: Rode manen, rode haren. Het leek alsof ze op de wind vlogen. Naar iets wat onbekend was en Louise zo graag wilde onderzoeken. Ja, daar hield ze van. Dat was nog steeds haar grote hobby. Het avontuur opzoeken met Tristán, haar paard! Maar nu was er iemand anders bijgekomen, Tristán Hallet. Nu werden haar avonturen gedeeld, nu gingen ze sámen op avontuur!

Op een dag vertrokken Tristán en Louise. Louise wilde naar oma Duncan. Het mooie land terug zien. Ted, de hond, de poesjes en Sterrenlicht en Sterrenregen, natuurlijk. Ze hadden wat spullen ingepakt en reden via Goeb naar oma's boederijtje. Goeb was een mooie stad. Het lag aan zee en had een grote haven. Het was wel minder bekend dan Dumousio, maar wel veel mooier!

In de haven lagen grote schepen. Heel Goeb werd omringd door een brede, hoge muur met wachttorens. Alles zag er verzorgd en sterk uit. Louise wilde als vanouds weer buiten op de prairie slapen, dus gingen ze liggen onder een paar bomen in het hoge gras. Voor haar lag Goeb. Het zag er prachtig uit toen de lucht langzaam rood en paars werd en de zon onderging in de zee. “Mooi hé!” zei Louise tegen Tristán. “Alleen is het bij de Gramme, bij oma, mooier!”

Tristán, het paard, zette Louise’s woorden bij door luid te hinniken.

“Alsof hij ook naar je oma verlangt!” grijnsde Tristán.

“Zou zo maar kunnen,” peinsde Louise. Ze geeuwde en zei:

“Ik ga nu slapen, hoor.”

Ze haalde een deken uit een van de tassen en viel in slaap, het zachte gras als matras gebruikend.

De volgende dag kwamen ze aan bij oma's boerderij. Tristán was er nog nooit geweest.

“Kijk!” wees Louise. “Daar is de Gramme, aan de overkant staat oma's huis.”

Louise wist de doorwaadbare plekken en daar staken ze de Gramme over. Als vanouds reed Louise over het paadje richting oma's boerderij. Daar werden ze luid begroet door Ted.

Sterrenregen hinnikte toen ze Tristán zag.

“Ze herkent haar zoon,” zei Louise glimlachend.

Sterrenregen zag er precies zo uit als Tristán. Behalve de witte vlek op haar neus dan. Sterrenlicht leek anders ook veel op Sterrenregen, het was een tweeling. Sterrenlicht was ook rood, maar had een paar witte 'sokjes'.

Oma zat in haar schommelstoel op de veranda. Ze omhelsde Louise uitgebreid. Louise was blij weer eindelijk bij haar oma te zijn. Ze was zo'n twee jaar weggeweest! In het huisje zelf was weinig veranderd. Nog steeds hingen Louise’s tekeningen er én het houtsnijwerk. Ze dronken wat op de veranda. Louise rekte zich uit.

“Oh, oma! Wat heb ik dít gemist!”

Oma glimlachte naar Louise.

“Ik ook, liefje.”

“Hebt u nog iets van vader gehoord...?”

“Nee,” zei oma. “Of wacht, wel. Henry Johnson was gekomen om te zeggen dat je niet meer leefde.”

“Wat vond vader daarvan?” vroeg Louise nieuwsgierig.

“Hij vond het niet leuk dat je dood was, maar aan de andere kant was hij blij dat hij van je af was.”

Louise voelde zich vreselijk kwaad worden. Haar vader was blij, want hij dacht dat ze dood was! Wat een vreselijke man, zeg! Tristán keek medelijdend naar Louise. Louise sprong van haar stoel en liep naar Ted, die lag te zonnen. Ze knuffelde hem, maar in werkelijkheid deed ze het om haar tranen te verbergen. Waarom had ze zo'n afschuwelijke vader? Gelukkig dacht hij nu dat ze dood was, dan had ze ook geen last meer van hem. Nu zou het allemaal goed komen. Nu woonde ze bij Tristán en hij zou haar beschermen met zijn wonderhand. Ted likte over haar wang. Louise schoot overeind. Ze veegde haar tranen weg en lachte. Gekke hond! Ze stond op en liep naar oma en Tristán. Ze bleven buiten zitten tot het te donker werd en ze naar binnen moesten. Louise sliep samen met Tristán in haar oude vertrouwde kamertje.

Louise bleef een weekje bij oma. Tristán vond het ook fantastisch bij haar. Hij begreep heel goed hoe rot Louise zich had gevoeld toen ze weg moest, naar Henry. Maar over die tijd wilde Louise nooit meer nadenken. Ze wilde nooit meer nadenken over het kamp en de zweepslagen. Ze wilde het vergeten. Alles! Er was een nieuw leven begonnen. Het zou geen gemakkelijk leven zijn, geen enkel leven was gemakkelijk, maar het zou altijd beter zijn dan het eerste deel van haar leven. Nu begon het tweede deel. Het deel van haar leven dat ze bij Tristán Hallet was en ze het geluk zochten.

--- Einde ---

Het verhaal gaat verder!

Lees het vervolg op

<http://www.ngjmkamp.nl/verhalen/verhaal.php?Verhaalid=23>

Meer boeken downloaden:

<http://www.ngjmkamp.nl/boeken/>